

EDITORIAL

Τέμπη: Ένα ακόμα έγκλημα
του νεοφιλελευθερισμού
Η σκοπιμότητα παρέμβασης
στις εκλογές

Ο Μακρόν έχει χάσει, αλλά
εμείς δεν έχουμε ακόμα
κερδίσει

Αλληλεγγύη με τον
περουβιανό λαό!

Αλληλεγγύη στο μαζικό
κίνημα για τη δημοκρατία
στην Κίνα

Για το δικαίωμα των
Ουκρανών να αποφασίζουν
το μέλλον τους

Ιταλία: Ένα σχέδιο
αντιδραστικής και
φιλελεύθερης
παλινόρθωσης

Η κατάσταση στην
Τουρκία και οι
προκλήσεις της αριστεράς

Ιράν: Υποστηρίζουμε την
εξέγερση «Γυναίκα, Ζωή,
Ελευθερία»

Ιράν: Αιτήματα των
ανεξάρτητων συνδικάτων
και οργανώσεων της
κοινωνίας των πολιτών

Συρία: Μια νέα κρίση στην
κορυφή μιας ατελείωτης
τραγωδίας

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΑΡΕΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ 4Η ΔΙΕΘΝΗ

Οι εθνικές εκλογές της 21ης Μαΐου θα γίνουν μέσα σ’ ένα διεθνές περιβάλλον φόβου και αβεβαιότητας και στον απόηχο, στο εσωτερικό της χώρας, του σιδηροδρομικού δυστυχήματος στα Τέμπη που αποκάλυψε βαθύτερα “ρεύματα” δυσαρέσκειας στην ελληνική κοινωνία.

Ο κόσμος παρακολουθεί την ισορροπία τρόμου στην παγκόσμια οικονομία μεταξύ αύξησης των επιτοκίων και πυροδότησης της σοβαρότερης τραπεζικής κρίσης από την εποχή της χρεοκοπίας της Lehman Brothers το 2008. Την ώρα που οι διαδοχικές αυξήσεις των επιτοκίων από τις κεντρικές τράπεζες έφερναν τα πρώτα σημάδια τιθάσευσης του πληθωρισμού, η μετακίνηση των καταθέσεων προς τα κρατικά ομόλογα προκάλεσε κρίση ρευστότητας που οδήγησε σε κατάρρευση τις Silicon Valley και Signature στις ΗΠΑ και σε “διάσωση” της Credit Suisse στην Ελβετία. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα.

Οι μακροχρόνιες τάσεις που εμποδίζουν την είσοδο του καπιταλισμού σε μια νέα εποχή δυναμικής ανάπτυξης παραμένουν σε ισχύ, ειδικά εκείνες που σχετίζονται με τις πληθωριστικές πιέσεις της τελευταίας τριετίας. Η στρατιωτική, οικονομική και διπλωματική αντιπαράθεση μεταξύ των παλαιών και νέων αυτοκρατοριών, η συνεχιζόμενη αποσύνδεση (decoupling) των οικονομιών ΗΠΑ και Κίνας, η προσπάθεια του ΟΠΕΚ+ και των πετρελαϊκών καρτέλ να μετακυλήσουν το κόστος της “πράσινης μετάβασης”, οι μαινόμενες περιφερειακές κρίσεις (Λίβανος, κέρας της Αφρικής, Σουδάν, Σρι Λάνκα, Πακιστάν, Μιανμάρ, Περού κ.α.) φανερώνουν τάσεις αποσύνθεσης του παγκόσμιου συστήματος διακυβέρνησης και των θεμελίων πάνω στα οποία στηρίχτηκε η παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού τις δεκαετίες του 1990 και 2000.

Ο κόσμος έχει μπει σε τροχιά ανταγωνισμών, πολεμικών συγκρούσεων, οικολογικών καταστροφών, δομικών και τεχνολογικών μετασχηματισμών που βαραίνουν πάνω στις ζωές δισεκατομμυρίων φτωχών και καταπιεσμένων.

Η Ελλάδα μοιάζει φαινομενικά αυτή τη στιγμή μακριά από το “μάτι του κυκλώνα”. Οι ελληνικές τράπεζες έχουν μια δεκαετία συγχωνεύσεων, αναδιαρθρώσεων, stress test πίσω τους. Η ανεργία έχει ονομαστικά μειωθεί. Η δημοσιονομική πειθαρχία είναι προαποφασισμένη στα πλαίσια του μηχανισμού στήριξης. Οι “διεθνείς οίκοι” αναβαθμίζουν τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας η οποία βρίσκεται ανάσες μακριά από την “επενδυτική βαθμίδα”. Οι ΗΠΑ επενδύουν γεωπολιτικά στη χώρα με τη δεύτερη “Σούδα” στον Έβρο. Ακόμη και η σύγκρουση με την Τουρκία γνώρισε μια άμεση απότομη αποκλιμάκωση με τη “διπλωματία των σεισμών no 2”.

Οργή και απόγνωση

Η κυβερνητική ρητορική ενισχύει και επαυξάνει αυτή την καθησυχαστική εικόνα: η κυβέρνηση πρέπει να ολοκληρώσει το πολύτιμο έργο της που ξεκίνησε στην πρώτη τετραετία της. Το ογκώδες κύμα διαμαρτυριών που ακολούθησε το πολύνεκρο δυστύχημα στα Τέμπη ωστόσο αποκάλυψε μια αντίθετη πραγματικότητα. Μια βαθιά δυσφορία και ένα κατασταλαγμένο αίσθημα απαισιοδοξίας για την πορεία της χώρας, ειδικά από τη νέα γενιά, τη μεγάλη απούσα των αντιμνημονιακών αγώνων της περιόδου 2009-2015. Η συνείδηση της απουσίας προοπτικών για το μέλλον της χώρας δεν μεταφράζεται άμεσα και μηχανικά στην πολιτική σφαίρα και ειδικότερα στην κάληψη του Μαΐου. Δυσκόλεψε τη συσπείρωση των ψηφοφόρων της ΝΔ και αύξησε την τάση προς την αντισυστημική ψήφο στα μικρά κόμματα, δεξιά και αριστερά. Υποδηλώνει όμως ότι η επιδοματική διαχείριση των βιοτικών αναγκών του ελληνικού πληθυσμού, που έχει ξεκινήσει εδώ και πολλά χρόνια αλλά έχει αναχθεί σε πρωταρχικό πολιτικό εργαλείο από τη σημερινή κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη δεν είναι βέβαιο ότι θα συνεχίζει να προφυλάσσει το σύστημα από ανεξέλεγκτα εξεγερσιακά και συγκρουσιακά φαινόμενα.

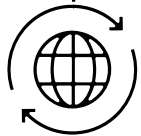
Παρά τις “αναβαθμίσεις” οι αναπτυξιακές προοπτικές της ελληνικής οικονομίας είναι ασθενικές για τα επόμενα χρόνια σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της ίδιας της Τράπεζας της Ελλάδας (~2%). Η οικονομία θα καλύψει μόνο τις απώλειες της πανδημίας. Η αγοραστική δύναμη στην Ελλάδα σύμφωνα με τα στοιχεία της ευρωπαϊκής στατιστικής υπηρεσίας βρίσκεται σήμερα στο 68% του μέσου όρου στην ΕΕ, δύο θέσεις πριν από το τέλος της κατάταξης πάνω μόνο από τη Σλοβακία και τη Βουλγαρία, ενώ το ΑΕΠ το 2022 θα είναι χαμηλότερο από το 2004. Η πραγματική αύξηση των μισθών το 2022, μετά από 13 χρόνια απωλειών, υπολογίζεται σε 0,3% από την ΕΛ.ΣΤΑΤ.. Είναι τόσο χαμηλά τα μεροκάματα που ούτε μετανάστες/τριες δεν έρχονται να δουλέψουν στην Ελλάδα, όπου υπολογίζεται ότι 20 με 30.000 εργατικά χέρια λείπουν από το γεωργικό τομέα αυτή την περίοδο. Όλες οι θέσεις εργασίας που έχουν δημιουργηθεί τα τελευταία χρόνια στον τουρισμό και σ’ άλλες “υπηρεσίες” είναι κακοπληρωμένες και επισφαλείς.

Τα κόμματα έχουν αποκωδικοποιήσει μέρος των κοινωνικών μηνυμάτων και πορεύονται προς τις εκλογές με τροποποιημένα τα βασικά “αφηγήματά” τους τα οποίο ωστόσο μοιάζουν με εμπόριο ψευδαισθήσεων.

Εμπόριο ψευδαισθήσεων

Η Νέα Δημοκρατία κατεβαίνει στις εκλογές με βασικό πρόγραμμα που, όχι τυχαία, επικεντρώνεται στην αύξηση των μισθών, την ενίσχυση του ΕΣΥ και το πρόβλημα της στέγης. Το επιχειρηματικό reboot της χώρας, το “ελληνικό όνειρο” του entrepreneur τσολιά στην καμπή των 200 χρόνων της ελληνικής επανάστασης δίνει τη θέση

του στο στόχο της αύξησης των πραγματικών (ναι, των πραγματικών) μισθών κατά 25% ακόμη και στο δημόσιο τομέα στην επερχόμενη νέα μεγαλειώδη τετραετία του Κυριάκου Μητσοτάκη. Η πρώτη τετραετία του Ανδρέα Παπανδρέου θα χωριά μπροστά στο έπος της δεύτερης δικής του.

Η γελοιότητα της ιδέας ότι οι κρούνοι της κερδοφορίας του κεφαλαίου στην Ελλάδα θα ξεχειλίσουν, το ΑΕΠ της χώρας θα διογκωθεί, η εξαγωγική εξωστρέφεια και η παραγωγικότητα της εργασίας θα εκτιναχθούν στα ύψη τόσο ώστε η αναπτυξιακή χιονοστιβάδα να μεταφραστεί σε αύξηση των πραγματικών μισθών στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας είναι αδιανόητη.

Είναι ζήτημα αν υπάρχουν μια ή δύο χώρες στον πλανήτη αυτή τη στιγμή που θα μπορούσαν να προσεγγίσουν αυτό το ποσοστό αύξησης του μέσου πραγματικού μισθού τα επόμενα χρόνια. Και σε κάθε περίπτωση η άνοδος των μισθών, σχεδόν παντού και πάντα, υπολείπεται της μεγέθυνσης του ΑΕΠ. Για παράδειγμα, η Ινδία προβλέπεται να αναπτυχθεί με ρυθμό 6,3-6,9% το 2023 σύμφωνα με τις προβλέψεις της ινδικής κυβέρνησης αλλά οι πραγματικοί μισθοί αναμένεται να αυξηθούν κατά 4,8% την ίδια χρονιά σύμφωνα με ασιατικό γραφείο της ECA International. Δηλαδή στη δεύτερη τετραετία του Μητσοτάκη θα έχει υπερνικηθεί ο πληθωρισμός και η οικονομία θα τρέχει με ρυθμούς ανάπτυξης 10%. Οι μισθοί στη χώρα είναι ιδιαίτερα χαμηλοί και “πρέπει” να αυξηθούν κατά 25% αλλά είναι αδύνατο αυτό να συμβεί σαν αυτόματο αποτέλεσμα της ανάπτυξης και της καλής θέλησης των εργοδοτών.

Η κυβέρνηση ξέρει ότι έχουν αλλάξει τα δεδομένα στον τρόπο πρόσληψης των Εθνικού συστήματος Υγείας από την κοινωνία και οι επικοινωνιολόγοι της ΝΔ έχουν αναβαθμίσει το λόγο περί ΕΣΥ στις προεκλογικές εξαγγελίες της. Δεν έχουν περάσει άλλωστε δύο χρόνια από τότε που ο πρωθυπουργός ευχαριστούσε τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στα δημόσια νοσοκομεία εν μέσω πανδημίας και υποσχόταν να στηρίξει το ΕΣΥ. Αλλά η δημοσιότητα που πήραν οι παραιτήσεις διευθυντών σε επαρχιακές κλινικές όπως στο Γενικό Νοσοκομείο του Ρεθύμνου ή η πρόσφατη ανοικτή επιστολή παραίτησης του επιμελητή στο “Πολυδύναμο” της Σερίφου έχουν καταδείξει το βαθμό κατάρρευσης των δομών υγείας στην περιφέρεια. Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις / συνελεύσεις του προσωπικού σε νοσοκομεία της Αθήνας, όπως στο Γεννηματά, χτύπησαν καμπανάκι για την οριακή κατάσταση του “συστήματος των εφημεριών” στα νοσοκομεία της πρωτεύουσας. Η κυβέρνηση προσπαθεί να “ωθήσει” τον ιδιωτικό τομέα ώστε να αναπληρώσει τις λειτουργίες και το ρόλο των δημόσιων δομών υγείας από τη φιλοσοφία που δίδει την πολιτική του “προσωπικού γιατρού” ως την απασχόληση ιδιωτών γιατρών στα δημόσια νοσοκομεία.

Οι επιτελείς της Νέας Δημοκρατίας γνωρίζουν επίσης καλά ότι το κόμμα “πάσχει” στις ηλικίες των νέων και παραγωγικών γενεών και ότι μια από τις μεγαλύτερες πηγές άγχους των “ψηφοφόρων” είναι η συνεχής αύξηση των ενοικίων τα τελευταία χρόνια χωρίς αύξηση του πραγματικού εισοδήματος. Με τα προγράμματα “Σπίτι μου” και “Κοινωνική Αντιπαροχή” η κυβέρνηση της ΝΔ επιχειρεί να παρουσιάσει φιλολαϊκή την ώρα που ουσιαστικά επιδοτεί τις τράπεζες και τις ιδιωτικές κατασκευαστικές εταιρείες. Έχει προσπαθήσει με κάθε τρόπο να τονώσει τις κατασκευές και τη στεγαστική αγορά μοιράζοντας χρήμα το οποίο είχε σαν αποτέλεσμα -μαζί βέβαια με τις τάσεις εξευγενισμού και τουριστικοποίησης- την άνοδο των ενοικίων και των “πραγματικών” αξιών πολύ πάνω από τους ρυθμούς ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας και την αύξηση των πραγματικών μισθών.

Σήμερα με το πρόγραμμα “Σπίτι μου” προσπαθεί να δαλεάσει νέους και νέες που αναζητούν στέγη να αγοράσουν σπίτια κατασκευασμένα πριν το 2007 και ουσιαστικά να εξασφαλίσει τους πιστωτές (τράπεζες) και όχι τους δικαιούχους. Βάση κάθε φιλολαϊκής πολιτικής στέγης είναι η εξασφάλιση των δικαιούχων, ότι δεν εκδιωχθούν ή θα χάσουν τα δικαιώματά τους αν βρεθούν προσωρινά ή για μεγαλύτερα διαστήματα εκτός εργασίας. Η απόκτηση στέγης πρέπει να συνδέεται με το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης όχι με τους ισολογισμούς των ιδιωτικών τραπεζών. Ένας σχεδιασμός για τις νέες γενιές θα έπρεπε να προτάσσει ένα σύγχρονο ενεργειακό πράσινο πολεοδομικό σχεδιασμό και όχι να στοχεύει τελικά στην αύξηση των αντικειμενικών αξιών για τους ιδιοκτήτες παλαιών σπιτιών. Το πρόγραμμα “Κοινωνική Αντιπαροχή” προσφέρει από την άλλη ξεδιάντροπα δημόσια περιουσία (τα “αδόμπτα” του ΟΑΕΔ) ως αντιπαροχή για αξιοποίηση από ιδιώτες κατασκευαστές.

Η φιλοκαπιταλιστική πολιτική της ΝΔ από μυθολογία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας το 2019 μεταμφιέζεται σε σύγχρονη “κοινωνική πολιτική” το 2023. Επειδή ωστόσο δεν μπορεί να βασιστεί στην κοινωνική πολιτική της, υπάρχει και ο φράχτης στον Έβρο. Η Νέα Δημοκρατία με το κεντρώο προφίλ του πρωθυπουργού που αρέσει στη Lifo συστηματικά απανθρωποποιεί τους μετανάστες/τριες και πρόσφυγες/ισσες παρουσιάζοντας τους/τις ως ορδές εισβολέων στα σύνορά της χώρας.

Απέναντι στην κοινωνική πολιτική για τραπεζίτες, εργολάβους, ιδιώτες γιατρούς και κυνηγούς κεφαλών στο Έβρο, υψώνεται ο πραγματικός “ήλιος της δικαιοσύνης”. Ο ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική συμμαχία και ο αρχηγός του έρχονται με φόρα να κάνουν την επανάσταση που δεν έκαναν το ‘15. Ένα “αφήγημα” τους ήθελε να έχουν “βάλει μυαλό”, ότι “τώρα ξέρουν”, είναι υπεύθυνοι, είναι ώριμοι, κάθονται στην πρώτη σειρά της Ευρωπαϊκής ομάδας της σοσιαλδημοκρατίας και ο Ανδρουλάκης στη γαλαρία. Αλλά η ιστορία δεν τους διδάξε τίποτα καθώς μας υπόσχονται τον έναστρο ουρανό. Ξεκινώντας με μοναδικές ανοιξιάτικες εκπτώσεις στα γνωστά μας “προγράμματα των πρώτων 100 ημερών” γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ έχει τώρα, για πρώτη φορά, πρόγραμμα 50 ημερών! Άμεση αύξηση του κατώτατου μισθού στα 880 ευρώ! 10% (άμεση) αύξηση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων. Θα διαγραφούν έως και 60% από τις αρχικές οφειλές των δανείων πρώτης κατοικίας. Επανακρατικοποίηση ΔΕΗ! Κατοχύ-

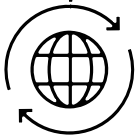
ρωση της 13ης σύνταξης. Κατάργηση των αντεργατικών νόμων Χατζηδάκη. Ίσως και κανα-δυο μέτρα που θα μπορούσαν και θα έπρεπε να εφαρμοστούν: μείωση του ΦΠΑ στα τρόφιμα και φορολογία των υπερκερδών των επιχειρήσεων ενέργειας.

Προφανώς το “πρόγραμμα των 50 ημερών” είναι κοστολογημένο όπως ακριβώς ήταν κοστολογημένο και το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Ο ρεαλισμός του προγράμματος αποδεικνύεται από τη μία και μοναδική προϋπόθεση του: την πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές. Παράλληλα όλα αυτά θα γίνουν χωρίς να παραβιαστούν οι “ευρωπαϊκοί κανόνες”.

Ακόμη και αυτοί / αυτές που θα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ δεν τον πιστεύουν. Ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω. Η ζωή δεν χαρίζει εύκολα δεύτερες ευκαιρίες. Ο ΣΥΡΙΖΑ υποθήκευσε το μέλλον των εργαζομένων, των νέων, των γυναικών, των μεταναστών και μεταναστριών, των προσφύγων και των προσφυγισσών σ’ αυτή τη χώρα το καλοκαίρι του 2015 και μαζί και το πολιτικό του μέλλον. Δεν λέμε ότι ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ είναι το ίδιο πράγμα αλλά όχι τόσο διαφορετικοί ώστε μια νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του 2023 να αλλάξει την προαποφασισμένη και στενά οριοθετημένη στρατηγική πορεία της χώρας. Από τη διατήρηση της δημοσιονομικής τάξης μέχρι την πολιτική διαφύλαξης των “ευρωπαϊκών συνόρων” ο ΣΥΡΙΖΑ έχει συναινέσει στο μονόδρομο που διανύει το κράτος της Ελλάδας. Η λαϊκιστική ωστόσο παροχολογία και τα προεκλογικά ψέμματα απλά κάνουν χειρότερη την κρίση αξιοπιστίας της “αριστεράς” στα μάτια εκατομμυρίων. Παρολαυτά το ερώτημα, που ενδεχομένως να αφορά περισσότερο τον ιδιότυπο πιθανό “δεύτερο γύρο” των εθνικών εκλογών στις αρχές Ιουλίου, θα μπει πειστικά. Είναι καλύτερο για τους εργαζόμενους/ες στην Ελλάδα να φύγει η κυβέρνηση του Μητσοτάκη ή όχι, ανεξάρτητα από την αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να εκφράσει μια πραγματική εναλλακτική;

Kingmakers στα αζήτητα

Το νέο ΠΑΣΟΚ μπαίνει στον τελικό γύρο της ιστορικής δοκιμασίας του. Αν η χώρα μείνει ακυβέρνητη επειδή ο Ανδρουλάκης θέλει να επιβάλλει το πρόσωπο του πρωθυπουργού, ποιον θα τιμωρήσουν οι ψηφοφόροι τον Ιούλιο; Τον Κυριάκο, τον Αλέξη ή το Νίκο; Οι πράσινοι kingmakers κινδυνεύουν να καθούν στα αζήτητα. Πρώτη η ΝΔ ή πρώτος ο ΣΥΡΙΖΑ σημαίνει ότι θα εκβιάσουν τις πολιτικές εξελίξεις και με “δυναμική εξουσίας” θα λιανίσουν τους “μικρούς” στη δεύτερη κάλπη. Ελπίδα του Ανδρουλάκη -υπό όρους- μια κυβέρνηση ηττημένων με το ΣΥΡΙΖΑ. Οι μόνες ουσιαστικές πολιτικές που περιγράφονται στο φλόγαρο, ανούσιο σχέδιο προγράμματός του ΠΑΣΟΚ -μείωση του ΦΠΑ, κάποια μέτρα προστασία της πρώτης κατοικίας και η φορολόγηση των κερδών των εταιρειών πετρελαιοειδών- θα εξασφάλιζαν ένα επίχρισμα προοδευτικότητας σε μια κυβέρνηση συνεργασίας σ’ ένα πλαίσιο διατήρησης του status quo. Αλλά και έτσι ακόμη, δύσκολα θα αποσοβηθεί η μαζική αποστασία προς τη ΝΔ. Γιατί η αλήθεια είναι ότι μια σχετική πλειοψηφία των μελών και των ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ προτιμά τη συνεργασία με τη ΝΔ ακόμη και τώρα, μετά τις παρακολουθήσεις και τις μεταγραφές λοχαγών της δημοκρατικής παράταξης στο στρατό του Κυριάκου. Το ΠΑΣΟΚ-KINΑΛ συντηρείται από τη ρετρό-καλτ εξιδανίκευση του παπανδρείκου “ορθοδόξου ΠΑΣΟΚ του αληθινού” και από εφοπιστές-καναλάρκες-ιδιοκτήτες ομάδων που ντρέπονται να διαπραγματευτούν συμβόλαια του δημοσίου με τον Κυριάκο Μητσοτάκη αυτοπροσώπως. Ο ρόλος που μερίδες της αστικής τάξης έχουν αναθέσει στο ΠΑΣΟΚ είναι η ανακοπή του ΣΥΡΙΖΑ στο δρόμο προς το κέντρο και η εμφάνισή του ως ώριμου εταίρου σε περίπτωση απώλειας της αυτοδυναμίας της ΝΔ. Ο οργανικός ρόλος του ΠΑΣΟΚ-KINΑΛ στο πολιτικό σύστημα είναι αντικειμενικά αμφισβητήσιμος. Ο Ανδρουλάκης, όπως η Φώφη Γεννηματά πριν από αυτόν, έχει επενδύσει στην υπόθεση του τρίτου πόλου και του διμέτρου κατά ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή σ’ ένα παιχνίδι με το χρόνο.

Η διπλή ζωή της ανεξάρτητης δικαιοσύνης

Η άκρα δεξιά κατακερματισμένη σε φέουδα και χωρίς ισχυρή πολιτική ηγεσία δέχεται την ασφυκτική πίεση της Νέας Δημοκρατίας. Συνταγή επιτυχίας για τον Κυριάκο είναι η ηγεμονία στο χώρο του κέντρου και, παράλληλα, η απορρόφηση των ακροδεξιών κραδασμών. Η δημόσια πλέον και δίκως αναστολές αντιπαράθεση μέσα στους κόλπους των συντηρητικών, δεξιών και ακροδεξιών κύκλων της “ανεξάρτητης Ανώτατης Δικαιοσύνης” είναι στρατηγικής σημασίας. Ο νεοναζί Κασιδιάρης είναι ο μόνος ισχυρός ανήρ μέσα στον εσμό αδύναμων ηγετίσκων της ακροδεξιάς, που κυριαρχεί στο χώρο μετά την κατάρρευση της Χρυσής Αυγής και οι “Έλληνες” του το μόνο κόμμα που μπορεί να προστεθεί στην 6-κομματική βουλή και να ανατρέψει τα σχέδια του Κυριάκου για αυτοδυναμία στις δεύτερες εκλογές του Ιουλίου. Απεναντίας η ύπαρξη πολλαπλών ακροδεξιών ψηφοδελτίων που θα συγκεντρώσουν ένα μη ευκαταφρόνητο εκλογικό ποσοστό αθροιστικά αλλά κανένα, μεμονωμένα, δεν θα μπει στη Βουλή είναι σενάριο που ευνοεί το πρώτο κόμμα στην κατανομή εδρών στις δεύτερες εκλογές που αναμένονται μέσα στο καλοκαίρι.

Την ίδια ώρα η Νέα Δημοκρατία πλαгиοκοπεί το κόμμα του μακεδονομάχου, ρωσόφιλου, θεομπαίχτη Βελόπουλου ο οποίος έχοντας περάσει από το σχολείο του ΛΑ.Ο.Σ με τους Καρατζαφέρη, Άδωνη και Βορίδη είναι έτοιμος να διαγράψει και τον ίσκιο του. Ακόμη κι αν “κερδίσει” η ΝΔ στη διελκυστίνδα στο εσωτερικό του “θεσμού” της Δικαιοσύνης και τον μίνι πόλεμο της ακροδεξιάς, η καταθλιπτική αλήθεια είναι ότι η πέραν της ΝΔ Ακροδεξιά διατηρεί μια πλατιά πραγματική κοινωνική απήχηση και δυναμική. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ενορχηστρώνει μια εναλλακτική στο φαιό συνονθύλευμα νεοφασισμού και τραμπισμού: μια συμμαχία από το κέντρο ως την άκρα δεξιά, με τη βοήθεια των υποκριτικών πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με τις ευλογίες των καθεστωτικών ΜΜΕ, γύρω από την ιδέα ενός “αποδεκτού” ρατσισμού, του ρατσισμού ενάντια στους πρόσφυγες και τις προσφύγισες, τους μετανάστες και τις μετανάστριες, κυρίως από τις μουσουλμανικές χώρες, που διασχίζουν τα χερσαία και θαλάσσια σύνορα με ταυτόχρονη “χαλάρωση” αλλά όχι καθολική άρση των παραδοσιακών συντηρητικών προκαταλήψεων και διακρίσεων απέναντι στην LGBT κοινότητα, τις γυναίκες, τα άτομα με αναπηρία και τα θύματα του body-shaming.

Για μια αριστερά που μιλάει καλά τα γαλλικά

Η Αριστερά έχει δεχτεί σίγουρα μια ώθηση από τις μαζικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν το δυστύχημα στα Τέμπη. Η Ευρώπη ανανήει τον αέρα των μεγαλύτερων απεργιακών διαδηλώσεων της τελευταίας εικοσαετίας. Ο Κουτσούμπας πάει στα SUD και στη CGT και δεν τους ζητάει να ενταχθούν στο ΠΑΜΕ. Μπορεί να κάνει τη διαφορά σ’ αυτές τις εκλογές; Το ΚΚΕ βρίσκεται σε μια φάση λιγότερο τόλμης και περισσότερο γοητείας. Παρέμβαση σε νέους εργασιακούς κλάδους (κούριερ) και δειλά βήματα συνεννόησης αγωνιστικών σωματείων και παρατάξεων. Συναυλία για το Σταύρο Ξαρχάκο, guest star Κουτσούμπας στο luben.tv, γαλλικά στους απεργούς του Παρισιού, στρατολογήσεις παλιών Συριζαίων.

Διατυπώνει με τη μία ή την άλλη μορφή τα τελευταία 2 χρόνια με την άνοδο του πληθωρισμού ένα μίνιμουμ πρόγραμμα διεκδικήσεων (8 σημείων στη σημερινή του μορφή “ενάντια στη φτώχεια και την ενεργειακή ακρίβεια”) ξεκομμένο από τη διεκδίκηση της κυβερνητικής εξουσίας και πολιτική συμμαχιών, από μια οποιαδήποτε λογική μετάβασης. Η επιμονή στη μεσσιανική αποστολή του κόμματος, στο ανέφικτο της εφαρμογής μιας άλλης πολιτικής χωρίς συνολική αλλαγή των συσχετισμών καθιστά τα άμεσα, επείγοντα προγράμματα δράσης του ΚΚΕ απλά κούφια, ανέξοδα, χωρίς αντίκτυπο. Όσοι και όσες δεν σχετίζονται οργανωτικά με το ΚΚΕ και ενδεχομένως πολλά από τα μέλη του θα το ψηφίσουν σαν έκφραση “στάσης ζωής”, σαν “πολιτική δήλωση” όχι για τις διατυπωμένες προγραμματικές θέσεις του. Δεν είναι ασήμαντο αλλά είναι ένδειξη της διαρκούς πολιτικής limbo στην οποία βρίσκεται το κόμμα του Περισσού.

Από την άλλη πλευρά, δεν είναι δυνατό να παραγνωρίσουμε μερικές απαράδεκτες και επικίνδυνες θέσεις του κόμματος: 1. Άρνηση της κλιματικής αλλαγής και επιμονή στο... λιγνίτη για λόγους εθνικού συμφέροντος. 2. Αντιδραστικές θέσεις για τα δικαιώματα των LGBT. παρότι οι παλιότερες συστηματικές κατηγορίες ότι οι LGBT είναι “άρρωστοι” ή “προϊόν του εκφυλισμού της αστικής κοινωνίας” έχουν υποχωρήσει στον επίσημο λόγο του ΚΚΕ. 3. Εθνικιστική γραμμή στην ελληνοτουρκική αντιπαράθεση βάσει της παράλογης παραδοχής ότι η Τουρκία είναι υποχείριο των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στην προσπάθειά τους υπονόμευσης της ελληνικής εθνικής κυριαρχίας. Το 1 και 2 καθιστούν το ΚΚΕ ιδεολογικό σάκο του μποξ για να ξεπούν αστοί και φιλελεύθεροι και απογοητεύουν ανθρώπους που η κοινωνική θέση και ιδεολογικές αναζητήσεις τους διαφορετικά θα τους οδηγούσαν στην κατεύθυνση των κομμουνιστικών ιδεών. Το 3 μετατρέπει το ΚΚΕ σε ουρά της ελληνικής αστικής τάξης για να μιλήσουμε στη γλώσσα του. Το ΚΚΕ είναι ένα κόμμα μαζικής στράτευσης με εργατική ταξική βάση και δεν αμφιβάλλουμε ότι πολλά μέλη του τρέφουν κομμουνιστικά οράματα που πιθανά υπερβαίνουν σε εύρος και βάθος την επίσημη ιστορική απολογία του σταλινισμού. Όμως με τη σημερινή ηγεσία, πολιτικές θέσεις και πρόγραμμά του δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι “το ΚΚΕ αποτελεί τον κύριο πόλο αντίστασης στις πολιτικές του κεφαλαίου, για την προάσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης και των κοινωνικών στρωμάτων που πλήττονται” όπως θα ήθελε να μας κάνει να πιστέψουμε ο συντρ. Γιάννης Μηλιός.

Η συμμαχία ΜεΡΑ25-ΛΑΕ είναι επιλογή πολιτικής επιβίωσης, μια καθυστερημένη σύμπραξη με κοινό παρονομαστή την τραυματική εμπειρία του ‘15 και απόδειξη της ανικανότητας του ΚΚΕ και τηρουμένων αναλογιών

της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αποτελέσουν εναλλακτικούς πόλους στη διάλυση των ψευδαισθήσεων για τα πλατιά τμήματα της κοινωνίας που αγωνίστηκαν την περίοδο 2009-2015 και συντάχθηκαν εκλογικά πίσω από το ΣΥΡΙΖΑ ακόμη και αν δεν είχαν πάντα οργανική οργανωτική σχέση μαζί του. Από κάποιες απόψεις η συνεργασία ΜεΡΑ25 και ΛΑΕ μοιάζει με αταίριαστο γάμο. Από άλλες είναι δυνατό κανείς να δει τη γρήγορη ανάπτυξη ενός πρακτικού πνεύματος συνεργασίας. Όμως, η κριτική στη “ριζοσπαστική” ΛΑΕ ότι πήγε με το “σοσιαλδημοκράτη Βαρουφάκη” και όχι με το εξωκοινοβούλιο είναι ανιστόρητη.

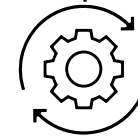
Η συμμαχία στηρίζεται στην κοινή κληρονομιά της κοινοβουλευτικής μεταρρυθμιστικής αριστεράς για το μεγαλύτερο μέρος των συμμετεχόντων. Η “αριστερά της δραχμής” επιλέγει ξανά να προσδεθεί στην κυρίαρχη μερίδα της αντινεοφιλελεύθερης αριστεράς, όπως το είχε κάνει στις αρχές της δεκαετίας του 2010 επιλέγοντας τότε το ΣΥΡΙΖΑ από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ για παράδειγμα, για τους ίδιους λόγους που το έκανε και τότε: Αδυνατεί από μόνη να συγκροτήσει ένα ηγεμονικό πολιτικό ρεύμα και θεωρεί ότι δεν μπορεί να διεκδικήσει οποιαδήποτε ηγεμονία εκτός κοινοβουλίου.

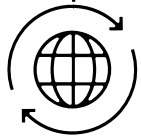
Τον τόνο στη συμμαχία προφανώς τον δίνει το ΜεΡΑ25 και το μέγα “εγώ” του Γιάννη Βαρουφάκη. Αν συγκρίνουμε το μίνιμουμ πρόγραμμα της εκλογικής συμμαχίας (τις “7+1 τομές”) με τα άμεσα πρόγραμμα του ΚΚΕ (τα “8 σημεία” – κάποιοι και στα δύο κόμματα συμφωνούν ότι το 8 είναι ένας καλός αριθμός) θα βρούμε χτυπητές ομοιότητες και βασικά σημεία όπου το πρόγραμμα του ΜεΡΑ25 είναι καλύτερο από τη διακήρυξη του ΚΚΕ (π.χ. περιβάλλον, αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή) και κάποια άλλα για τη μείωση της φορολογίας στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις που ιστορικά δεν θα έβρισκαν το ΚΚΕ, παλιό φίλο των ΕΒΕ, σε διαφωνία αλλά είναι καλύτερα που δεν υπάρχουν σήμερα στο δικό του κατάλογο. Αν υπήρχε Σοβιετική Ένωση θα μετέτρεπε το Βαρουφάκη σε δεύτερο Μακάριο με την πρόταση του για Νέο Κίνημα Αδεσμεύτων και δεν θα κοίταζε το γάιδαρο στα δόντια. Οι προκείμενες και οι αξίες πίσω από το πρόγραμμα του Βαρουφάκη δεν είναι διαφορετικές από τη φιλοσοφία που διέπει τη διακήρυξη του ΚΚΕ με τη διαφορά ότι ο πρώτος έχει broadband internet και παρακολουθεί τις διεθνείς εξελίξεις. Τσεκάρει μερικά από τα κουτάκια, κατέχει τα βασικά SOS στις εξετάσεις που δίνει η διεθνής αριστερά ενώ το ΚΚΕ επιμένει στα λιγνιτωρυχεία (και το Αριστερό Ρεύμα της ΛΑΕ αλλά κάνει τώρα την πάπια) και στην ετεροκανονικότητα. Ο “ριζοσπαστικός ρεαλισμός” του ΜεΡΑ25 κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή να πάψει να είναι ριζοσπαστικός ή να πάψει να είναι ρεαλισμός αλλά η επειδή δεν είναι ιστορικό κόμμα ή έχει μικρότερη επαφή με το χαμηλά αμειβόμενα στρώματα εργαζομένων δεν σημαίνει ότι το ΜεΡΑ25 είναι φύσει και θέσει διαφορετικό από το ΚΚΕ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να επανασυνδεθεί με ορισμένους ψηφοφόρους και παλιούς φίλους της στο κοινωνικό κλίμα που έχει δημιουργηθεί μετά τις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη. Ωστόσο είναι σκιά του εαυτού της, ένα πολιτικό ζόμπι που σπκώνεται από τον τάφο του μόνο όταν έχει εκλογές. Η απλή υπενθύμιση στους ρεφορμιστές ότι είναι ρεφορμιστές στην οποία επιδίδεται δεν αλλάζει το γεγονός ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι μια αποτυχία πάνω απ’ όλα στα ματιά πολλών από εκείνους και εκείνες που την πίστεψαν, τους ανεξάρτητους αγωνιστές και ανεξάρτητες αγωνίστριες που της έχουν γυρίσει την πλάτη. Η αδυναμία κοινού πολιτικού βηματισμού, η αναπαρέξια κοινών οργανωτικών δομών, η πολιτική αφαρία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η αδυναμία στοιχειώδους κοινής παρέμβασης στους αγώνες είναι αναντίστοιχα ακόμη και προς το πραγματικό βάρος των οργανώσεων και των αγωνιστών/τριών που τη συναπαρτίζουν. Πιστεύουμε στην οικοδόμηση μιας πραγματικά ζωντανής, μαχητικής στο δρόμο, στα κινήματα, στην ταξική πάλη - και ενδεχόμενα υπό όρους αλλά όχι πάση θυσία στις εκλογές - αντικαπιταλιστικής δύναμης μαζί και με συντρόφους και συντρόφισσες που βρίσκονται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά με μια βασική διαφορά: όχι μόνο μαζί τους και όχι ακολουθώντας το οργανωτικό της παράδειγμα. Οι αυτοδιοικητικές εκλογές του ερχόμενου Φθινοπώρου είναι ένα πεδίο που ευνοεί συγκλίσεις χωρίς αγκυλώσεις και αυταπάτες.

Ένα κοκκινισμένο κοινοβούλιο ανεξάρτητα από τις διαφωνίες μας με το ένα ή το άλλο από τα κόμματα της αριστεράς στέλνει ένα πικρό μήνυμα προς όλες τις κατευθύνσεις. Ψήφος στην αριστερά, μεγαλύτερη ή μικρότερη, σημαίνει αμφισβήτηση των μονόδρομων και της λογικής του “there’s no alternative” που έχει χαραχτεί στη συνείδηση των θυμάτων της εκμετάλλευσης στη χώρα μας και άλλου στον κόσμο, ειδικά μετά το συμβιβασμό του ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2015.

Οι εκλογές της 21ης Μαΐου είναι παρολαυτά ένα σπάνιο τεστ της σοβαρότητας της Αριστεράς που ομνύει στην απλή αναλογική. Ένα δυνητικά μικρό ποσοστό της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ και μεγάλα ποσοστά των κομμάτων της αριστεράς θέτουν αναπόφευκτα το ζήτημα των κυβερνητικών συνεργασιών. Αν φανταστούμε την εφαρμογή ανόθευτης απλής αναλογικής ως μόνιμου εκλογικού συστήματος, η πίεση θα έπεφτε βαριά ακόμη και πάνω στη σημερινή “εξωκοινοβουλευτική” αριστερά. Σ’ αυτό το πλαίσιο, δεν βρίσκουμε εκ των πρότερων κάθε συζήτηση για προοδευτική κυβέρνηση απαράδεκτη. Ψήφο ανοχής σε μια προοδευτική κυβέρνηση χωρίς συμμετοχή σε κυβερνητικό σχήμα είναι μια τακτική που δεν θα μπορούσαμε να αποκλείσουμε στην υποθετική περίπτωση μια ανεξάρτητης “αντικαπιταλιστικής” κοινοβουλευτικής ομάδας στο ελληνικό κοινοβούλιο και παιδαγωγικά να την προτείνουμε σε άλλες αριστερές ομάδες του κοινοβουλίου χωρίς αυταπάτες. Δεν υπάρχουν εύκολες και απλές τακτικές όταν συμμετέχεις στις κοινοβουλευτικές εκλογές και ορκίζεσαι στην απλή αναλογική. Παρολαυτά, οι δεύτερες εκλογές που θα ακολουθήσουν πιθανά στο κατακαλόκαιρο θα θέσουν επιτακτικά με διαφορετικό τρόπο το πιεστικό δίλημμα, πρώτα και κύρια στους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες και έπειτα στα κόμματα της αριστεράς και τις κοινοβουλευτικές τους ομάδες, γύρω από το ζήτημα του ποιος θα κυβερνά αυτή τη χώρα από την επόμενη μέρα και για την επόμενη τετραετία.

Τέμπη: Ένα ακόμα έγκλημα του νεοφιλελευθερισμού

του Νίκου Συμεωνίδη

Από τις 28 Φεβρουαρίου όλη η Ελλάδα δείχνει να συνειδητοποιήσει ότι ζούμε από τύχη. Ότι για την κυβέρνηση της Ν.Δ. και το πλέγμα συμφερόντων που βρίσκεται πίσω από αυτήν η ζωή μας δεν έχει καμιά αξία μπροστά στο συμφέρον τους. Ότι οι χώρες όπου η ανθρώπινη ζωή είναι είδος απολύτως αναλώσιμο (Αφρική, Ασία, Ν. Αμερική) δεν είναι τόσο μακριά μας όσο νομίζουμε και, σε κάθε περίπτωση, οι φορείς της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας εδώ δεν είναι σε τίποτα καλύτεροι, πιο «φιλόανθρωποι» ή, γενικότερα, έχουν διαφορετική φιλοσοφία και ηθική από τους εκεί.

Τη νύχτα της 28 Φεβρουαρίου η επιβατική αμαξοστοιχία 62 της Hellenic Train που ταξίδευε από Αθήνα για Θεσσαλονίκη συγκρούστηκε μετωπικά με μια εμπορική που κινιόταν στην ίδια γραμμή σε αντίθετη κατεύθυνση. Το αποτέλεσμα της σύγκρουσης ήταν 57 νεκροί και δεκάδες τραυματίες. Το μεγάλο ερώτημα που ακολούθησε ήταν το γιατί, ποιος φταίει. Η κυβέρνηση και προσωπικά ο Μητσοτάκης έβγαλαν αμέσως πόρισμα: φταίει ο σταθμάρχης Λάρισας και το θέμα κλείνει εδώ. Μόνο που δεν τους πίστεψε κανένας. Γιατί αλλοίμονο αν η ζωή εκατοντάδων ανθρώπων κρέμεται από το τυχόν λάθος ενός, χωρίς άλλες δικλίδες προστασίας.

Πολύ γρήγορα τα ερωτήματα πλήθυναν:

- Τη στιγμή που όλη η γραμμή Αθήνα – Θεσσαλονίκη είναι διπλή, γιατί τα τρέινα κινιόνταν στην ίδια γραμμή;
- Ο σταθμάρχης μπορούσε ή δεν μπορούσε να δει την κατάσταση στη γραμμή;
- Δεν υπάρχουν συστήματα που να ειδοποιούν ή και να φρενάρουν αυτόματα τα τρέινα όταν πλησιάσουν πολύ ώστε να μην φτάσουμε στη σύγκρουση;
- Λειτουργεί ή όχι ραδιοδίκτυο ώστε οι οδηγοί να μπορούν να επικοινωνούν με το σταθμαρχείο ή και μεταξύ τους;
- Δεν υπάρχει κάποιο Κέντρο που να παρατηρεί και να εποπτεύει όλη τη γραμμή κεντρικά, πέρα από τους τοπικούς σταθμάρχες;
- Εφόσον τέτοια συστήματα αυτόματης προστασίας λειτουργούν σε όλα τα σιδηροδρομικά δίκτυα της Ευρώπης, γιατί εδώ δεν λειτουργούν;
- Γιατί, ενώ εδώ και δύο χρόνια είχαμε σωρεία μικρότερων ατυχημάτων και τα σωματεία των εργαζομένων προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο ενός σοβαρού ατυχήματος, δεν πάρθηκε κανένα μέτρο;
- Γιατί οι προειδοποιήσεις των σωματείων του προσωπικού του ΟΣΕ, που έφτασαν μέχρι απεργία για τα θέματα αυτά, αγνοήθηκαν από τα ΜΜΕ και οι απεργίες τους λησσορήθηκαν από αυτά και κηρύχθηκαν παράνομες από τα δικαστήρια;

Γιατί, τέλος, στον ενάμιση σχεδόν αιώνα που λειτουργήσει ο σιδηρόδρομος με μονή γραμμή και χωρίς διεθνώς να υπάρχουν τα σημερινά συστήματα αυτόματης προστασίας δεν είχαμε ποτέ μετωπική σύγκρουση συρμών, ούτε τόσο πολύνεκρο ατύχημα;

Οι απαντήσεις σε όλα αυτά τα ερωτήματα έχουν να κάνουν πρώτα και κύρια με την πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη γενικά και για τις σιδηροδρομικές μεταφορές ιδιαίτερα. Όσο και αν η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ προσπαθούν να προβάλουν τα πάγια προβλήματα του ΟΣΕ και τη λογική του «όλοι φταίνε» (άρα όχι ιδιαίτερα η σημερινή κυβέρνηση) και μόνο τα γεγονότα ότι η κυβέρνηση αυτή μας κυβερνάει εδώ και 4 χρόνια σημαίνει ότι αυτή έχει το κύριο μέρος της ευθύνης για αυτό που έγινε. Γιατί ακόμη και αν δεχθούμε ότι παρέλαβε έναν ΟΣΕ με σοβαρά προβλήματα, κάτι που ισχύει, θα μπορούσε και θα όφειλε στα 4 αυτά χρόνια να τα έχει τουλάχιστον περιορίσει. Αυτή αντίθετα τα όξυνε στο μέγιστο, αδιαφόρησε για τις προειδοποιήσεις και μετά ας μην αναρωτιόμαστε γιατί το ατύχημα ήρθε σαν φυσικό επακόλουθο των 4 χρόνων της δικής της διακυβέρνησης. Το εξοργιστικό αποκορύφωμα του θράσους της είναι να βγαίνει ο πρωθυπουργός και να κατηγορεί τους συνδικαλιστές του ΟΣΕ, αυτούς που τόσα χρόνια προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο ατυχήματος, σαν υπεύθυνους που φτάσαμε εδώ.

Η χρόνια υποβάθμιση του σιδηροδρομικού δικτύου

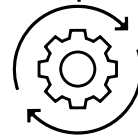
Η Ελλάδα ιστορικά υπήρξε από τις πρώτες ευρωπαϊκές χώρες στην εγκατάσταση σιδηροδρομικού δικτύου: η πρώτη σιδηροδρομική γραμμή που λειτουργήσει (1869) η Πειραιάς – Θησείο είναι η 3η παλαιότερη γραμμή μητροπολιτικού σιδηροδρόμου στην Ευρώπη. Ωστόσο μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο για 3 δεκαετίες ο σιδηρόδρομος αφέθηκε να φυτοζωεί, δεν έγινε καμιά επέκταση και καμιά ανακαίνιση, γιατί δόθηκε βάρος

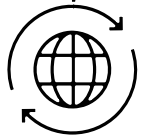
στην οδοποιία και στις οδικές μεταφορές. Προσπάθειες ανακαίνισης και εκσυγχρονισμού του δικτύου και ιδιαίτερα του άξονα Αθήνα – Θεσσαλονίκη – Ειδομένη έγιναν τη δεκαετία του 1980 επί ΠΑΣΟΚ, με μεγάλες χρηματοδοτήσεις από την ΕΟΚ (μετέπειτα Ευρωπαϊκή Ένωση) για να εξασφαλισθεί η σύνδεση της Ελλάδας με τη λοιπή Ευρώπη μέσω της τότε ενιαίας Γιουγκοσλαβίας. Τότε προωθήθηκε η κατασκευή διπλής γραμμής και η ηλεκτροκίνηση των συρμών (πράγματα που ήταν αυτονόητα στη λοιπή Ευρώπη χρόνια πριν) και έγιναν σημαντικές προσλήψεις προσωπικού.

Η προσπάθεια αυτή ανακόπηκε τη δεκαετία του 1990 από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ένας λόγος ήταν η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και οι πόλεμοι που ακολούθησαν και έκαναν τη διέλευση από εκεί επισφαλής (τότε προωθήθηκε η ιδέα της σύνδεσης Ελλάδας – Ευρώπης κύρια μέσω Ιταλίας από Πάτρα και Ηγουμενίτσα). Αλλά πέρα από αυτό άρχισε να μπαίνει το θέμα ιδιωτικοποίησης του ΟΣΕ, μετά από απαξίωση του, περιορισμού του προσωπικού του και μέσω τεμαχισμού του σε επιμέρους εταιρίες. Οι προσλήψεις προσωπικού πάγωσαν και τα έργα ανακαίνισης περιορίστηκαν μόνο στον άξονα Αθήνα – Θεσσαλονίκη – Ειδομένη και εκεί με πολύ αργούς ρυθμούς. Ταυτόχρονα, τμήματα της δραστηριότητας του ΟΣΕ περνούν σε άλλες, θυγατρικές του ΟΣΕ, εταιρίες: ΕΡΓΟΣΕ για τα έργα, ΓΑΙΑΟΣΕ για διαχείριση ακίνητης περιουσίας, ΠΡΟΑΣΤΙΑΚΟΣ Α.Ε. για τη διαχείριση των γραμμών του Προαστιακού σιδηροδρόμου, ΤΡΑΙΝΟΣΕ για τη λειτουργία των γραμμών.

Μετά το 2007, με κυβέρνηση Καραμανλή και υπουργό Μεταφορών Χατζηδάκη η επίθεση κατά του ΟΣΕ γίνεται μετωπική. Ο Χατζηδάκης χαρακτηρίζει δημόσια τον ΟΣΕ «βαρέλι δίχως πάτο» λόγω των ελλειμμάτων κατά τη λειτουργία του, ελλείμματα που οφείλονται αφενός στη μη καταβολή των κρατικών επιδοτήσεων και των χρημάτων που οφείλει το Κράτος στον ΟΣΕ για τις υπηρεσίες που του παρέχει (μεταφορά στρατιωτικού υλικού και προσωπικού, μειωμένα εισιτήρια σε κοινωνικές κατηγορίες και δημόσιους υπαλλήλους κλπ) και αφετέρου στην κακοδιαχείριση και τα σκάνδαλα από τις διορισμένες από την κυβέρνηση διοικήσεις. Φυσικά σαν λύση προβάλλεται η ιδιωτικοποίηση και τότε αποσιχίζεται από τον ΟΣΕ η σημαντικότερη θυγατρική του, η ΤΡΑΙΝΟΣΕ, που παραμένει δημόσια, αλλά προς ιδιωτικοποίηση. Η επίθεση θα κορυφωθεί μετά το 2010, τη μνημονιακή περίοδο: εκατοντάδες υπάλληλοι του ΟΣΕ, διαφόρων ειδικοτήτων με πολύχρονη πείρα στη δουλειά τους, μετατάσσονται υποχρεωτικά με το νόμο Ρέππα στις πιο άσχετες υπηρεσίες (φύλακες μουσείων και αρχαιολογικών χώρων, θυρωροί δημόσιων υπηρεσιών κλπ). Έτσι το προσωπικό του ΟΣΕ από 4.000 μειώνεται σε 2.800. Ταυτόχρονα καταργούνται περιφερειακές γραμμές. Το 2012 ο αρμόδιος υπουργός, Χατζηδάκης, περνάει την ΤΡΑΙΝΟΣΕ στο ΤΑΙΠΕΔ και προκηρύσσεται διαγωνισμός για την ιδιωτικοποίησή της. Μετά από σειρά αναβολών και άγονων διαγωνισμών η διαδικασία αυτή ολοκληρώνεται από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (σε εφαρμογή του 3ου Μνημονίου) και το 2017 η ΤΡΑΙΝΟΣΕ γίνεται ιδιοκτησία της FSI (ιταλικό σιδηρόδρομο) για το γελοίο ποσό των 45 εκατομμυρίων ευρώ και στη συνέχεια μετονομάζεται σε Hellenic Trains.

Έτσι έχουμε δύο ανεξάρτητες κύριες εταιρίες που διαχειρίζονται τα του πρώην ΟΣΕ, μια ιδιωτική (ή μάλλον κρατική ιταλική) που έχει την ευθύνη των τρενών και του επιβατικού κοινού και μια κρατική που έχει την ευθύνη για την κατάσταση της σταθερής υποδομής πάνω στην οποία κινούνται τα τρέινα. Οι σοβαρές επενδύσεις (που ήταν υποχρεωμένη να κάνει η FSI) παραπέμπονται στο αόριστο μέλλον χάρη σε ρύθμιση της κυ-

βέρνησης της ΝΔ. Το προσωπικό ελαττώνεται συνέχεια λόγω των συνταξιοδοτήσεων και των μη προσλήψεων και από 1200 υπαλλήλους το 2019 περνάει σε 750 το 2023. Ήδη από το 2021 τα μικρότερων συνεπειών ατυχήματα πληθαίνουν, αλλά η κυβέρνηση τα αγνοεί και καυχάται για την ασφάλεια των σιδηροδρόμων.

Η έλλειψη συστημάτων και προσωπικού για την προστασία των συρμών

Σύστημα αυτόματης προστασίας των συρμών είναι η ύπαρξη και λειτουργία στο δίκτυο και στα τραίνα μιας σειράς διατάξεων και συσκευών που, όταν σε μια περιοχή του δικτύου έχει μπει ένα τραίνο, αποτρέπουν το να μπει άλλο. Η αποτροπή γίνεται με άναμμα ειδικού σήματος στα άκρα της περιοχής, ώστε να ειδοποιηθεί ο οδηγός του δεύτερου τραίνου και να σταματήσει, και με αυτόματη ενεργοποίηση των φρένων του δεύτερου αυτού τραίνου, αν ο οδηγός του αγνοήσει το ειδικό σήμα και συνεχίσει τη διαδρομή του παραβιάζοντας την αποκλεισμένη περιοχή. Ταυτόχρονα, όλα αυτά, που υπάρχει τραίνο, αν υπάρχει παραβίαση αποκλεισμένης περιοχής, κλπ., φαίνονται τόσο σε πίνακα απεικόνισης της γραμμής στο τοπικό σταθμαρχείο, όσο και σε πίνακα που δείχνει όλο το δίκτυο της χώρας, το οποίο βρίσκεται στο κέντρο ελέγχου του δικτύου. Παράλληλα με αυτά πρέπει να υπάρχει αξιόπιστο Ραδιοδίκτυο για την επικοινωνία του τραίνου με το τοπικό σταθμαρχείο και το κέντρο ελέγχου.

Είναι αλήθεια ότι οι σιδηρόδρομοι λειτουργούν εδώ και ενάμιση αιώνα χωρίς τέτοια συστήματα και τόσο σοβαρό ατύχημα δεν έχει ξαναγίνει. Αυτό οφείλεται στο ότι υπήρχε επαρκές σε αριθμό και κατάρτιση προσωπικό κατά μήκος της γραμμής, που με έγκαιρη επέμβαση με τα παλαιά έστω συστήματα θα μπορούσε να αποτρέψει το ατύχημα.

Τι υπήρχε από όλα τα παραπάνω; Απολύτως τίποτα. Για προσωπικό, ας μην συζητάμε καλύτερα, οι παλαιότεροι και εμπειρότεροι υπάλληλοι του ΟΣΕ συνταξιοδοτήθηκαν, προσλήψεις δεν έγιναν, από τις θέσεις ευθύνης για τη λειτουργία του δικτύου άλλες έμειναν κενές και άλλες καλύφθηκαν με μετάρταξη προσωπικού άλλων ειδικοτήτων, πολλές φορές ακατάλληλων, ή με προσωπικό με σύμβαση έργου, που προφανώς δεν μπορούσε να έχει την απαιτούμενη εμπειρία. Το Ραδιοδίκτυο που υπάρχει σήμερα δεν λειτουργεί σε πολλά σημεία του δικτύου με αποτέλεσμα σταθμάρχες και οδηγοί να προσπαθούν να επικοινωνήσουν με τα κινητά τους τηλέφωνα, όπου πιάνουν και αυτά.

Σε ό,τι αφορά τα συστήματα αυτόματης προστασίας, επαναλήφθηκε το έργο των συμβάσεων δημοσίου – ιδιωτών. Το 2014 επί κυβέρνησης Σαμαρά υπογράφηκε η σύμβαση 717 με τις εταιρίες ALLSTHOM TRANSPORT και ABETE (θυγατρικής του ΑΚΤΩΡΑ) για εγκατάσταση τέτοιου συστήματος. Η σύμβαση ήταν τεχνικά διάτρητη και δεν οδηγούσε σε εγκατάσταση συστήματος που θα μπορούσε να λειτουργήσει. Εγκρίθηκε από υπαλλήλους της ΕΡΓΟΣΕ με εντολή της πολιτικής ηγεσίας. Στη συνέχεια, όταν φάνηκε το ανεφάρμοστο της σύμβασης, οι εργολάβοι άρχισαν να ζητούν επιπλέον χρήματα για να υλοποιηθεί το έργο. Έτσι, άρχισαν διαπραγματεύσεις με το Κράτος, καθυστερήσεις και παρατάσεις, που οδήγησαν στο να μην έχει ακόμη ολοκληρωθεί το έργο.

Εδώ όμως είχαμε και ένα άλλο εντυπωσιακό φαινόμενο. Από το 2019 και μετά, τμήματα του έργου που λειτουργούσαν να απενεργοποιούνται. Έτσι, μέρος του εξοπλισμού που κατα-

στράφηκε από φωτιά στο κέντρο ελέγχου δεν αποκαταστάθηκε και ο πίνακας παρακολούθησης του δικτύου στα κεντρικά του ΟΣΕ εγκαταλείφθηκε ελλείψει προσωπικού. Τα φαινόμενα αυτά έχουν να κάνουν τόσο με την αδιαφορία της κυβέρνησης για το σιδηρόδρομο όσο και με την έλλειψη προσωπικού, γιατί ένα αυτόματο σύστημα, αφού εγκατασταθεί, χρειάζεται και ειδικευμένο προσωπικό για την λειτουργία, τη συντήρηση και την υποστήριξή του, το οποίο βέβαια ποτέ δεν προσελήφθη.

Με έλλειψη συστημάτων αυτόματης προστασίας και ειδικευμένου προσωπικού και παρά τις προειδοποιήσεις των σωματείων των εργαζομένων του ΟΣΕ, βαδίζαμε ολοταχώς προς το ατύχημα.

Οι αντιδράσεις

Όταν η προσπάθεια της κυβέρνησης να ρίξει όλη την ευθύνη στον τοπικό σταθμάρχη προκάλεσε οργή και μαζικές εκδηλώσεις η κυβέρνηση προσπάθησε να το γυρίσει στις διαχρονικές ευθύνες. Σε αυτό βοηθήθηκε από τις εταιρίες δημοσκοπήσεων, που πρόβαλαν κατά κόρον το ερώτημα αν φταίνε όλες οι κυβερνήσεις ή μόνο η τωρινή και έβγαζαν σε πλειοψηφία το «όλοι φταίνε». Αυτό είναι απολύτως αλήθεια, ωστόσο αποκρύπτει το επόμενο ερώτημα «σε ποιο βαθμό ο καθένας», γιατί εδώ θα γινόταν σαφές ότι δεν φταίνε όλοι το ίδιο και ότι η σημερινή κυβέρνηση έχει την κορυφαία ευθύνη. Επειδή και αυτό δεν έπιασε περάσαμε στο «δεν γνωρίζαμε», μετά στο ότι «φταίνε οι συνδικαλιστές που εμπόδισαν την αναβάθμιση του δικτύου» (αυτοί που τόσα χρόνια προειδοποιούσαν για τους κινδύνους) και τέλος στο «ψηφίστε μας για να φτιάξουμε ότι δεν φτιάξαμε μέχρι τώρα».

Ο ΣΥΡΙΖΑ, προσπαθώντας να βγάλει από επάνω του το μερίδιο των ευθυνών που του αναλογεί, κάλυψε τη διαδικασία της ιδιωτικοποίησης, που ολοκληρώθηκε από αυτόν. Θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι εκβιάστηκε, ότι δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, κλπ., αυτός όμως αντίθετα ισχυρίζεται ότι η πολιτική του στο σιδηρόδρομο, άρα και η ιδιωτικοποίηση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ήταν σωστή και δεν βάζει θέμα επανακρατικοποίησης και ενιαιοποίησης της λειτουργίας των σιδηροδρόμων.

Το ατύχημα – έγκλημα στα Τέμπη αποτέλεσε τη θρυαλλίδα για μια κοινωνική έκρηξη με πρωτοπόρα τη νεολαία. Ήδη υπήρχε συσσωρευμένη μια λανθάνουσα αγανάκτηση για όσα ζούμε εδώ και χρόνια αλλά ιδιαίτερα την τελευταία τετραετία. Η αγανάκτηση αυτή καθυστέρησε να εκδηλωθεί κυρίως λόγω του εγκλεισμού της κοινωνίας με πρόσχημα τον COVID και του χωρίς προηγούμενο ελέγχου των ΜΜΕ, και κυρίως της τηλεόρασης, από την κυβέρνηση.

Αλλά τώρα πια το ποτήρι ξεχειλίζει. Οι κινητοποιήσεις του καλλιτεχνικού κόσμου που βρήκαν ευνοϊκή απήχηση στην κοινωνία προετοίμασαν το έδαφος και, κάτω από το βάρος της συγκίνησης για τους 57 νεκρούς οι κινητοποιήσεις πήραν εντυπωσιακές διαστάσεις. Ξεκίνησαν από τη νεολαία αλλά ακολουθήθηκαν και από εργατικά συνδικάτα και, στο τέλος, έσυραν και τη ΓΣΕΕ σε απεργία. Η αναταραχή δεν έχει κοπάσει και δημιουργεί μια παρακαταθήκη για περαιτέρω αγώνες. Το σημαντικό θα είναι να συνεχίσουν οι κινητοποιήσεις και να μην σταματήσουν μπροστά στις εκλογές. Μόνο έτσι μπορεί να πέσει η κυβέρνηση αυτή και να μπει φραγμός στην πολιτική που ακολουθείται, που είναι υπεύθυνη για τους 57 νεκρούς, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και την συνεχή υποβάθμιση της ζωής μας.

Η σκοπιμότητα παρέμβασης στις εκλογές

του Γιάννη Φελέκη

Τα διάφορα κατεβάρματα με ένα λόγο σούπα, όπου κανένας δεν αναγνωρίζει τον εαυτό του και ο κόσμος θα αναρωτιέται ποιοι είναι πάλι αυτοί, δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα ούτε στο πολιτικό και προγραμματικό ξεκαθάρισμα ούτε στην οργανωτική ενδυνάμωση. Έχουν να προσφέρουν, αντίθετα, βέβαιη απογοήτευση και μεγάλη σύγχυση.

Η θέση των οργανώσεων της άκρας Αριστεράς τις τελευταίες δεκαετίες έχει ξεφύγει από τις παλαιότερες ανοπίες του «αποχή» ή «καμιά συμμετοχή στο θέατρο των εκλογών» κτλ. Λίγο από την προσγγείωση στην πραγματικότητα και πιο πολύ από τον μικρομεγαλισμό τους, όλο και περισσότεροι συμμετέχουν σε εκλογικές διαδικασίες κοινοβουλευτικές και αυτοδιοικητικές.

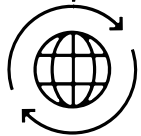
Είναι αλήθεια ότι, αν οι εκλογές μπορούσαν να ανατρέψουν τον καπιταλισμό και το κράτος του, θα ήταν παράνομες. Στην Ελλάδα, όπως και αλλού στον κόσμο, τα κοινοβούλια και οι εκλογές μπαίνουν στο ψυγείο και οι λαοί στο γύψο για μεγάλα διαστήματα, ακόμα και για δεκαετίες, όπως στην Ιταλία του Μουσολίνι από το '22 μέχρι το '44, την Πορτογαλία του Σαλαζάρ από το '32 μέχρι το '74 και την Ισπανία του Φράνκο από το '38 μέχρι το '78.

Το συμπέρασμα είναι ότι μπορούμε να αφήσουμε τους κάθε είδους ρεφορμιστές να ονειρεύονται κοινοβουλευτικά περάσματα στο σοσιαλισμό ή αυτούς που ονειρεύονται με τη συνιδιοκτησία του αστικού κράτους να ρουφήξουν τον καπιταλισμό από τα μέσα και να ζούμε όλοι ευτυχισμένοι, ισότιμα

και ισόπλουτα. Οπότε να δούμε πώς μπορεί και οφείλει μια σοβαρή αντικαπιταλιστική οργάνωση να παρέμβει αποτελεσματικά. Γιατί όσο πιο εύκολη κάνουν την υπόθεση ανατροπής του καπιταλισμού, τόσο πιο μακριά νυχτωμένοι είναι.

Μπορούμε να παρεμβαίνουμε χωρίς να ξεχνάμε τον στρατηγικό στόχο της ανατροπής του καπιταλισμού ως απαραίτητη προϋπόθεση για την σοσιαλιστική ανοικοδόμηση. Κατ' αρχάς οι εθνικές εκλογές προσφέρουν μια μεγάλη ευκαιρία να ακουστούμε, γιατί ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων δείχνει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τα πολιτικά πράγματα και τις διάφορες προτάσεις. Οπότε είτε κατεβαίνεις να ζητήσεις την ψήφο του για να τον σώσεις είτε δεν κατεβαίνεις για την ψήφο του επειδή θεωρείς ότι είσαι μικρός για να τον σώσεις ή επειδή δεν επιτεύχθηκε η επιθυμητή συμμαχία, πάντα μπορείς με το λόγο σου, τα έντυπα και τα ηλεκτρονικά υλικά σου να εκθέσεις την τρέχουσα κατάσταση και τα προβλήματά της, τις αιτίες που τα προκαλούν και τη λύση που προτείνεις. Με άλλα λόγια, την τακτική που απαιτείται για την επιτυχία του άμεσου στόχου, για τα συγκεκριμένα προβλήματα, συνδέοντάς τα με τον στρατηγικό στόχο της ανατροπής του καπιταλισμού και τη δημιουργία της αυτοδιαχειριζόμενης σοσιαλιστικής δημοκρατίας, με βασικό και απαράβατο νόμο την απαγόρευση εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Αν έχει χρόνο και τα κότσια κανείς, μπορεί να κάνει λιανά το όραμά μας γι' αυτή την κοινωνία. Γιατί η Δικτατορία επί του Προλεταριάτου που έχει προηγηθεί, από τη Σοβιετία μέχρι το σοσιαλισμό του Χότζα και όπου αλλού οι λαοί με θυσίες ανέ-

τρεψαν τον καπιταλισμό, άφησε πίσω της την ειδικότερη σπίλωση της κοσμοθεωρίας της Απελευθέρωσης, και τίποτα δεν θα καταφέρουμε χωρίς την κάθαρση και την αποκατάστασή της. Αποκατάσταση αναθεωρώντας το σοσιαλιστικό παράδεισο των γκούλαγκ, της ακραίας εθνικής καταπίεσης και καταστολής, το μηδενικό περιθώριο όχι μόνο λόγου αλλά και σκέψης, και την ανεξέλεγκτη παντοδυναμία της μυστικής αστυνομίας στο όνομα του κάθε «θεού» αρχηγού και της κλίκας του.

Αυτό που ζούμε είναι το γεγονός ότι παρά τη νοοτροπία του ακραίου σεχταρισμού που διαπερνά ολόκληρη την άκρα Αριστερά, και όχι μόνο, που σπάνια επιτρέπει να βρεθούμε σε μια συγκέντρωση όλοι μαζί, την ίδια ώρα, ακόμα και για θέματα που λίγο πολύ όλοι συμφωνούν, ξαφνικά, εν όψει εκλογών, άπαντες καταλαμβάνονται από υψηλό πυρετό «ενωτίτιδας» – εκφράζοντας έτσι τον κυδαίο κοινοβουλευτικό κρετινισμό τους, συμμαχώντας με όσους μέχρι χθες θεωρούσαν απαράδεκτους για οποιαδήποτε δράση προκειμένου να υπηρετήσουν την κοινοβουλευτική τους αυταπάτη, ελπίζοντας να αυξήσουν κατά κάτι το 0% και κάτι τους. Η άλλη εκδοχή είναι να προσκολληθούν σε κάποιον Μεσσία διάττοντα αστέρα ή σε κάποιο ρεφορμιστικό σχήμα νεόκοπο ή ακόμα και με πολλά μεταπτυχιακά προκειμένου να πάρουν και αυτοί μια καρεκλίτσα στη Βουλή και στη συνέχεια να κλαψουρίζουν ότι τους πρόδωσαν ή να ενσωματωθούν στον ρεφορμισμό.

Παρ' όλα αυτά, σε σχετικά ομαλές συνθήκες διακυβεύονται σοβαρά πράγματα για την επόμενη μέρα των εκλογών, παρά την σταλινική εθελουφλία της ελληνικής Αριστεράς, του «εκτός από 'μένα, όλοι οι άλλοι είναι ίδιοι» ή «καλύτερα η ΝΔ παρά ο ΣΥΡΙΖΑ».

Επειδή δεν είναι όλοι ίδιοι, η αίσθηση στο συνειδητό εργατικό και λαϊκό κίνημα θα είναι εντελώς διαφορετική την επομένη των εκλογών στη μια ή στην άλλη περίπτωση. Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι, στην περίπτωση του Μητσότακη, που είναι «αναντικατάστατος», όπως ισχυρίζεται, και πρέπει οπωσδήποτε να ολοκληρώσει το έργο του θεσμοποιώντας τη δυναστεία του και ισοπεδώνοντας ό,τι δημόσιο, όποιο δικαίωμα και όποια κατάκτηση έχει απομείνει. Μετά την αλλαγή του εκλογικού νόμου, που οι δικές του ψήφοι θα μετράνε

επί δέκα, εκτός από ιδιοκτήτης της ΕΥΠ, ως άλλος Ερντογάν, θα είναι ιδιοκτήτης και της δικαιοσύνης, της παιδείας κτλ.

Μπροστά σε ένα τέτοιο δίλημμα, τα διάφορα κατεβάρματα με ένα λόγο σούπα, όπου κανένας δεν αναγνωρίζει τον εαυτό του και ο κόσμος θα αναρωτιέται ποιοι είναι πάλι αυτοί, δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα ούτε στο πολιτικό και προγραμματικό ξεκαθάρισμα ούτε στην οργανωτική ενδυνάμωση. Έχουν να προσφέρουν, αντίθετα, βέβαια απογοήτευση και μεγάλη σύγχυση.

Δεν είναι «αμαρτία» αλλά χρέος απέναντι στην κοινωνία που υπηρετούμε, το κριτήριό μας πρέπει να είναι η επόμενη μέρα. Μπορούμε να λέμε τι απαιτούμε να κάνουν οι ρεφορμιστές στην κυβέρνηση, να προειδοποιούμε για τα όριά τους και χωρίς αυταπάτες να τους στηρίζουμε με την ψήφο μας απέναντι στον πιο επικίνδυνο αντίπαλο, τον πιο νεοφιλελεύθερο και αυταρχικό. Όπως κάνουν άπαντες οι σύντροφοί μας Γάλλοι, από αναρχικούς μέχρι ρεφορμιστές, εδώ και χρόνια ψηφίζοντας ώστε να μην βγει ο φασίστας Λεπέν και η κόρη του.

Αντί να επιδιώκουμε εκλογικές καθόδους της πυρκαγιάς, όταν δεν διαθέτουμε το απαραίτητο κοινό έδαφος για να εδραιωθεί μια συνεργασία με συνέχεια, ανεξάρτητα από εκλογές, να σκεφτούμε, να συζητήσουμε και να εργαστούμε με συνέπεια για την προγραμματική σύγκλιση και τις τακτικές παρέμβασής για την οικοδόμηση του κινήματος και του επαναστατικού αντικαπιταλιστικού φορέα, που είναι απόλυτη αναγκαιότητα αν θέλουμε κάποτε να υπάρξει μια άλλη κοινωνία.

Το ενιαίο μέτωπο, για το οποίο οι σοφοί μαρξιστές επιμένουν, δεν αφορούσε ενιαίο μέτωπο ανασούμπαλων αριστερών μεταξύ τους, αλλά ενιαίο μέτωπο επαναστατικών και ρεφορμιστικών κομμάτων με προγραμματική και οργανωτική ανεξαρτησία αλλά κοινή δράση για τα προβλήματα και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων.

Γιάννης Φελέκης

Αναδημοσίευση από το Δελτίο Θυέλλης, αρ.63, Μάρτης 2023

ΓΑΛΛΙΑ:

“Ο Μακρόν έχει χάσει, αλλά εμείς δεν έχουμε ακόμα κερδίσει”

(Olivier Besancenot, 6 Απριλίου, στην τηλεόραση BFM)

του Χρήστου Ιωνά

Το κίνημα αυτό διακρίνεται από τα προηγούμενα -και από τα κινήματα για τις συντάξεις του 2010 ή του 2019 και από τα Κίτρινα Γιλέκα- από μια μαζική του πολιτικοποίηση απέναντι στα ψέματα και στις αντεργατικές φιλοδοξίες της κυβέρνησης. Μπορούμε να το διαισθανθούμε αυτό από τα συνθήματα και από ορισμένες οργανωτικές μορφές του κινήματος. Έτσι, ένα από τα πιο δημοφιλή συνθήματα είναι ένα «ιστορικό» λογοπαίγνιο: “Μας βάζεις 64, σου βάζουμε 68” (Μάν)...

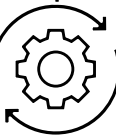
Τώρα, αρχές Απριλίου, εξακολουθεί να είναι δύσκολο να απαντηθεί αν η κυβέρνηση του Μακρόν λογικευτεί τελικά και αποσύρει, όπως της το ζητάνε εδώ και πάνω από δύο μήνες το 70% των Γάλλων και το 95% των μισθωτών, το νόμο για επέκταση των ετών εργασίας. Είναι πλέον καταφανές ότι το πολιτικό σχέδιο του Μακρόν είναι πλήρως μειοψηφικό και ότι η συνδικαλιστική ενότητα πάνω σε μια συγκεκριμένη διεκδίκηση (64 ετών, είναι ‘ΟΧΙ!’) αποτέλεσε το κλειδί για την επιτυχία των κινητοποιήσεων, παρά τα σημερινά όρια του κινήματος.

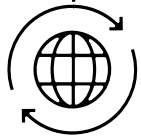
Η φούσκα Μακρόν έσπασε

Το θυμόμαστε: το 2017, ο Μακρόν είχε εκλεγεί πρόεδρος προτείνοντας ένα πολιτικό σχέδιο που ο ίδιος το χαρακτήριζε “ούτε αριστερό ούτε δεξιό”. Εάν η μπλόφα αυτή, του μεγαλοτραπεζικού στελέχους, δούλεψε στην αρχή, η διάθεσή του ωστόσο να επιβάλει, μόλις επανεξελέγεται, το 2022, μια επέκταση κατά δύο χρόνια του χρόνου εργασίας, ανεβάζοντας την ηλικία συνταξιοδότησης στα 64 έτη, έγινε αμέσως αντιληπτή για αυτό που είναι: ένα καθαρά δεξιό σχέδιο, που στηρίζεται σε ψέματα, τα οποία κατέρριψαν πολύ γρήγορα οι οικονομολόγοι ειδικοί.

- Έτσι, όταν ο Μακρόν προβάλλει τη “μεταρρύθμισή” του ως αναγκαία για να σώσει το συνταξιοδοτικό σύστημα, οι ειδικοί και τα συνδικάτα απέδειξαν, αντίστροφα, ότι το έλλειμμα, μικρό και βραχυχρόνιο, δεν θέτει με κανέναν τρόπο σε κίνδυνο το σύστημα.

- Και ίσως πιο σημαντικό είναι η μαζική απόρριψη του επιχειρήματος, του υποτιθέμενου “κοινού νου”, ότι αφού ζούμε περισσότερο θα πρέπει να δουλεύουμε και περισσότερο. Το πλειοψηφικό αίσθημα είναι ότι, αντίθετα, αν υπάρχει πρόοδος, που μας επιτρέπει να ζούμε περισσότερο, τότε η πρόοδος αυτή θα πρέπει να μεταφραστεί και στις συνθήκες ζωής, εργασίας και σύνταξης, όπως είχε γίνει και το 1981, τότε που η ηλικία συνταξιοδότησης μειώθηκε από τα 65 στα 60 έτη!
- Επιπλέον, καθώς η εργοδοσία έχει για κοινή πρακτική της να απολύει τους πιο ηλικιωμένους εργαζομένους της, πολλοί ήταν αυτοί που κατάλαβαν πολύ καλά πως η επέκταση της συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη θα σήμαινε απλώς δύο χρόνια επιπλέον στην ανεργία.
- Και ακόμα περισσότερο, με τη συσσώρευση της εμπειρίας να το βοηθάει, όλος ο κόσμος κατάλαβε πολύ καλά πως το σχέδιο του Μακρόν και της εργοδοσίας είναι, στο βάθος, να συνεχίσει τη διάλυση του αναδιανεμητικού συστήματος. Το σχέδιο να επιβληθούν ταμεία συνταξιοδότησης με βάση την κεφαλαιοποίηση παραμένει το κλειδί των επιθέσεων ενάντια στα εργατικά κεκτημένα της κοινωνικής προστασίας.

Και αυτό που επίσης γίνεται εμφανές για πολύ κόσμο είναι ότι όταν ο Μακρόν, που βγήκε για να εμποδίσει την Μαρίν Λε Πεν να γίνει πρόεδρος της Δημοκρατίας, παριστάνει πως οι Γάλλοι ψήφισαν τη συνταξιοδοτική “του” μεταρρύθμιση, αυτό που τους επιβεβαιώνει είναι πως, θέλοντας να γίνει ο γάλλος Θάτσερ, αυτό που επιχειρεί στην πραγματικότητα κατά τη δεύτερη θητεία του είναι να περάσει με τη βία τη δι-άλυση, ή την ολοκλήρωσή τους, όλων ή των περισσότερων από τα κεκτημένα του εργατικού κινήματος.

- Επιθέσεις κατά των συντάξεων, κατά του δημόσιου σχολείου, με τις προσπάθειες να επιβληθεί ένας “αξιοκρατικός” μισθός, ενάντια στο δημόσιο νοσοκομείο με την έλλειψη θέσεων που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την ελληνική κατάσταση, ενάντια στα δημοκρατικά δικαιώματα, με έναν ιδιαίτερα αντισυνδικαλιστικό μακαρθισμό...
- Για ένα μεγάλο τμήμα των διαδηλωτών, καθώς και για το 70% των Γάλλων που στηρίζουν τις κινητοποιήσεις, αποκαλώντας τον Μακρόν “Πρόεδρο των πλουσίων”, για να μην πούμε και των υπερ-πλουσίων, όπως ο Bernard Arnault (ο πιο πλούσιος άνθρωπος στον κόσμο σύμφωνα με Bloomberg Billionaires Index) ή η Bettencourt (η πιο πλούσια γυναίκα του κόσμου), αυτό δεν γίνεται μόνο για τα δώρα που κάνει στην εργοδοσία, αλλά και γιατί, περισσότερο και από τον Σαρκοζύ ή τον Ολάντ, επιτίθεται μετωπικά στον κόσμο της εργασίας.

Ο Μακρόν και το περιβάλλον του είναι πολύ κοντά στα σχέδια του Ναπολέοντα του 3ου που περιέγραφε ο Μαρξ!

Ανικανότητα και καταστολή

Μια από τις πιο σοβαρές πλευρές για τον Μακρόν και τους υποστηρικτές του είναι ότι με τη μάχη για τις συντάξεις κατέρρευσε και ο μύθος ενός μακρονικού πολιτικού συστήματος καλών τεκνοκρατών, με πετυχημένη επικοινωνία. Έτσι:

- Η “μεταρρύθμιση” παρουσιάστηκε ως το μέσον για να μπορέσουν όλοι οι μελλοντικοί συνταξιούχοι να έχουν μια σύνταξη τουλάχιστον 1.200 ευρώ. Ο υπουργός εργασίας, ο Ντυσόπ, μεσαίο στέλεχος του Σοσιαλιστικού Κόμματος που πέρασε στο μακρονισμό και υποτιθέμενος μάλιστα εκφραστής της “αριστερής πτέρυγας” του μακρονισμού, είχε αναλάβει να παρουσιάσει τη μεταρρύθμιση: απέναντι στην απόδειξη, από έναν οικονομολόγο, του πόσο ψέμα ήταν αυτό το ποσό του ελάχιστου 1.200 ευρώ, άρχισε να τα μασάει και η αλήθεια αποκαλύφθηκε: δεν είναι παρά μόνο 10 με 20.000 συνταξιούχοι από κάθε γενιά που θα είχαν δικαίωμα σε αυτό το ελάχιστο!
- Ο ίδιος υπουργός γελοιοποιήθηκε ακόμα περισσότερο όταν τόλμισε να θέλει να σερβίρει τη μεταρρύθμισή του ως “αριστερή”, την ώρα που και η πρωθυπουργός αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι, αντίθετα απ’ό,τι υποστήριζε στην αρχή, η μεταρρύθμιση θα αποτελούσε πρόσθετη διάκριση κατά των γυναικών...
- Αλλά ακόμα και ο τρόπος με τον οποίο σερβιρίστηκε η μεταρρύθμιση συμμετείχε σε αυτή την απουσία διαφάνειας: η επέκταση από τα 62 στα 64 έτη παρουσιάστηκε στο πλαίσιο ενός διορθωτικού νομοσχεδίου αναμόρφωσης του προϋπολογισμού της κοινωνικής ασφάλισης και, για πολλούς συνταγματολόγους, αυτό αποτελεί ένδειξη “απουσίας ειλικρίνειας” η οποία θα μπορούσε να καταστήσει το μέτρο αντισυνταγματικό, χωρίς να ξεχνάμε και τα άλλα στοιχεία στο όριο της νομιμότητας, όπως η προ-

σφυγή σε πολλά από τα “μοναρχικά” ή “πραξικοπηματικά” άρθρα του γαλλικού Συντάγματος (το “διαρκές πραξικόπημα” όπως το είχε χαρακτηρίσει ο Μιτεράν... πριν το χρησιμοποιήσει και ο ίδιος αφού εκλέχτηκε πρόεδρος!), με τα οποία αποφεύχθη η ουσιαστική συζήτηση και ψήφιση από τη Βουλή.

Ίσως ποτέ άλλοτε δεν είχε φανεί τόσο καθαρά ο αντιδημοκρατικός χαρακτήρας της 5ης Γαλλικής Δημοκρατίας και αυτό είναι σημαντικό πολιτικό γεγονός που συνέβαλε στο να εκτιναχθεί η μαζικότητα των διαδηλώσεων (3,5 εκατομμύρια στους δρόμους) ακριβώς μετά από την υιοθέτηση του νόμου. Η τελευταία έγινε με βάση μία από αυτές τις “τυραννικές” διευθετήσεις, του περίφημου άρθρου 49-3, αν και δεν είναι η μόνη αμφισβητούμενη σε όλη αυτή τη διαδικασία. Έτσι, η πρόταση του Μελανσόν για μια νέα, 6η Δημοκρατία, ή του NPA για την ανάγκη συνταγματικής συνέλευσης παίρνουν μια όλο και πιο συγκεκριμένη διάσταση.

Με την εξουσία να είναι όλο και πιο απομονωμένη, ο Μακρόν καταφεύγει, έτσι, σε ένα μέσο που βρίσκεται στη βάση του ντεγκωλικού συντάγματος: την καταστολή του εργατικού κινήματος. Μετά από μια φάση σχετικής μετριοπθείας -ίσα-ίσα να φανεί μια “αλλαγή” σε σχέση με τις φασιστοειδείς μεθόδους του προηγούμενου αρχηγού της αστυνομίας-, ο νέος αρχηγός της, προφανώς με πολιτική οδηγία, απέναντι στη διατήρηση και ενίσχυση των κινητοποιήσεων, ξαμόλησε τους πάνοπλους και υπερεξοπλισμένους αστυνομικούς του. Παρά τους πολλούς τραυματισμούς που προκλήθηκαν, παρά μια αληθινά πολεμική σκηνοθεσία για μια οικολογική διαδήλωση, οι διαδηλώσεις συνεχίζουν και απαιτούν ιδιαίτερα τη διάλυση ορισμένων από αυτά τα υπερβία (και συχνά ακροδεξιά) αστυνομικά σώματα ή και την παραίτηση του υπουργού εσωτερικών, Νταρμανέν, ενός παλιού μέλους της μοναρχικής ακροδεξιάς που περνιέται ο ίδιος για νέος Σαρκοζύ και που θέλει να γίνει χαλίφης στη θέση του χαλίφη!

Η καταστολή αυτή, όμως, μοιάζει η ίδια ως ομολογία αδυναμίας, πράγμα που ανησυχεί και ένα τμήμα της αστικής τάξης. Όταν ο Νταρμανέν αρχίζει να απειλεί ότι μόνο αυτό που ονομάζει “ακροαριστερά” (τον Μελανσόν!), αλλά ακόμα και τη Λίγκα για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (η οποία είχε ιδρυθεί τον 19ο αιώνα για να υποστηρίξει τον Ντρέυφους), ακόμα και οι κοντινοί του Μακρόν αρχίζουν να ενοχλούνται δημοσίως.

Ένα πρώτο αποτέλεσμα αναδύεται καυστικά για το σχέδιο Μακρόν: μια δημοσκόπηση δείχνει πως, αν γίνονταν προεδρικές εκλογές σήμερα, τότε η φασίστρια Μαρίν Λε Πεν θα κέρδιζε τον Μακρόν, με 54%. Δεν είναι περίεργο αυτό: όλη η συνδικαλιστική και πολιτική αριστερά προειδοποιεί τον Μακρόν πως παίζει με τη φωτιά και ότι το κόμμα της Λε Πεν, που είναι τελείως έξω από το ζήτημα των συντάξεων, θα μπορούσε ωστόσο να επωφεληθεί παραδόξως από την κατάσταση.

Αλλά, όπως το θύμιζε πρόσφατα και ο Ολιβιέ Μπεζανσενό, παραπέμποντας στον Ντανιέλ Μπενσαίντ, ο πολιτικός χρόνος μπορεί να διαφέρει από τον κοινωνικό χρόνο και η αριστερά, που σήμερα μπορεί να φαίνεται ακόμα ως αυτή των φιλελεύθερων πολιτικών του Ζοσπέν (με τον Μελανσόν τότε υπουργό του...) και του Ολάντ, θα μπορούσε αύριο να ξανακερδίσει πολιτική φερεγγυότητα. Αλλά, για να γίνει κάτι τέτοιο, υπάρχει μια προϋπόθεση: μια νίκη στο ζήτημα των συντάξεων. Ήδη, όπως το προτείνει το NPA, είναι σημαντικό να συγκλίνουν όλες οι αριστερές πτέρυγες, η κοινωνική, η συνεργατική, η πολιτική, για να συζητήσουν για το τί θα μπο-

ρούσε να αποτελέσει αριστερό σχέδιο σε ρήξη με τις προηγούμενες εμπειρίες και αποτυχίες. Επομένως, χρειάζεται επείγοντως μια νίκη των κινητοποιήσεων!

Ένα κίνημα που έχει ήδη κατά πολύ νικήσει!

Όπως το είδαμε, το κίνημα αυτό διακρίνεται από τα προηγούμενα -και από τα κινήματα για τις συντάξεις του 2010 ή του 2019 και από τα Κίτρινα Γίλεκα- από μια μαζική του πολιτικοποίηση απέναντι στα ψέματα και στις αντεργατικές φιλοδοξίες της κυβέρνησης. Μπορούμε να το διαισθανθούμε αυτό από τα συνθήματα και από ορισμένες οργανωτικές μορφές του κινήματος. Έτσι, ένα από τα πιο δημοφιλή συνθήματα είναι ένα “ιστορικό” λογοπαίγνιο: “Μας βάζεις 64, σου βάζουμε 68” (Μάν), που κάνει μια σύνδεση με τη μεγαλύτερη εργατική απεργία στη Γαλλία.

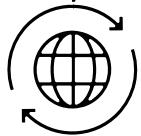
Η δύναμη της κινητοποίησης είναι, πρώτον, οι ίδιοι οι αριθμοί των διαδηλωτών κατά τις 11 εθνικές ημέρες που οργανώθηκαν από τα μέσα Γενάρη και ιδιαίτερα ο πολλαπλασιασμός των διαδηλώσεων σε μικρές πόλεις, που ενίοτε δεν είχαν ποτέ καταγράψει διαδήλωση. Ορισμένες πόλεις άρχισαν να διαδηλώνουν μόνο κατά την 11η ημέρα κινητοποιήσεων, απόδειξη του ριζώματος του κινήματος, που ακριβώς ανησυχεί την εξουσία και τους μακρονικούς της βουλευτές, οι οποίοι αναγκάζονται να λογοδοτούν στις τοπικές τους περιφέρειες. Δεύτερον, και κυρίως, δεν πρέπει να ξεχνάμε την πολύ πλούσια καθημερινή δραστηριοποίηση της διαμαρτυρίας σε πολλά μέρη: με αποκλεισμούς δρόμων, σιδηροδρομικών σταθμών, διυλιστηρίων, καθώς και τη μαθητική και φοιτητική νεολαία να μπαίνει πλέον στο κίνημα, με αποκλεισμούς λυκείων και ακόμα και καταλήψεις πανεπιστημίων...

Ο ένας καθοριστικός παράγοντας της επιτυχίας του κινήματος είναι η ενότητα μεταξύ των συνδικάτων, που όλα τους

έχουν πάρει εντολή από τη βάση τους να αρνηθούν τα δύο πρόσθετα έτη. Αυτό δεν ακυρώνει βέβαια καθόλου τον βαθιά ρεφορμιστικό χαρακτήρα των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που έχουν ως στρατηγική τους κουλτούρα να αποφεύγουν τη σύγκρουση δυνάμεων. Αλλά ακόμα και αν ο γνέτης της CFDT (του μεγαλύτερου συνδικάτου στη Γαλλία) θα προτιμούσε να “διαπραγματευτεί” με τον Μακρόν, είναι ωστόσο δεσμευμένος από το συνέδριό του στο OXI στην επιμήκυνση των χρόνων εργασίας. Το ίδιο και η CGT, παρά τα αρκετά σεχταριστικά λόγια ορισμένων της στο τελευταίο της συνέδριο, η ενότητα κατά των 64 ετών επικυρώθηκε.

Δυσκολεύεται κανείς στην Ελλάδα να φανταστεί τη σημασία αυτής της ενότητας στη διεκδίκηση για την τόνωση της εμπιστοσύνης στις κινητοποιήσεις, την ώρα που η εξουσία κάνει τα πάντα για να προσπαθήσει να διασπάσει και να την σπάσει. Ακούγοντας τον Λοράν Μπερζέ (CFDT) να μιλάει σήμερα, απέναντι στο πείσμα του Μακρόν, για πρόβλημα “κοινωνικής δημοκρατίας” καταλαβαίνει πόσο το ίδιο το κίνημα έχει προχωρήσει: γιατί μια τέτοια διαπίστωση θέτει στη συνέχεια το ερώτημα του “τι κάνουμε;”. Μια θετική επίπτωση είναι άλλωστε ήδη πραγματική με την ανάκαμψη του ποσοστού των συνδικαλισμένων, σε μια χώρα όπου το ποσοστό συνδικαλισμένων είναι πολύ χαμηλό.

Όμως, αυτό που είναι επίσης προφανές και θέτει πρόβλημα είναι η σχεδόν πλήρης απουσία αυτοοργάνωσης ως τώρα: όλες οι δράσεις ως τώρα έγιναν από συνδικαλιστικές αποφάσεις και όχι από γενικές συνελεύσεις συνδικαλισμένων και μη. Ακόμα και οι λίγες γενικές συνελεύσεις που διοργανώθηκαν ως σήμερα, για παράδειγμα στην εκπαίδευση, συγκέντρωσαν το πολύ μερικές δεκάδες απεργούς, που επιπλέον είναι αυτοί που συνήθως ήδη γνωρίζονταν μεταξύ τους μέσα από τα πολιτικά δίκτυα. Κατά δεύτερον, έτσι, επίσης πρόβλημα παραμένει η απουσία ως τώρα πραγματικά

επαναλαμβανόμενων απεργιών. Η απεργία που κηρύχθηκε για τις 7 Μαρτίου, ασφαλώς όχι με τον πιο πειστικό τρόπο, δεν έδωσε, έτσι, ιδιαίτερα αποτελέσματα από αυτή τη σκοπιά. Σε ορισμένους μάλιστα τομείς (διυλιστήρια, τρένα, ...), οι απεργοί αρνούνται να λειτουργήσουν ως υποκατάστα μιας τεράστιας πλειοψηφίας που δεν θα προχωρούσε σε επαναλαμβανόμενη απεργία.

Για την εξήγηση αυτού, υπάρχουν πολλοί παράγοντες: χρηματικές δυσκολίες, παρά τη στήριξη των απεργιακών ταμείων, αλλά και το βάρος των προηγούμενων ηττών, χωρίς να λογαριάσουμε και το πολιτικό πλαίσιο μιας αριστεράς που παραμένει διάσπασμένη ανάμεσα, π.χ., στην Ανυπότακτη Γαλλία, που έκανε μια γερή δουλειά αντιπολίτευσης στις συζητήσεις στο Κοινοβούλιο, και στο Κομμουνιστικό Κόμμα, που βοηθάει στην πράξη την κυβέρνηση επικεντρώνοντας την κριτική του στο NUPES (που είναι μια συσπείρωση της κοινοβουλευτικής αριστεράς, με τη μεγάλη πλειοψηφία να ανήκει στην Ανυπότακτη Γαλλία...), στο οποίο εξάλλου ανήκει, και μάλιστα με στόχο να διευρύνει την αριστερά στους φίλους του Ολάντ, τους φανατικούς φιλελεύθερους!

Σε αυτές τις συνθήκες, το διακύβευμα προφανώς δεν είναι η προσφυγή σε επαναστατική συνθηματολογία, για την ανάδειξη μιας υποτιθέμενης πρωτοπορίας ενάντια στις “προδοτικές ηγεσίες”. Γιατί, αν αυτό επέτρεπε τη στρατολόγηση ορισμένων σεκταριστών, αυτοί βρίσκονται πολύ πίσω από την προφανή γενική πολιτικοποίηση του κινήματος. Δυστυχώς είναι αυτό που, για παράδειγμα, κάνουν ομάδες που έφυγαν από το NPA, όπως οι μορενικοί ή η τάση “Αντικαπιταλισμός και επανάσταση”, των οποίων η στρατηγική οδηγεί ήδη σε πλήρη αποτυχία, καθώς θέλει να απομονώσει ένα ριζοσπαστικό κομμάτι που θα αναδυόταν μαγικά χάρη σε αφηρημένες εκκλήσεις για αυτοοργάνωση.

Το NPA, του οποίου η θέση στην κινητοποίηση συχνά χαιρετίζεται, προτείνει, από την πλευρά του, μια ενεργοποίηση μέσα στο κίνημα που να συνδέει τη σημασία διατήρησης της ενότητας από τη βάση ως την κορυφή με την υπομονετική οικοδόμηση μορφών αυτοοργάνωσης, οι οποίες θα μπορούσαν να παίξουν κρίσιμο ρόλο για τη συνέχεια του κινήματος, καθώς αυτό δεν μπορεί πλέον να είναι απλώς επανάληψη κινητοποιήσεων μιας μέρας σε εθνική κλίμακα. Και υπάρχει

και μια πρόταση του NPA που συζητιέται όλο και περισσότερο: για μια εθνική διαδήλωση στο Παρίσι. Αυτή θα αποκτήσει το νόημά της, βέβαια, με βάση την αναμενόμενη απάντηση, στις 14 Απριλίου, του Συνταγματικού Συμβουλίου, για τη νομιμότητα του νόμου που υιοθετήθηκε με το hold-up του κοινοβουλίου από τον Μακρόν και την Μπορν.

Σε κάθε περίπτωση, ο αγώνας συνεχίζεται!

Χρήστος Ιωνάς - 11 Απριλίου 2023

[Σημείωση 15/4/2023: Το Συνταγματικό Συμβούλιο ενίσχυσε, στις 14/4, την προβοκάτσια που αποτελεί για τους εργαζόμενους και τον πληθυσμό ο νόμος που υιοθετήθηκε χωρίς ψηφοφορία των βουλευτών, για να επεκταθεί η διάρκεια της εργασίας από τα 62 στα 64 έτη. Παρόλο που ακόμα και πολύ “μετριοπαθείς” συνταγματολόγοι κατάγγειλαν μια διαδικασία μπουρδοκλώματος με βάση λαθεμένα στοιχεία, η διπλή απόφαση του Συνταγματικού Συμβουλίου πρώτον να επικυρώσει το νόμο αυτόν και δεύτερον να αρνηθεί την πρωτοβουλία για δημοψήφισμα που ζητούσε η αριστερά είναι κυρίως αποκαλυπτική: Το 9-μελές αυτό συμβούλιο, που δεν περιλαμβάνει κανέναν ειδικό στο θέμα, παρά μόνο πολιτικάντηδες του συστήματος, όπως ο τέως πρωθυπουργός Juppé (που έχει καταδικαστεί από τη δικαιοσύνη...), ή κέρβερους του χρηματοπιστωτικού συστήματος, όπως ένα μεγαλοστέλεχος των ιδιωτικών ασφαλίσεων! Ο ρόλος τους δεν είναι, στην πραγματικότητα, παρά μόνο να υπερασπίζονται τη συγκρότηση και τους θεσμούς του καθεστώτος που έστησε ο Ντε Γκωλ με το πραξικόπημά του... Μπορούμε έτσι να ελπίζουμε ότι αυτή η πολύ χοντροκομμένη προβοκάτσια, καθώς και η βιαστική αμέσως μετά υπογραφή του νόμου από τον Μακρόν, θα ενισχύσουν την κινητοποίηση! Σε κάθε περίπτωση, η άμεση απάντηση της διασυνδικαλιστικής στον Μακρόν, που νόμιζε ότι θα διασπούσε τα συνδικάτα προσκαλώντας τα να πάνε να φλυαρήσουν μαζί του, ήταν μια άμεση άρνηση αυτής της μανούβρας, της τόσο χοντροκομμένης, με άρνηση κάθε συνάντησης με την εκτελεστική εξουσία και ομόφωνο κάλεσμα για μια ενωτική αγωνιστική πρωτομαγιά. Στα μέσα Ιουνίου του Απριλίου, ο αγώνας συνεχίζεται!]

Εκτελεστικό Γραφείο 4ης Διεθνούς

Αλληλεγγύη με τον περουβιανό λαό!

Ενάντια στο δολοφονικό πραξικόπημα της κυβέρνησης Ντίντα Μπολουάρτε!

Νέες εκλογές αμέσως και εθνική Συντακτική Συνέλευση!

Στα μέσα Δεκεμβρίου, μαζικές μαχητικές διαδηλώσεις κατέλαβαν τους δρόμους και τις πλατείες των κύριων πόλεων του Περού, για να αντιταχθούν στο πραξικόπημα που έκανε στις 7 Δεκεμβρίου το Κογκρέσο με τη δεξιά του πλειοψηφία, καθαιρώντας τον εκλεγμένο πρόεδρο Πέδρο Καστίγιο και συλλαμβάνοντάς τον -επιβάλλοντας ένα διάταγμα “κενού εξουσίας” (ένα είδος impeachment). Στη θέση του Καστίγιο, η Βουλή έβαλε την αντιπρόεδρό του, Ντίντα Μπολουάρτε. Οι λαϊκές κινητοποιήσεις απαιτούν νέες γενικές εκλογές, μια Συντακτική Συνέλευση και την απελευθέρωση του Καστίγιο. Από τότε, η πραξικοπηματική κυβέρνηση της Μπολουάρτε, με τη στήριξη όλων των αστικών και αντιδραστικών δυνάμεων της χώρας, έχει σκληρά καταστείλει όσους αντιτάσσονται στο θεσμικό πραξικόπημα, προκαλώντας 30 νεκρούς και 700 τραυματίες, εκ των οποίων 300 αστυνομικοί. [Οι αριθμοί αυτοί προέρχονται από το γραφείο του Συνηγόρου του Πολίτη στο Περού].

Η κυβέρνηση Μπολουάρτε, μαριονέτα του πραξικοπηματικού Κογκρέσου, επέλεξε το σενάριο μιας σταθεροποίησης μέσα από σκληρή καταστολή σε συνδυασμό με μια έντονη μιντιακή καμπάνια για “ειρήνευση” της χώρας, με την οποία ποινικοποιεί τους αντιπολιτευόμενους και δικαιολογεί εκ των προτέρων τις συλλήψεις και τις συγκρούσεις. Η κρατική καταστολή ενισχύθηκε: η κυβέρνηση κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης σε όλη τη χώρα, στις 15 Δεκεμβρίου, κινητοποιώντας το στρατό κατά των διαδηλώσεων. Τη ίδια αυτή μέρα, οι στρατιωτικοί προκάλεσαν μια πραγματική σφαγή στο Αγιακούτσο, πυροβολώντας αδιάκριτα και σκοτώνοντας οκτώ διαδηλωτές. Η Μπολουάρτε χρησιμοποιεί την πολιτική αστυνομία (Dircote) και τα μίντια για να στιγματίσει και να ποι-

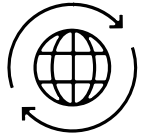
νικοποιήσει τους λαϊκούς αγωνιστές, διοργανώνοντας κινητοποιήσεις υπέρ της “ειρήνης” σε ορισμένες περιοχές, στηριζόμενη στην κοινωνική βάση της άκρας δεξιάς με στόχο να νομιμοποιήσει τη δράση των δυνάμεων καταστολής. Έτσι, για να αντιμετωπίσει την ημέρα δράσης και απεργιών που διοργάνωσε η αντιπολίτευση την Τετάρτη 4 Ιανουαρίου, η κυβέρνηση κάλεσε σε “διαδήλωση για την ειρήνη” στη Λίμα.

Η κρίση του πολιτικού συστήματος Φουτζιμόρι

Το πραξικόπημα και η λαϊκή αντίδραση κατά του Κογκρέσου και της νέας προέδρου αποτελούν το βίαιο απόγειο της πολιτικοθεσμικής κρίσης που ξεκίνησε πριν από πέντε χρόνια και που είδε να καταδικάζονται τέσσερις τέως πρόεδροι για διαφθορά (ο ένας έφυγε εξόριστος, ένας άλλος αυτοκτόνησε όντας σε αυξημένη επιτήρηση) και να παραιτούνται τρεις άλλοι ακόμα, μεταξύ 2020 και 2021, παρόλο που είχαν επιλεγεί από το Κογκρέσο. Η τραγωδία του Περού οφείλεται σε ένα βαθμό στο σημερινό του Σύνταγμα, που είχε επιβάλει ο δικτάτορας Φουτζιμόρι, το 1993, σύμφωνα με το οποίο θεσμοθετήθηκε η χρηματοδότηση των κομμάτων και των υποψηφίων από τις επιχειρήσεις -εγγυώμενο έτσι μια σχεδόν αιώνια πλειοψηφία για τις πιο συντηρητικές και φιλοεπιχειρηματικές δυνάμεις- και εκθέτοντας την εκτελεστική εξουσία στη συνεχή απειλή καθαίρεσης από το Κογκρέσο.

Ο Πέδρο Καστίγιο, εκπαιδευτικός υπαίθρου και συνδικαλιστής ηγέτης, υποψήφιος του Ελεύθερου Περού, εξελέγη τον Ιούνιο του 2021, μέσα από μια εξαιρετικά πολωμένη διαδικασία, με πολύ υψηλό βαθμό κατάτμησης των πολιτικών επιλογών (31 υποψήφιοι στον πρώτο γύρο). Διακυβέρνησε με τη συνεχή πίεση της ρατσιστικής ελίτ της Λίμας, της λαϊκιστικής

ακροδεξιάς της Κέικο Φουτζιμόρι (κόρης του δικτάτορα, που ήταν απέναντί του στο δεύτερο γύρο), ενός κογκρέσου και ενός μιντιακού συστήματος τελείως φιλοπραξικοπηματικών, που ποτέ δεν δέχτηκαν ως πρόεδρο έναν συνδικαλιστή αγροτικής προέλευσης από την ενδοχώρα. Τα μεγάλα μίντια, η κοινοβουλευτική ακροδεξιά και η δικαιοσύνη τον βομβάρδισαν με συνεχείς επιθέσεις, μπλοκάροντας συστηματικά όλα τα νομοσχέδια της εκτελεστικής εξουσίας, ανοίγοντας σε χρόνο ρεκόρ έξι δικαστικές έρευνες κατά του προέδρου και καταθέτοντας αλυσιδωτά αιτήματα καθαίρεσης και “κενών εξουσίας”. Ταυτόχρονα, οι κοινοβουλευτικές ομάδες της δεξιάς και της άκρας δεξιάς αντιτάχθηκαν στην προοπτική συνταγματικού δημοψηφίσματος και κατάφεραν να αλλάξουν τους συσχετισμούς εξουσίας μέσα από συνταγματικές μεταρρυθμίσεις που περιόρισαν τη δυνατότητα διάλυσης του Κογκρέσου, του τόσο μισητού από τις λαϊκές πλειοψηφίες. Ήταν απολύτως σαφές πως η αντιδραστική πλειοψηφία της Βουλής έψαχνε να ανατρέψει τον Καστίγιο και να ξαναπάρει τον πλήρη έλεγχο της εκτελεστικής εξουσίας.

Όμως ο τελευταίος, αντί να στηριχτεί στις λαϊκές οργανώσεις για να κρατήσει τις υποσχέσεις του για αλλαγή, για τις οποίες τον είχε ψηφίσει ο κόσμος, σιγά-σιγά ενέδωσε στις άρχουσες τάξεις, απομακρύνοντας τους προοδευτικούς ή αριστερούς υπουργούς και ενσωματώνοντας διάφορους νεοφιλελεύθερους τεχνοκράτες στην κυβέρνησή του. Σε λιγότερο από ενάμιση έτος, έχασε την πολιτική πρωτοβουλία, την οποία προσπάθησε μάταια να ξαναπάρει κηρύσσοντας μια αποτυχημένη “κατάσταση έκτακτου ανάγκης”, χωρίς καμία στήριξη ή συσχετισμό δύναμης. Ο ελιγμός αυτός οδήγηθηκε σε αποτυχία από το πραξικόπημα του Κογκρέσου, που εγκρίθηκε μέσα σε εννιά λεπτά, χωρίς υπερασπιστικά δικαιώματα και καταπατώντας τις διαδικασίες που προέβλεπε ο ίδιος ο κανονισμός της Βουλής. Έτσι, το Περού γίνεται μία ακόμα από τις χώρες, μαζί με την Ονδούρα (2009), την Παραγουάη και τη Βραζιλία, που γνώρισαν πρόσφατα θεσμικά πραξικοπήματα (κοινοβουλευτικά, δικαστικά και μιντιακά) με τα οποία σημαντικά τμήματα των λατινοαμερικάνικων νεοφιλελεύθερων αστικών τάξεων κατάφεραν να απαλλαγούν από κυβερνήσεις που τις ενοχλούσαν ή απλώς δεν τις εξυπηρετούσαν πλέον.

Κυβέρνηση και Βουλή χωρίς νομιμοποίηση

Όντας ο φορέας του πραξικοπήματος, το σημερινό Κογκρέσο του Περού απέδειξε πως δεν έχει τη δημοκρατική νομι-

μοποίηση για να κρατηθεί στη θέση του και ότι ποτέ δεν είχε συνταγματικές εξουσίες. Με την παράνομη έγκριση του “κενού εξουσίας” κατά του Καστίγιο στις 7 Δεκεμβρίου και με τη βίαιη καταστολή των λαϊκών διαδηλώσεων από τη σημερινή κυβέρνηση χωρίς νομιμοποίηση, καθίσταται επίσης επείγον να φύγει η Μπολουάρτε από τη θέση της και διοργανωθούν νέες προεδρικές και κοινοβουλευτικές εκλογές.

Η βαθιά λαϊκή απόρριψη του πολιτικού συστήματος του Περού που γεννήθηκε από τον φουτζιμορισμό απαιτεί -όπως το ζητάνε συνετά και θαρραλέα όσοι εξεγείρονται κατά του πραξικοπηματικού Κογκρέσου και της Προέδρου- μια νέα επικυρίαρχη και δημοκρατική συνταγματική διαδικασία που να ξαναγράψει τους κανόνες του παιχνιδιού υπέρ των πλειονοτήτων.

Η 4η Διεθνής είναι αλληλέγγυα των λαϊκών κινητοποιήσεων στο Περού και υποστηρίζει ενεργά τις διεκδικήσεις τους, αρχίζοντας με την άμεση παύση της καταστολής των διαδηλώσεων, την απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων και τη διενέργεια βαθιάς έρευνας, με τη βοήθεια διεθνών παρατηρητών, για τους νεκρούς, τους τραυματίες και τις συλλήψεις που έχουν κάνει οι ένοπλες δυνάμεις και η αστυνομία.

Καλούμε όλες τις επαναστατικές και προοδευτικές οργανώσεις του κόσμου να καταγγείλουν το πραξικόπημα που ανέτρεψε τον Καστίγιο, την αυταρχική κυβέρνηση της Ντίνα Μπολουάρτε και το πραξικοπηματικό Κογκρέσο, απέναντι στη βίαιη καταστολή που εφαρμόζουν στη χώρα αυτή των Άνδεων.

- **Όχι στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης!**
- **Κάτω το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα!**
- **Έξω η Ντίνα Μπολουάρτε!**
- **Απελευθέρωση όλων των κρατουμένων! Έρευνα για τους νεκρούς και τιμωρία των δολοφόνων!**
- **Για μια Εθνική Συντακτική Συνέλευση!**

Εκτελεστικό Γραφείο της 4ης Διεθνούς

4 Γενάρη 2023 | <https://tpt4.org/?p=8211>

Αλληλεγγύη στο μαζικό κίνημα για τη δημοκρατία στην Κίνα

19 Δεκεμβρίου 2022

Γραφείο της 4ης Διεθνούς

Οι υποστηρικτές της 4ης Διεθνούς στην κινεζική διασπορά περιγράφουν τη σημασία του συνεχιζόμενου κινήματος διαμαρτυρίας στην Κίνα και τη στάση τους, σε αυτή τη διακήρυξη που εγκρίθηκε από το Γραφείο.

Μια πυρκαγιά σε ένα κτίριο κατοικιών στο Ουρουμτσι, η οποία προκάλεσε τον θάνατο πολλών ανθρώπων, κυρίως Ουϊγούρων, πυροδότησε καταλυτικά το μεγαλύτερο μαζικό κίνημα στην Κίνα εδώ και δεκαετίες. Η πυρκαγιά ήταν αποτέλεσμα του εσφαλμένου καθεστώτος lockdown (λόγω πανδημίας) που εφαρμόζει η Κίνα, το οποίο στερεί εδώ και καιρό από πολλούς/ες σε ολόκληρη τη χώρα τη βασική ελευθερία μετακίνησης και άλλα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμη και την πρόσβαση σε είδη πρώτης ανάγκης. Αυτές οι δρακόντειες πολιτικές δεν είναι καινούργιες. Πολλές τοπικές διαμαρτυρίες έχουν εκδηλωθεί κατά του τρόπου με τον οποίο διεξάγονται τα lockdowns τα τελευταία δύο χρόνια. Πιο συγκεκριμένα, οι εργαζόμενοι της Foxconn στο Zhengzhou υπέστησαν συνθήκες καταναγκαστικής εργασίας καθώς το εργοστάσιο χρησιμοποιεί ένα σύστημα κλειστού κυκλώματος με το οποίο παγιδεύονται οι εργαζόμενοι στο εργοτάξιο για να διατηρήσει την παραγωγή -μια κίνηση που εγκρίθηκε από το κινεζικό Κρατικό Συμβούλιο. Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν μια διαμαρτυρία που αποτέλεσε σημαντικό προοίμιο για τις μαζικές κινητοποιήσεις, όπου βρέθηκαν αντιμέτωποι με την αστυνομική καταστολή που συντάχθηκε με τα εταιρικά συμφέροντα της Foxconn.

Μετά τις διαδηλώσεις της Τιενανμέν και τη σφαγή που ακολούθησε το 1989, η συνείδηση των μαζικών κινήματων έχει

υποχωρήσει, καθώς η Κίνα επιταχύνει τη στροφή της προς τον νεοφιλελευθερισμό. Ενώ οι τοπικές και άγριες κινητοποιήσεις ήταν ευρέως διαδεδομένες, υπήρξε μικρή επιτυχία στη δημιουργία ενός διατομεακού, ανεξάρτητου μαζικού κινήματος σε όλη την κοινωνία των πολιτών. Η καταστολή επιταχύνθηκε με την άνοδο του Σι Τζινπίνγκ στην εξουσία, βαθαίνοντας περαιτέρω τον αυταρχικό τρόπο διακυβέρνησης της Κίνας. Η δυνατότητα μαζικών αγώνων περιορίστηκε ακόμη περισσότερο από τις διαιρέσεις μεταξύ των Κινέζων Χαν και άλλων εθνοτικών ομάδων, οι οποίες συχνά υποδουλίζονται από το καθεστώς. Πιστεύουμε ότι αυτές οι διαμαρτυρίες σηματοδοτούν μια σημαντική αλλαγή στην πολιτική συνείδηση του λαού της Κίνας για την υπέρβαση αυτών των παγιωμένων περιορισμών.

Οι διαμαρτυρίες στην Κίνα δεν θα πρέπει να εξομοιώνονται με τις διαμαρτυρίες κατά της μάσκας και κατά του εμβολίου από τις δεξιές ομάδες στη Δύση. Οι άνθρωποι στην Κίνα είναι δυσαρεστημένοι με τον τρόπο με τον οποίο είχε εφαρμοστεί ο έλεγχος της πανδημίας. Σε διάφορες στιγμές κατά τη διάρκεια της πανδημίας, μάσκες ανθρώπων κλείστηκαν παρά τη θέλησή τους σε μεγάλα νοσοκομεία τύπου fangcang1 που συχνά επιδείνωναν τις λοιμώξεις. Πολλοί εγκλωβίστηκαν στα κτίρια των κατοικιών τους για ημέρες και εβδομάδες, μερικές φορές χωρίς πρόσβαση σε βασικά αγαθά.

Οι μαζικοί αγώνες σε όλη την Κίνα ανάγκασαν το καθεστώς να υποχωρήσει από τις μακροχρόνιες πολιτικές του για την πανδημία -με άλλα λόγια, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι ο λαός κέρδισε την πρώτη του μάχη. Αλλά δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμη η προσπάθεια. Κατά τη διάρκεια της

πανδημίας, οι επενδύσεις του κινεζικού καθεστώτος σε μακροπρόθεσμες ιατρικές υποδομές που θα μπορούσαν να περιορίσουν τις επιπτώσεις της πανδημίας μειώθηκαν στην πραγματικότητα, υπέρ των σπάταλων και αντιδημοκρατικών τεστ και πρωτοκόλλων lockdown. Η κυβέρνηση θα αντιμετωπίσει αναπόφευκτα πίεση στο ιατρικό της σύστημα, και μπορούμε να περιμένουμε ότι οι απολογητές της θα ρίξουν την ευθύνη στους διαδηλωτές. Ωστόσο, πρέπει να θυμόμαστε ότι η βασική ευθύνη ανήκει στην κυβέρνηση.

Τις τελευταίες δεκαετίες και ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της πανδημίας, η κινεζική κυβέρνηση συνέχισε την τάση της ιδιωτικοποίησης βασικών κοινωνικών υπηρεσιών και παρέδωσε τους εργαζόμενους σε νέες μορφές επισφάλειας και εκμετάλλευσης. Οι γυναίκες ειδικότερα έχουν αντιμετωπίσει το μεγαλύτερο βάρος αυτών των μέτρων. Η φροντίδα των παιδιών και άλλες κοινωνικές παροχές ιδιωτικοποιούνται με ταχείς ρυθμούς ή μεταφέρονται σε μοντέλα “δημόσιου-ιδιωτικού” τομέα, και οι μετανάστριες και άλλες εργαζόμενες γυναίκες βρίσκονται ανάμεσα σε όλο και πιο επισφαλείς θέσεις εργασίας, ενώ επωμίζονται το βάρος της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Ταυτόχρονα, πρέπει να τονίσουμε ότι οι γυναίκες και άλλες περιφερειακές ομάδες πρωτοστατούν στην προσπάθεια να δώσουν μεγαλύτερη πολιτική σαφήνεια σε αυτό το άναρχο μαζικό κίνημα. Θέλουμε να τονίσουμε τις προσπάθειες των φεμινιστριών και άλλων περιφερειακών ομάδων που πρωτοστατούν στην αμφισβήτηση των πιο συντηρητικών στοιχείων των διαδηλώσεων μέσα στους ίδιους τους χώρους μαζικής δράσης. Οι Κινέζοι ακτιβιστές του εξωτερικού έχουν πιέσει για την προβολή των αγώνων των Ουϊγούρων και

άλλων εθνοτικών ομάδων που δεν ανήκουν στους Χαν ως κεντρικό αίτημα.

Φεμινίστριες και ΛΟΑΤΚΙ+ ακτιβίστριες όχι μόνο ηγήθηκαν τοπικών και υπερτοπικών αγώνων, αλλά ορισμένες προσπάθησαν να αγωνιστούν για καλύτερες φεμινιστικές πρακτικές κατά της έμφυλης βίας μέσα σε χώρους διαμαρτυρίας. Αναγνωρίζουμε επίσης ότι οι διαμαρτυρίες ξεκίνησαν στο “Σιντζιάνγκ”, μια από τις πιο επιτηρούμενες και καταπιεσμένες περιοχές της Κίνας, όπου οι Ουϊγούροι στερούνται εδώ και χρόνια το δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση. Πολλοί Ουϊγούροι και άλλοι μη Χαν εθνοτικοί πληθυσμοί έχουν κρατηθεί σε “στρατόπεδα αναμόρφωσης”, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του κινεζικού κράτους, τα οποία [στρατόπεδα, αντλούν] από τις πρακτικές του Ηνωμένου Βασιλείου, της Γαλλίας και άλλων χωρών” και είναι εμπνευσμένα από τις ισραηλινές τακτικές αντεπίθεσης κατά των Παλαιστινίων.

Οι σοσιαλιστές θα πρέπει να υποστηρίξουν σθεναρά τις εκκλήσεις για αυτοδιάθεση των Ουϊγούρων και άλλων που την απαιτούν, ακόμη και αν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές προσπαθούν να ενσωματώσουν αυτά τα αιτήματα. Όπως είπε ο Λένιν το 1916, «(το γεγονός) ότι ο αγώνας για εθνική απελευθέρωση ενάντια σε μια ιμπεριαλιστική δύναμη μπορεί, υπό ορισμένες συνθήκες, να χρησιμοποιηθεί από μια άλλη “Μεγάλη” Δύναμη για τα εξίσου ιμπεριαλιστικά της συμφέροντα, δεν θα πρέπει να έχει μεγαλύτερη βαρύτητα και να παρακινήσει τη Σοσιαλδημοκρατία να απαρνηθεί την αναγνώρισή της στο δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση από όσο έχει η σε πάμπολλες περιπτώσεις χρησιμοποίηση από την αστική τάξη των δημοκρατικών συνθημάτων με σκοπό την πολιτική εξαπάτηση και την οικονομική ληστεία».

Οι σοσιαλιστές πρέπει να εργαστούν σκληρά για να οικοδομήσουν εναλλακτικές λύσεις στη συμπαιγνία μεταξύ των δυτικών ιμπεριαλιστικών παραγόντων και ορισμένων εθνικιστικών ελίτ των Ουϊγούρων, συνεχίζοντας παράλληλα να θέτουν στο επίκεντρο τα ανεξάρτητα αιτήματα των Ουϊγούρων για αυτοδιάθεση στο πλαίσιο αυτού του μαζικού αγώνα.

Πώς αλλιώς μπορούν οι σοσιαλιστές να συμβάλουν σε αυτή τη συνεχιζόμενη αφύπνιση της μαζικής πολιτικής συνείδησης; Χαιρετίζουμε τις προσπάθειες άλλων σοσιαλιστικών και αντικαπιταλιστικών σχηματισμών να δείξουν αλληλεγγύη στους διαδηλωτές και τονίζουμε τη δέσμευσή μας να συμβάλουμε στην οικοδόμηση ενός πλουραλιστικού κοινωνικού κινήματος. Ως επαναστάτες σοσιαλιστές, προσπαθούμε με κάθε τρόπο να μαθαίνουμε και να συνθέτουμε τα διδάγματα από όλες τις πτυχές ενός μαζικού κινήματος συμμετέχοντας στον αγώνα.

Η στάση μας είναι ξεκάθαρη: ούτε ο αυταρχικός γραφειοκρατικός καπιταλισμός ούτε η αστική δημοκρατία μπορούν να εκπληρώσουν επαρκώς τα θεμελιώδη δημοκρατικά δικαιώματα των ανθρώπων. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα πολυκομματικό σύστημα, δημοκρατικά συγκροτημένο από εργατικές, γυναικείες και άλλες οργανώσεις της εργατικής τάξης και των περιθωριοποιημένων λαών κάτω από ένα ευρύ αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Ενώ ενθαρρύνουμε το ρόλο της σοσιαλιστικής οργάνωσης για να συμβάλει στην υπεράσπιση αυτών των ιδεών, δεν επιδιώκουμε να συμμετέχουμε για να αναλάβουμε ή απλώς για να στρατολογήσουμε και να προσπαθήσουμε να υποκαταστήσουμε την αυτενέργεια και την αυτονομία του μαζικού κινήματος.

Το πιο επείγον καθήκον είναι να υποστηρίξουμε και να ενδυναμώσουμε τα μαζικά κινήματα στη διεκδίκηση των βασικών δημοκρατικών τους δικαιωμάτων: κατάργηση της νομοθεσίας που παραβιάζει τις βασικές ελευθερίες των ανθρώπων στον λόγο, τη συνάθροιση και την αυτοοργάνωση. Ειδικότερα, συμφωνούμε με το πνεύμα των αιτημάτων του Πενγκ Λίφα, που προβάλλονται γενναία στη γέφυρα Σιτόνγκ του Πεκίνου λίγες μέρες πριν από το Εθνικό Συνέδριο του ΚΚΚ τον περασμένο Οκτώβριο. Ο Πενγκ κάλεσε σε ανεξάρτητη μαζική δράση από όλους τους τομείς της κοινωνίας των πολιτών για να διεκδικήσει καθολική ψηφοφορία και την κατάργηση της δικτατορικής διακυβέρνησης του Σι Τζινπίνγκ. Ωστόσο, πιστεύουμε ότι ένα αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα, στο οποίο οι θεμελιώδεις ταξικές σχέσεις της κοινωνίας παραμένουν ανέγγιχτες, δεν θα βοηθούσε, αλλά στην πραγματικότητα θα περιόριζε, ένα γνήσιο όραμα για ένα δημοκρατικό σύστημα βασισμένο στην οικονομική αναδιανομή και τη ριζική συστημική μεταρρύθμιση. Έτσι, επαναλαμβάνουμε την υποστήριξή μας στα αιτήματα που θέτουν οι ντόπιοι και διεθνείς σοσιαλιστές του Χονγκ Κονγκόγκ και της Κίνας παρακάτω.

1.Καταργήστε τα lockdowns που κρατούν βίαια τους ανθρώπους στα σπίτια τους, στερώντας τους την πρόσβαση σε βασικές ανάγκες.

2.Καταργήστε την καταναγκαστική εξέταση PCR για το COVID-19.

3.Επιτρέψτε σε όσους έχουν μολυνθεί να απομονώνονται στο σπίτι τους, ενώ όσοι έχουν σοβαρά συμπτώματα έχουν δικαίωμα σε θεραπεία στο νοσοκομείο -ακυρώστε τη βίαιη μεταφορά και απομόνωση μολυσμένων και μη μολυσμένων ατόμων σε

κινητές καμπίνες “νοσοκομείων”.

4.Παρέχετε επιλογές για πολλαπλά εμβόλια, επιτρέποντας στα άτομα το δικαίωμα να επιλέγουν οι ίδιοι την υγειονομική τους περίθαλψη.

5.Απελευθερώστε τον διαδηλωτή της γέφυρας Σιτόνγκ Peng Zaizhou2 και άλλους πολιτικούς κρατούμενους που κρατούνται από τις διαδηλώσεις.

6.Καλέστε σε πανεθνικό πένθος για τους θανάτους όσων προκλήθηκαν από τα ανεύθυνα μέτρα lockdown.

7.Εξασφαλίστε την παραίτηση των γραφειοκρατών που είναι υπεύθυνοι για την κακή διαχείριση της πανδημίας.

8.Τα μέτρα ελέγχου της πανδημίας πρέπει να ενημερώνονται από ειδικούς ιατρούς και να διεξάγονται δημοκρατικά μεταξύ του λαού.

9.Να διασφαλιστούν τα δικαιώματα των ανθρώπων στην ελευθερία του λόγου, του συνέρχεσθαι, της οργάνωσης και της διαμαρτυρίας.

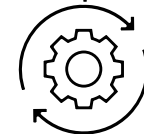
10. Υποστηρίξτε την ανεξάρτητη δύναμη των εργαζομένων μέσα και πέρα από αυτές τις διαμαρτυρίες -καταργήστε αντεργατικές πρακτικές όπως το ωράριο εργασίας 9963 και ενισχύστε την προστασία της εργατικής νομοθεσίας, συμπεριλαμβανομένης της προστασίας του δικαιώματος των εργαζομένων στην απεργία και την αυτοοργάνωση, ώστε να μπορούν να συμμετέχουν εκτενέστερα στην πολιτική ζωή.

Αυτά τα αιτήματα επιδιώκουν να απηχήσουν και να συνθέσουν τις πιο προοδευτικές διατυπώσεις των αιτημάτων στο δρόμο, ενώ ταυτόχρονα ανοίγουν τη δυνατότητα να αναδυθεί μια βαθύτερη κριτική του κινεζικού πολιτικού συστήματος: ότι η πραγματική εκπλήρωση αυτών των αιτημάτων για δημοκρατία θα ήταν δυνατή μόνο με την ανατροπή του εμπορευματικού καπιταλιστικού συστήματος από το οποίο το αυταρχικό κινεζικό καθεστώς αντλεί την εξουσία του. Το καθήκον για τους σοσιαλιστές είναι να συνεχίσουν να συμμετέχουν και να ενθαρρύνουν τη μαζική δράση και την αυτοοργάνωση σε αυτές τις διαδηλώσεις, ανακαλύπτοντας παράλληλα νέους τρόπους γεφύρωσης μεταξύ ενός ελάχιστου προγράμματος για δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις και του επαναστατικού σοσιαλισμού. Υπό το φως της συνεχιζόμενης κλιματικής κρίσης, που επιδεινώνεται από τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας, πιστεύουμε ότι το αντίδοτο είναι ο οικοσοσιαλισμός, ο οποίος επικεντρώνεται στην ικανότητα των καθημερινών ανθρώπων να οργανώνουν δημοκρατικά και συλλογικά την παραγωγή, τη ζωή τους και τον τρόπο με τον οποίο διοικείται η κοινωνία. Αυτό δεν θα είναι εφικτό χωρίς ένα ισχυρό και ανεξάρτητο μαζικό κίνημα στην Κίνα και στον υπόλοιπο κόσμο.

Αλληλεγγύη με το λαό όλης της Κίνας, ιδιαίτερα με τους Ουϊγούρους και τις άλλες μη-Χαν εθνοτικές ομάδες που ζουν στα εδάφη του “Σιντζιάνγκ”!

Γραφείο της 4ης Διεθνούς 19 Δεκεμβρίου 2022

[Μετάφραση: elaliberta.gr]

Για το δικαίωμα των Ουκρανών να αποφασίζουν το μέλλον τους

Πλήρη απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων!
Σταματήστε τον πόλεμο!

Η αδικαιολόγητη και αποτρόπαια ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, που αποφάσισε ο Πούτιν στις 24 Φεβρουαρίου του 2022, και ο πόλεμος που ακολούθησε έχει ήδη προκαλέσει πάνω από 100.000 νεκρούς και από τις δύο πλευρές, ενώ οι μισοί από αυτούς στην Ουκρανία είναι άμαχοι. Ο πόνος όσων στην Ουκρανία και τη Ρωσία έχουν χάσει μέλη της οικογένειας και φίλους γίνεται ακόμα μεγαλύτερος εξαιτίας των εγκλημάτων πολέμου, των βιασμών, των απαγωγών παιδιών και των ρωσικών βομβαρδισμών σε μη στρατιωτικές περιοχές.

Το πρώτο καθήκον των διεθνιστών είναι να στηρίξουν και να σταθούν αλληλέγγυοι με την αντίσταση του ουκρανικού λαού, τόσο στην άμεση αντίθεσή τους σε αυτή την αιματηρή εισβολή όσο και στην αυτοοργάνωση της κοινωνίας τους με τρόπους που βοηθούν τον πληθυσμό να επιβιώσει, με ιδιαίτερη υποστήριξη προς όλα όσα θέτουν βάσεις για μια πιο δίκαιη κοινωνία, με στήριξη των αντικαπιταλιστικών πολιτικών και των φεμινιστικών και ΛΟΑΤΚΙ δικτύων.

Εκατομμύρια Ουκρανές και Ουκρανοί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη χώρα, διαλύοντας τις οικογένειές τους και τα κοινωνικά τους δίκτυα, και να γίνουν πρόσφυγες σε διάφορες χώρες, που μπορεί να σημαίνει χωρίς κανονικά χαρτιά, στέγη, δουλειά ή εισόδημα, και επιβαρύνοντας σε μεγάλο βαθμό τις γειτονικές χώρες, οι πληθυσμοί των οποίων έχουν επίσης κινητοποιηθεί για να παράσχουν υλική υποστήριξη.

Στη Ρωσία και στη Λευκορωσία, όσοι αντιτάσσονται στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο του Πούτιν ποινικοποιούνται. Οι λιποτάκτες / φυγόστρατοι και όσοι τολμούν να διαμαρτυρηθούν ανοικτά καταστέλλονται βίαια στη Ρωσία. Εκατοντάδες χιλιάδες είναι επίσης όσοι εξαναγκάστηκαν να φύγουν από τη χώρα, συχνά χωρίς καν την αναγνώριση προσφυγικής ιδιότητας και αντιμέτωποι με μέτρα που σχεδιάστηκαν για να πλήξουν τους οπαδούς του ρωσικού καθεστώτος. Και αυτοί επίσης αξίζουν την πλήρη μας αλληλεγγύη.

Οι δυτικές κυβερνήσεις χρησιμοποιούν τον πόλεμο τόσο για να δικαιολογήσουν τον επιταχυνόμενο πληθωρισμό που πλήττει σκληρά τον εργαζόμενο κόσμο όσο και για να αυξήσουν τους στρατιωτικούς τους προϋπολογισμούς, να επεκτείνουν το ΝΑΤΟ και να εντείνουν τη милитарιστική τους ρητορική. Καταγγέλλουμε τόσο τις προσπάθειες να βάλουν τις εργαζόμενες τάξεις να πληρώσουν για την καπιταλιστική κρίση όσο και τη χρησιμοποίηση των δεινών του ουκρανικού λαού για να δικαιολογηθεί η αύξηση των στρατιωτικών τους προϋπολογισμών.

Η μόνη βιώσιμη λύση απέναντι σε αυτό τον πόλεμο μπορεί να προέλθει μέσα από:

- Τον τερματισμό των βομβαρδισμών των άμαχων πληθυσμών και των υποδομών της ενέργειας
- Την πλήρη απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων. Κάθε διαπραγμάτευση να είναι δημόσια, μπροστά στον ουκρανικό λαό
- Το δικαίωμα του ουκρανικού λαού να καθορίσει ο ίδιος το μέλλον του, σύμφωνα με τα δικά του συμφέροντα και με σεβασμό προς όλες τις μειονότητες.
- Το δικαίωμά του να καθορίσει αυτό το μέλλον ανεξάρτητα από τα συμφέροντα της ολιγαρχίας ή του τωρινού νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού καθεστώτος, από τους όρους του ΔΝΤ και της ΕΕ, με πλήρη διαγραφή όλων των χρεών του
- Το δικαίωμα όλων των προσφύγων και των εκτοπισμένων να επιστρέψουν με πλήρη δικαιώματα και ασφάλεια
- Να σταματήσει κάθε καταστολή προς όλους τους Ρώσους που διαφώνησαν με τον πόλεμο και, αν χρειαστεί, να γίνουν απολύτως αποδεκτοί στις χώρες επιλογής τους
- Διάλυση όλων των στρατιωτικών μπλοκ -ΝΑΤΟ, CSTO, ΑΥΚΥΣ,
- Επίσης συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε για παγκόσμιο αφοπλισμό -ειδικά όσον αφορά τα πυρηνικά και τα χημικά όπλα.

Εκτελεστικό Γραφείο της 4ης Διεθνούς
20 Φεβρουαρίου 2023

Ιταλία: Ένα σχέδιο αντιδραστικής και φιλελεύθερης παλινόρθωσης

του Franco Turigliatto

Με τη νίκη του συνασπισμού της δεξιάς στις πολιτικές εκλογές της 25ης Σεπτεμβρίου, με τον κυρίαρχο ρόλο να τον έχει η άκρα δεξιά των Fratelli d'Italia, ανοίγει μια φάση γεμάτη κινδύνους για το εργατικό κίνημα και τα πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά δικαιώματα των πολιτών, ανδρών και γυναικών¹.

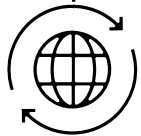
Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα αντιδραστικό σχέδιο συντηρητικής και ταυτοτικής παλινόρθωσης της κοινωνίας, που εκφράζεται από το τρίπτυχο «Θεός, Πατρίδα, Οικογένεια», στο εκπεφρασμένο πλαίσιο μιας υπερ-φιλελεύθερης πολιτικής που θέτει τις επιχειρήσεις στο κέντρο της, πράγμα που η εφημερίδα Il Manifesto το χαρακτήρισε ως μια «διαβολική ένωση μεταξύ ακροδεξιάς και νεοφιλελεύθερου δόγματος».

Η εκλογή στην προεδρία της Γερουσίας (δεύτερη θέση στην κρατική ιεραρχία) του Ignazio Benito La Russa, ενός κληρονόμου της φασιστικής ιστορίας, όπως και στην προεδρία της Βουλής (τρίτη θέση) του Lorenzo Fontana, ενός αντιδραστικού, ομόφοβου, κατά των αμβλύσεων, εκθροί

των γυναικών και των μεταναστών, καθώς και η σύνθεση της νέας κυβέρνησης της Τζόρτζια Μελόνι των Fratelli d'Italia, ενσαρκώνει τέλεια ένα σχέδιο αλλαγής σε βάθος της ιταλικής κοινωνίας, που είχε ήδη συντριβεί από τις ήττες του εργατικού κινήματος και των πολιτικών λιτότητας των προηγούμενων κεντροδεξιών και κεντροαριστερών κυβερνήσεων.

Πρόκειται για μια κυβέρνηση μετριοτήτων, αυτοανακηρυγμένων και μεταφασιστικών αντιδραστικών (έντεκα από τα μέλη της συμμετείχαν ήδη κατά την περίοδο του Μπερλουσκόνι), το οποίο αντιστοιχεί στην πολιτική, ιδεολογική και υλική πραγματικότητα της δεξιάς μιας μικροαστικής και σάπιας Ιταλίας, που ταυτόχρονα και έρχεται από μια μακρινή ιστορία αλλά και συνδέεται με τις διάφορες εξουσίες, εθνικές και διεθνικές, που κυριαρχούν στην παρούσα φάση του καπιταλισμού².

Η δεξιά αυτή αναδείχτηκε πάνω στις αποτυχίες των εργαζομένων και στις πολιτικές που διεξήγαν οι κεντροαριστερές κυβερνήσεις, οι οποίες και αποπροσανατόλισαν και απογοή-

τευσαν πλατιά τμήματα του πληθυσμού. Θα χρησιμοποιήσει πλήρως τις πολιτικές και θεσμικές εξουσίες που διαθέτει.

Τα πρώτα μέτρα

Τα πρώτα μέτρα της κυβέρνησης είναι σαφέστατα: ελευθεριοκτόνοι νόμοι ενός αστυνομικού κράτους που ποινικοποιούν κάθε διαδήλωση ή κατάληψη χώρων ή κτιρίων από πάνω από 50 άτομα «που μπορεί να δημιουργήσουν επικίνδυνη κατάσταση» προβλέποντας όχι μόνο στρατοσφαιρικά πρόστιμα για τους συμμετέχοντες, αλλά, και κυρίως, ποινές φυλάκισης που μπορεί να φτάνουν έως και έξι χρόνια. Το μέτρο αυτό παρουσιάστηκε ως μέτρο κατά των ρέιβ πάρτις, αλλά στην πραγματικότητα μπορεί να πλήξει και τις απεργίες, τις απεργιακές επιτροπές, τις καταλήψεις σχολείων και σχολών (οι φοιτητές/τριες του Πανεπιστημίου της Ρώμης χτυπήθηκαν ήδη άγρια αμέσως μετά την ανάληψη της νέας κυβέρνησης) και ακόμα περισσότερο τις καταλήψεις εργοστασίων³.

Στο χώρο της πάλης κατά της πανδημίας, όλα τα μέτρα πρόληψης, ακόμα και ήπια, καταργήθηκαν, με τη διαβεβαίωση ότι δεν θα υπάρξουν πλέον περιορισμοί. Οι γιατροί που είχαν αρνηθεί το εμβόλιο μπόρεσαν να ξαναπιάνουν δουλειά αμέσως, για να δοθεί ένα μήνυμα «ελευθερίας για όλους» καθώς και ένα «ευχαριστώ» στους antivax, με τους οποίους η δεξιά φλέρταρε από πάντα και από τους οποίους επίσης άντλησε πολλές ψήφους.

Οι προγραμματικές προθέσεις της κυβέρνησης

Παρουσιάζοντας το πρόγραμμά της, η Τζιόρτζια Μελόνι, πρόσθεσε και μια τέταρτη θεότητα στο συννηθισμένο της τρίπτυχο «Θεός, Πατρίδα, Οικογένεια», για την οποία θα πρέπει όλοι να θυσιαστούν: την επιχείρηση. Η Μελόνι την παρουσιάζει ως το απόλυτο κέντρο του κόσμου σε πλήρη συνέχεια με τις οικονομικές πολιτικές της κυβέρνησης Ντράγκι, με την οποία, κατά τους τελευταίους μήνες, συζητούσε από πάντα, παρότι ήταν τυπικά στην αντιπολίτευση. Η επιχειρηματική δραστηριότητα των εργοδοτών δεν μπορεί σε καμία περι-

πτωση να εμποδίζεται, σε σημείο που το σύνθημα είναι «να μην ενοχλούνται όσοι θέλουν να δρουν». Η Μελόνι ξαναπροτείνει τα μέτρα που η κεντροδεξιά και η κεντροαριστερά εφαρμόζουν εδώ και πολλά χρόνια ανεπιτυχώς (για τους εργαζόμενους, όχι για τα αφεντικά): μείωση της φορολογικής πίεσης, αφορολόγητο για τις υπερωρίες, μείωση των φόρων για τις επιχειρήσεις που προσλαμβάνουν, επιδοτήσεις των επιχειρήσεων, απλοποίηση των κανόνων και, άρα, και των ελέγχων. Και προσθέτει και το flat tax και την απελευθέρωση των πληρωμών σε ρευστό, που ανοίγει την πόρτα στην φοροδιαφυγή και όχι μόνο...

«Ελευθερία, ελευθερία, ελευθερία», λέει η Μελόνι... αλλά θα έπρεπε να προσθέτει «εκμετάλλευσης»

Στην κατάσταση αυτή θα έπρεπε να επισημαίνεται και μια ιταλική ιδιαιτερότητα: το μέγεθος και ο ρόλος της μικρής και μεσαίας αστικής τάξης, πολύ σημαντικότερης από άλλων χωρών, με πολλές επιχειρήσεις, εμπορικές, τουριστικές, εστίασης, να έχουν επιβιώσει του καπιταλιστικού ανταγωνισμού μόνο χάρη στη γερή αύξηση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, στη φοροδιαφυγή και στην εισφοροαποφυγή, στις φορολογικές αμνηστεύσεις και στη στήριξη του κράτους. Πρόκειται για εκατομμύρια ανθρώπους, που αποτελούν και τη μαζική βάση των δεξιών δυνάμεων, ιδιαίτερα της Λίγκας και των Φρατέλι ντ'Ιτάλια. Οι άνθρωποι αυτοί αισθάνονται έντονα να απειλούνται από τη βαθιά οικονομική κρίση. Και έχουν θυμώσει με τα κόμματα, με την κοινωνική δυσφορία, με τις εξεγέρσεις. Είναι ένας χώρος στον οποίο οι Φρατέλι ντ'Ιτάλια βρήκαν μεγάλη στήριξη. Για να τους ικανοποιήσει, η Μελόνι πρέπει έτσι πλέον να κόψει πόρους που δίνονταν αλλού, ιδιαίτερα πλήττοντας το «ελάχιστο εισόδημα»⁴, ένα πολύ μικρό επίδομα -που στοιχίζει μόνο 7 δισεκατομμύρια ετησίως, το οποίο είναι ελάχιστο σε σχέση με τα δεκάδες δισεκατομμύρια που δίνονται στους εργοδότες και τους μικρούς επιχειρηματίες-, το οποίο ωστόσο επέτρεψε σε μερικά εκατομμύρια ανθρώπους, ιδιαίτερα στο Νότο, να μπορέσουν να επιβιώσουν⁵.

Δεν υπάρχει χώρος για να δοθεί σημασία στα πέντε εκατομμύρια ανθρώπους που βρίσκονται σε κατάσταση απόλυτης φτώχειας, στα άλλα πέντε εκατομμύρια που βρίσκονται σε κατάσταση σχετικής φτώχειας, ούτε στην τεράστια έκταση της ανεργίας και της επισφάλειας, στους χαμηλούς μισθούς και στις συντάξεις που έχουν περικοπεί από έναν πληθωρισμό που αγγίζει πλέον το 12%.

Θα δούμε κατά τις επόμενες ημέρες ποιά μέτρα θα παρθούν για τις τιμές της ενέργειας.

Από το συνολικό σύστημα και από τις δικές του αυταρχικές ροπές πηγάζουν επίσης και οι προτάσεις για θεσμικές αλλαγές στο κράτος, που εξάλλου συμβαδίζουν και με τις τάσεις γενικότερα των καπιταλιστικών χωρών: είναι ο προεδρισμός, αλλά και η διαφοροποιημένη αυτονομία των διάφορων περιοχών, η οποία διασπάει ακόμα περισσότερο τις διάφορες επαρχίες. Επίσης έντονη είναι η ανανέωση του εθνικιστικού και ιμπεριαλιστικού ρόλου της Ιταλίας, που θα πρέπει περισσότερο από ποτέ να διατηρεί στρατεύματα παγκοσμίως για να υπερασπίσει τα συμφέρόντά της. Απαραίτητη είναι και μια γερή αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, που το Κοινοβούλιο, με σχεδόν ομοφωνία, ήδη αποφάσισε, αυξάνοντάς τες από τα 25 στα 38 δισεκατομμύρια ετησίως. Είναι πλήρης η στήριξη του ιταλικού στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος. Όλα αυτά εντάσσονται στο πλαίσιο της συμμαχίας με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ: ο ιταλικός ιμπεριαλισμός παραμένει στενά ενσωματωμένος στο δυτικό ιμπεριαλισμό.

Η οικογένεια, για την κυβέρνηση, δεν είναι παρά παράδοση και πρέπει να υποστηριχτεί μέσα από "ένα μαζικό σχέδιο επιστροφής στην ομορφιά της συγγένειας".

Για τους νέους, πολύ άθλημα, κάποια πολιτιστικά, και κυρίως, εν προκειμένω, "επιχειρηματική κουλτούρα" και σπουδές με δανεισμό. Εάν οι νέοι εξεγείρονται μετά κατά της σημερινής τάξης πραγμάτων, θα πρέπει να βρουν απέναντί τους τις παλαιότερες και τις νεώτερες κατασταλτικές διευθετήσεις.

Για τους μετανάστες, αυτό που προβλέπεται είναι η άγρια εκμετάλλευση για όσους κατάφεραν να φτάσουν στην Ιταλία και η προσπάθεια, που ήδη εφαρμοζόταν ως τώρα, να μπλοκαριστούν οι μετανάστες στην άλλη πλευρά της Μεσογείου: όσοι φεύγουν από τους πολέμους και τους λιμούς μπορούν να πεθάνουν, αλλά μακριά από τα δικά μας μάτια.

Μετά από τρία χρόνια πανδημίας, με το τεράστιο κοινωνικό του δράμα των 180.000 θανάτων, με ένα σύστημα περιθάλψης που έχει χρεοκοπήσει, η δημόσια υγεία θα έπρεπε να βρίσκεται στο κέντρο των κυβερνητικών προθέσεων, επενδύοντας τους μαζικούς πόρους που είναι αναγκαίοι για την ανάκαμψή της: αντί αυτού, τίποτα, εκτός από τη συνέχιση της ιδιωτικοποίησης της υγείας.

Πάταξη των αγώνων και της εναλλακτικής σκέψης

Η Μελόνι δεν θέλει να επαναστατικοποιήσει το καπιταλιστικό σύστημα: απλώς θέλει να γονιμοποιήσει τις πιο αρνητικές του τάσεις, μέσα στο πλαίσιο μιας ιδεολογικής και υλικής του παλινόρθωσης.

Από την άποψη αυτήν, πολλοί αναλυτές έχουν αναφέρει την γκραμισιανή έννοια της παθητικής επανάστασης και της υπονόμευσης των αρχουσών τάξεων απέναντι στις αντιφάσεις του συστήματος. Στην πραγματικότητα, η ιταλική αστική τάξη διεξάγει εδώ και κάποιο καιρό μια νέα παθητική επανάστα-

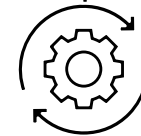
ση (εγώ νομίζω πως ορθότερο θα ήταν να μιλήσουμε για αντεπανάσταση), αντιστρέφοντας τους συσχετισμούς δύναμης που αναδύθηκαν κατά την περίοδο των αγώνων της δεκαετίας του 1970 και καταστρέφοντας ένα μεγάλο τμήμα των κατακτήσεων των εργαζόμενων τάξεων. Ακόμα και αν το πρόβλημά της είναι ότι δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει την κρίση πολιτικής ηγεσίας, με μια επιβολή θεσμικών δομών και κομμάτων που να εγγυώνται μια κατάλληλη κοινωνική σταθερότητα, παραμένει δύσκολο να σκεφτεί κανείς πως οι Φρατέλι ντ'Ιτάλια θα μπορούσαν, αν τα πάρουμε όλα υπόψη μας, να γίνουν για την αστική τάξη ο εγγυητής μιας περιόδου σταθερότητας, έστω και αν αυτή τους χρησιμοποιήσει όσο μπορεί περισσότερο ενάντια στην εργατική τάξη.

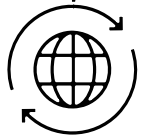
Η Μελόνι εμφανίζει μια γελοιογραφική αναπαράσταση των γεγονότων της δεκαετίας του 1970, ξεχνώντας τις τρομερές σφαγές που έκαναν οι φασιστικές δυνάμεις, με τη συνδρομή του κρατικού μηχανισμού, για να σταματήσουν την άνοδο του εργατικού κινήματος. Στην πρόθεσή της να αποκαταστήσει τη χώρα εντάσσεται και η διαγραφή της ιστορίας των κοινωνικών και δημοκρατικών αγώνων και, άρα, και της δημοκρατικής, προοδευτικής, σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής σκέψης, όλων των αποχρώσεων, καθώς και των ιδεωδών της ελευθερίας και της ισότητας, που μας θυμίζει το Σύνταγμα του 1948, μια κληρονομιά για την κοινή γνώμη που είναι κοινή και κάπως σχεδόν κοσμικής θρησκείας, την οποία είχαν αναδείξει, πρώτα, η αντιφασιστική αντίσταση και, κατόπιν, οι μεγάλοι συνδικαλιστικοί αγώνες και τα μεγάλα κοινωνικά και δημοκρατικά κινήματα. Όλα αυτά είχαν ενσαρκωθεί και οργανωθεί όχι μόνο από τα συνδικάτα και τα κόμματα της αριστεράς, αλλά και από συλλογικές δομές όπως η ARCI (Associazione Ricreativa Culturale) και η ANPI (Associazione Nazionale Partigiani) και από άλλες μορφές κινημάτων. Είναι μια κοινωνική και πολιτική κουλτούρα, την οποία μισούν και έχουν καταπολεμήσει όλες οι μορφές δεξιάς, επειδή αποτελεί μια απόλυτη εναλλακτική στο φασισμό και στην αντίδραση, ένα όραμα ελευθερίας, δημοκρατικών δικαιωμάτων και κοινωνικής δικαιοσύνης που πολλοί ήλπιζαν να δουν να πραγματοποιείται πλήρως με το ξεπέρασμα του καπιταλισμού.

Για να πούμε την αλήθεια, είναι πολλά χρόνια που σχεδόν σύσσωμη η άρχουσα τάξη και οι μιντιακές της εκφράσεις δουλεύουν προς την κατεύθυνση της απόκρυψης όχι μόνο της ιστορίας αυτής και των ιδεωδών για μια πιο δίκαιη και εναλλακτική κοινωνία, αλλά και για να οδηγήσουν σε υποχώρηση και για να νικήσουν το κίνημα των εργαζομένων. Οι δυνάμεις της κεντροαριστεράς, που έχουν εγκαταλείψει κάθε ιδέα για μετασχηματισμό της πραγματικότητας, επίσης προς την ίδια κατεύθυνση δούλεψαν, υιοθετώντας τα νεοφιλελεύθερα δόγματα και ιδιαίτερα συμμετέχοντας στη συρρίκνωση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Σήμερα, η ιστορία παρουσιάζει το λογαριασμό της με την άκρα δεξιά που θέλει να εκδικηθεί, θέλει πλήρη εθνικιστική και ταυτοτική παλινόρθωση, ακόμα περισσότερο που βρίσκεται μέσα στην ιστορική, περιβαλλοντική και πολιτιστική κρίση που γνωρίζει σήμερα το καπιταλιστικό καθεστώς.

Απάντηση στο σχέδιο της δεξιάς

Έως σήμερα, η απάντηση των συνδικαλιστικών δυνάμεων, που είχαν υποταχθεί στις πολιτικές του κεφαλαίου όλα αυτά τα χρόνια, ήταν ανύπαρκτη. Υιοθέτησαν διφορούμενες θέσεις αναμονής, όπως "θα κρίνουμε την κυβέρνηση στη βάση αυτών που θα κάνει".

Ωστόσο, πολλές πολιτικές, κοινωνικές, συλλογικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις, αλλά ακόμα και δημοκρατικές και “προοδευτικές”, τίθενται ήδη σε κίνηση για να οικοδομήσουν απαντήσεις στους διάφορους αυτούς χώρους στους οποίους εκδηλώνονται οι αντιφάσεις του καπιταλισμού και οι κυβερνητικές πολιτικές. Ο κατάλογος των πρωτοβουλιών και των διαδηλώσεων που έχουν προγραμματιστεί είναι τεράστιος και άξιος να προσεχτεί. Η πρόκληση θα είναι αν θα καταφέρουν να βρουν μια μαζική απάντηση, καθώς και τις απαραίτητες συνέργειες ώστε να είναι και αποτελεσματικές και να μπορέσουν να βαρύνουν στη συνολική σύγκρουση.

Είναι ουσιαστικό να ανοικοδομηθεί ένα κίνημα των εργαζομένων που να είναι σε θέση να αντισταθεί στο σοκ που έρχεται και να βρει σημείο συνάντησης για όλους τους κοινωνικούς αγώνες. Πρέπει να απαιτήσουμε από τα συνδικάτα, αρχίζοντας από το μεγαλύτερο, δηλαδή την CGIL, να αλλάξουν ρότα, οικοδομώντας μια πλατιά ενότητα της εργατικής τάξης και των εκμεταλλευόμενων, των οργανώσεών τους, έως και ενότητα και με τα μαχητικά σωματεία βάσης (που από τη μεριά τους είχαν ήδη καλέσει σε εθνική απεργία για τις 2 Δεκεμβρίου), γύρω από μια πλατφόρμα αγώνα για γερές αυξήσεις στους μισθούς, για κινητή κλίμακα μισθών, για κατάργηση των νομοθεσιών επισφάλειας και για μείωση του χρόνου εργασίας με διατήρηση των μισθών, για ένα δημόσιο σχέδιο για τη δημιουργία εκατομμυρίων θέσεων εργασίας (υγεία, εκπαίδευση, κλπ.), για φόρο περιουσίας και για έντονα προοδευτική φορολόγηση των εισοδημάτων και για κατάργηση των στρατιωτικών δαπανών.

Η κατεύθυνση είναι να συνδεθούν οι οικονομικές και κοινωνικές μάχες με τις μάχες για το περιβάλλον και τα πολιτικά δικαιώματα, αδιάσπαστο πλαίσιο μιας προοπτικής ενότητας εναλλακτικά προς το σύστημα. Εναντία στον καπιταλισμό που δημιουργεί εξαθλίωση, εκμετάλλευση και πολέμους, πρέπει να οικοδομήσουμε μια εναλλακτική κοινωνία που να βασίζεται στη δικαιοσύνη, στην αλληλεγγύη, στα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, σε μια αντικαπιταλιστική προοπτική. Και αυτό δεν είναι δυνατόν να το πετύχουμε παρά μόνο μέσα από την κινητοποίηση, την αυτοοργάνωση στους χώρους εργασίας και με τη λαϊκή συμμετοχή, θέτοντας σε αμφισβήτηση τους μηχανισμούς εργοδοτικής εκμετάλλευσης και κέρδους. Η συλλογικότητα GKN (τέως FIAT) της Φλωρεντίας, που εδώ και ένα χρόνο αγωνίζεται για την υπεράσπιση του εργοστασίου, προτείνει και εργάζεται για τη σύγκλιση όλων αυτών των εξεγέρσεων, δηλαδή των κοινωνικών, συνδικαλιστικών, εδαφικών, περιβαλλοντικών αγώνων και για την ενοποίηση των στόχων τους. Είναι μια συσσώρευση δυνάμεων που μπόρεσε ήδη να οργανώσει μεγάλες διαδηλώσεις με πολυποικιλία υποκειμένων (12.000 συμμετείχαν στην Μπολόνια στις 22 Οκτωβρίου). Είναι ο δρόμος που όλες οι ταξικές δυνάμεις που καταπολεμούν την κυβέρνηση αυτή θα πρέπει να πάρουν.

Franco Turigliatto

Ο Franco Turigliatto βρίσκεται στην ηγεσία της Sinistra Anticapitalista [που ανήκει στο ιταλικό τμήμα της 4ης Διεθνούς].

Μετάφραση: ΤΠΤ- “4”: | <https://tpt4.org/?p=8200>

1 Τα κύρια στοιχεία των εκλογών αυτών ήταν: ρεκόρ αποχής, με μόνο 17 εκατομμύρια ψηφοφόρους (το απλώς 63% των εγγεγραμμένων). Ο συνασπισμός της δεξιάς πήρε το 44% των ψήφων, όπως και το 2018, αλλά στο εσωτερικό του, υπήρξε μαζική μετατόπιση προς την άκρα δεξιά με εκατομμύρια ψήφους να περνούν στους Fratelli d'Italia (FdI) της Τζόρτζια Μελόνι, που πήραν 7.300.000 ψήφους (26%). Η Λίγκα του Σαλβίνι περιορίστηκε σε 2.464.000 (8,77%) και η Forza Italia (FI) του Μπερλουσκόνι σε 2.278.000 (8,11%). Η διάσπαση των άλλων πολιτικών δυνάμεων επέτρεψε στη δεξιά να πάρει σχεδόν το σύνολο των μονοεδρικών -σύμφωνα με τον εκλογικό νόμο, υπάρχουν και μονοεδρικές περιφέρειες και περιφέρειες με αναλογική εκλογή. Είναι ένας αντιδημοκρατικός νόμος, που επιβλήθηκε από την εποχή των PD, FI και Λίγκας του Βορρά, ο οποίος κατάφερε να εξασφαλίσει συντριπτικές πλειοψηφίες στη δεξιά τόσο στη Βουλή (237 σε 400 βουλευτές) όσο και στη Γερουσία (115 στους 206). Το Δημοκρατικό Κόμμα του Τζιάνι Λέτα πήρε 5.356.000 (19,07%. Το κίνημα των 5 Αστέρων (M5S) του Γκιουζέπε Κόντε 4.333.000 (15,43%). Η συμμαχία των Πράσινων και της Αριστεράς 1.018.000 (3,63%).

2 Η κυβέρνηση αποτελείται από 24 υπουργούς, από τους οποίους οι 9 προέρχονται από τους FdI, 5 από τη Λίγκα,

5 από την FI και 5 “ανεξάρτητους τεχνοκράτες” -δηλαδή συντηρητικούς που συνδέονται με τη δεξιά. Υπάρχουν μόνο 6 γυναίκες. Ένας παλιός συντηρητικός δικαστής, ο Nordio, είναι υπουργός δικαιοσύνης, ο νομικός Giorgetti, φίλος των εργοδοτών του Βορρά, είναι υπουργός οικονομίας. Ο άνθρωπος εμπιστοσύνης της Μελόνι, ο Crosetto, ένας ισχυρός επιχειρηματίας της στρατιωτικής βιομηχανίας, είναι υπουργός άμυνας! Υπουργός εσωτερικών είναι ο Piantadosi, νομάρχης της Ρώμης, ο οποίος είχε την ευθύνη για τη δημόσια τάξη στην πρωτεύουσα όταν οι φαλαγγίτες της Forza Nuova επιτέθηκαν ανενόχλητοι στην κεντρική έδρα της εργατικής συνμοσπονδίας CGIL. Η Eugenia Roccella, υπουργός οικογένειας, με τις θέσεις της, αντιπροσωπεύει μια κήρυξη πολέμου κατά των δικαιωμάτων των γυναικών. Η Marina Calderoni, υπουργός εργασίας, ήταν πρόεδρος των συμβούλων εργασίας, δηλαδή αυτών που στηρίζουν τις επιχειρήσεις κατά των εργαζομένων. Ο κουινιάδος της Μελόνι έγινε υπουργός γεωργίας.

3 Τα μέτρα αυτά εγγράφονται στη συνέχεια των κατασταλτικών διευθετήσεων κατά των κοινωνικών αγώνων που είχαν υιοθετηθεί πριν από πολύ καιρό από την κεντροαριστερά και που ποτέ δεν καταργήθηκαν στο ενδιάμεσο.

4 Στα ιταλικά: “reddito di cittadinanza”. Παρά το όνομά του, πρόκειται για ένα είδος επιδόματος ενίσχυσης σε καταστάσεις ακραίας φτώχειας που δίνεται με την αίτηση προϋποθέσεων [σημείωση ελληνικής μετάφρασης].

5 Αυτό που λέει η δεξιά είναι το ακόλουθο: “οι φτωχοί είναι φτωχοί επειδή είναι ή τεμπέληδες ή ανίκανοι. Οι πλούσιοι είναι πλούσιοι χάρη στην αξία τους και επειδή έχουν κάνει προσπάθεια”.

Συνέντευξη με τον Uraz Aydin:

Η κατάσταση στην Τουρκία και οι προκλήσεις της αριστεράς

Μιλήσαμε με τον Uraz Aydin, ηγετικό στέλεχος του Εργατικού Κόμματος της Τουρκίας (TIP) στην Κωνσταντινούπολη. Ο Αϊντίν ήταν για πολλά στέλεχος της οργάνωσης Sosyalist Demokراسi için Yeniyol που είχε σχέσεις με την Τέταρτη Διεθνή. Οι δυνάμεις της Τέταρτης Διεθνούς στην Τουρκία προσχώρησαν στο TIP και ο Αϊντίν εξελέγη γραμματέας του παραρτήματος του κόμματος στο Καντίκοϊ (Χαλκιδώνα) και μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος.

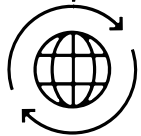
Internationalist Standpoint, 18/1/2023

Ερ: Γεια σου Ουράζ, ας ξεκινήσουμε αυτή τη συνέντευξη με τις πρόσφατες εξελίξεις μετά την καταδίκη του δημάρχου της Κωνσταντινούπολης Εκρέμ Ιμάμογλου. Τί πιστεύεις ότι σημαίνει η κίνηση αυτή του καθεστώτος Ερντογάν ενόψει των επερχόμενων εκλογών;

Α: Πράγματι, ο Ιμάμογλου καταδικάστηκε σε φυλάκιση άνω των 2 ετών για δήθεν “προσβολή δημόσιων λειτουργιών”. Η ποινή αυτή δεν έχει καμία σχέση με τη δικαιοσύνη, είναι ξεκάθαρα μια πολιτική καταδίκη που στοχεύει στην εξουδετέρωση ενός σημαντικού στελέχους της αστικής αντιπολίτευσης. Θυμόμαστε τί συνέβη όταν το κόμμα του Ερντογάν έχασε τις δημοτικές εκλογές στην Κωνσταντινούπολη το 2019. Αυτός ο δήμος είναι μια τεράστια πηγή χρηματοδότησης. Για αυτό και ο Ερντογάν ακύρωσε τις εκλογές για να μην περάσει στα χέρια της αντιπολίτευσης μετά από 25 χρόνια ισλαμιστικής διοίκησης. Αλλά ο Ιμάμογλου κέρδισε και τις δεύτερες εκλογές με ακόμη μεγαλύτερη διαφορά από τον υποψήφιο του Ερντογάν. Θα πρέπει να σημειωθεί, ωστόσο, ότι η ψήφος των

Κούρδων στην Κωνσταντινούπολη ήταν καθοριστική για τη νίκη του Ιμάμογλου.

Με αυτόν τον τρόπο ο Ερντογάν επιδιώκει να αποκλείσει την υποψηφιότητα του Ιμάμογλου από τις προεδρικές εκλογές του 2023, δεδομένου ότι έχει μεγάλες πιθανότητες να κερδίσει. Επιπλέον, καθώς ενδέχεται να παυθεί από δήμαρχος, ο Ερντογάν θα έχει τότε τη δυνατότητα να διορίσει άλλον στη θέση του και έτσι η θέση του δημάρχου να επιστρέψει στα χέρια της κυβέρνησης. Αυτό άλλωστε συνέβη σε δεκάδες πόλεις της κουρδικής περιοχής όπου οι δήμοι διοικούνταν από το HDP. Προφανώς, η αστική (και εθνικιστική) αντιπολίτευση κάθε άλλο παρά καταδίκασε αυτές τις επιθέσεις στην λαϊκή εντολή. Μια δεύτερη δικαστική έρευνα εναντίον του Ιμάμογλου βρίσκεται σε εξέλιξη και αφορά την πρόκληση στον δήμο 1.600 ατόμων τα οποία φέρονται να “συνδέονται με τρομοκρατικές οργανώσεις”. Εάν αυτή η έρευνα προχωρήσει, θα ανοίξει ο δρόμος για να παυθεί ο Ιμάμογλου από το αξίωμά του.

Ερ: Ποια ήταν η αντίδραση του λαού στην εξέλιξη αυτή;

Α: Υπήρξαν βέβαια μεγάλες διαδηλώσεις στο δημαρχείο της Κωνσταντινούπολης. Όλες οι δημοκρατικές και αντιπολιτευτικές δυνάμεις καταδίκασαν την επίθεση κατά του Ιμάμογλου, αλλά και κατά της βούλησης εκατομμυρίων ψηφοφόρων. Ωστόσο, από την πρώτη κιάλας μέρα οι διαδηλώσεις αυτές μετατράπηκαν σε ένα βήμα για την αστική αντιπολίτευση, τη “Συμμαχία του Έθνους” που συγκεντρώνει κόμματα πολύ διαφορετικής κατεύθυνσης: κεντροαριστερά ρεπουμπλικανικά (CHP), διασπάσεις της ακροδεξιάς (İYİP), ισλαμιστικά (Saadet), συντηρητικά κόμματα κ.ά. που έχουν αποσχιστεί από το AKP. Άρα τίποτα το συγκλονιστικό... Από την άλλη πλευρά, το γεγονός αυτό έχει εντείνει την κρίση στο εσωτερικό της Συμμαχίας σχετικά με την επιλογή του υποψηφίου που θα κατέβει στις προεδρικές εκλογές ενάντια στον Ερντογάν.

Ερ: Στην παρούσα φάση οι ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι πολύ τεταμένες. Ποια πιστεύετε ότι είναι η ατζέντα του Ερντογάν για το Αιγαίο;

Απ: Έχουμε ήδη δει πώς μετά τις εκλογές του 2015 και την αποδυνάμωση του AKP ο Ερντογάν πήρε μια πολύ σκοτεινή κατεύθυνση. Βομβαρδισμοί, πογκρόμ, αναζωπύρωση του πολέμου κατά των Κούρδων κ.λπ... Ο Ερντογάν ουδέποτε δίστασε να προκαλέσει ή να εργαλειοποιήσει διεθνή ζητήματα ή κρίσεις, ώστε να εξυπηρετήσει τους εσωτερικούς του πολιτικούς στόχους, όπως για παράδειγμα το κουρδικό ή το συριακό ζήτημα, οι σχέσεις με τη Λιβύη κ.λπ. Πρόκειται για μια επιλογή πολιτικής διέγερσης, εθνικιστικής και μιλιταριστικής όξυνσης στη βάση μιας ιστορικής διαμάχης (της οριοθέτησης των θαλάσσιων συνόρων μεταξύ των δύο χωρών) αλλά είναι επίσης συνυφασμένη με το ζήτημα των ενεργειακών πόρων, γεγονός που θα συνεχίσει να προκαλεί εντάσεις για μεγάλο χρονικό διάστημα. Προφανώς είναι δύσκολο να κάνει κανείς προβλέψεις, αλλά νομίζω ότι για όσο τον συμφέρει δεν θα διστάσει να οξύνει την ένταση. Δεν θα μπορέσει αλλιώς να συσπειρώσει πάνω στον εθνικισμό, όπως έκανε προηγουμένως. Αλλά και αυτού του είδους η συγκρουσιακή και στρατιωτικοποιημένη “διπλωματία” έχει τη δική της δυναμική και εάν κανείς παγιδευτεί σε ένα σπιράλ όξυνσης, δράσης και αντίδρασης, μπορεί μετά από ένα σημείο να μην είναι σε θέση να αμβλύνει τη διαμάχη.

Ερ: Πώς θα επηρεάσει την ελληνοτουρκική σύγκρουση μια πιθανή κυβέρνηση του CHP;

Α: Πρώτα απ’ όλα δεν γνωρίζουμε αν υποψήφιος της αντιπολίτευσης θα είναι κάποιο μέλος του CHP (Κιλιτσντάρογλου ή Ιμάμογλου). Τα υπόλοιπα κόμματα της συμμαχίας είναι όλα δεξιά. Αυτό που μοιράζονται όλα αυτά τα κόμματα είναι ένας ορισμένος εθνικισμός, που τονίζεται περισσότερο ή λιγότερο ανάλογα με την περίπτωση. Πάντα καταλήγουν στην υποστήριξη του “κρατικού συμφέροντος”. Επομένως, μακροπρόθεσμα δεν υπάρχει κανένας λόγος να είμαστε αισιόδοχοι. Από την άλλη πλευρά, αμφιβάλλω αν η αντιπολίτευση, εφόσον καταφέρει να κερδίσει τις εκλογές, επιθυμεί να κληρονομήσει τις διεθνείς συγκρούσεις που προκάλεσε ο Ερντογάν. Πιθανότατα θα υπάρξει η επιθυμία (τουλάχιστον για ένα διάστημα) για “εξομάλυνση” με τις γειτονικές χώρες και τις χώρες της Δύσης, ιδιαίτερα λόγω της οικονομικής κρίσης που διέρχεται η χώρα.

Ερ: Πριν από μερικές εβδομάδες, ο τουρκικός στρατός εισέβαλε ξανά στο συριακό τμήμα του Κουρδιστάν. Ποιος πιστεύετε ότι είναι ο στόχος αυτής της επιχείρησης;

Α: Η απόφαση του τουρκικού καθεστώτος να βομβαρδίσει κουρδικές περιοχές στη βόρεια Συρία και το Ιράκ κάθε άλλο παρά έκπληξη ήταν. Αεροπορικές επιδρομές στο βόρειο Ιράκ, όπου βρίσκονται οι στρατιωτικές βάσεις του PKK, είχαν ξαναγίνει τους τελευταίους μήνες. Το ενδεχόμενο δε μιας αεροπορικής επίθεσης στη Βόρεια Συρία είχε επίσης ανακοινωθεί από τον Ερντογάν αρκετές εβδομάδες πριν. Αλλά αυτή η τελευταία επίθεση παρουσιάστηκε ως αντίποινα για την αιματηρή επίθεση που πραγματοποιήθηκε στις 13 Νοεμβρίου στο κέντρο της Κωνσταντινούπολης. Για την επίθεση αυτή άλλωστε οι πληροφορίες είναι πολύ αντιφατικές και ασαφείς, και δεν είναι απίθανο να ευθύνονται τμήματα του τουρκικού κράτους, κάτι που δεν θα εξέπλησσε κανέναν.

Στόχος είναι φυσικά ο κόσμος να πιστέψει ότι μια αυτόνομη κουρδική περιοχή στη βορειοανατολική Συρία που διοικείται από το PKK θα αποτελεί μια μόνιμη εστία ανασφάλειας για την Τουρκία. Από την άλλη πλευρά, ένα βασικό στοιχείο της προπαγάνδας του καθεστώτος είναι ότι, αν η περιοχή αυτή απαλλαγεί από τους “τρομοκράτες” (PYD-PKK), θα μπορέσει εκεί να “εγκατασταθεί” ένα μέρος των Σύρων μεταναστών, η παρουσία των οποίων θεωρείται σοβαρό πρόβλημα από την πλειοψηφία του πληθυσμού (Τούρκων και Κούρδων) στην Τουρκία. Ένας από τους στόχους της πρόσφατης προσέγγισης με τη Δαμασκό, η οποία υποστηρίζεται από τη Μόσχα, είναι ακριβώς η εξάλειψη της αυτόνομης ζώνης που διοικεί το κουρδικό κίνημα (και η οποία επωφελείται από την υποστήριξη της Ουάσινγκτον). Αλλά όπως είπα, αυτού του είδους οι επιχειρήσεις έχουν πάντα μια εσωτερική στόχευση, να προωθήσουν ένα κύμα πατριωτισμού που θα οδηγήσει σε συσπείρωση γύρω από τον ηγέτη. Αλλά ο Ερντογάν έχει χρησιμοποιήσει κατά κόρον αυτή τη μέθοδο και τόσο η ενοχοποίηση του PKK για την επίθεση όσο και οι επιδρομές στη Ροζάβα απέχουν πολύ από το να προκαλέσουν μια εθνικιστική κινητοποίηση.

Ερ.: Σήμερα η συζήτηση είναι ανοιχτή σχετικά με μια ενδεχόμενη απαγόρευση του HDP να κατέβει στις εκλογές. Τι προσδοκίες μπορεί να έχει η Αριστερά από την κλήση;

Α: Είναι μεγάλη η πιθανότητα να απαγορευτεί η συμμετοχή του HDP. Ήδη από τώρα έχουν μπλοκαριστεί οι τραπεζικοί του λογαριασμοί, λίγους μόλις μήνες πριν από τις εκλογές! Το κουρδικό κίνημα είναι εξοικειωμένο με την απαγόρευση των πολιτικών του κομμάτων. Είναι προφανώς προετοιμασμένοι-ες για αυτό με ένα “εναλλακτικό” κόμμα. Το HDP και ένα μεγάλο μέρος της ριζοσπαστικής αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου του Εργατικού Κόμματος της Τουρκίας (TİP) στο οποίο εγώ συμμετέχω ενεργά, έχουν ενταχθεί σε μια τρίτη συμμαχία με την ονομασία “Εργασία και Ελευθερία”. Αυτή η συμμαχία πιθανότατα θα ξεπεράσει κατά πολύ το όριο του 7% για την είσοδο στη βουλή. Στις προεδρικές εκλογές στόχος μας είναι βέβαια να οδηγήσουμε τον Ερντογάν στην ήττα. Σε κάθε περίπτωση, η αντιπολίτευση θα πρέπει να λάβει σοβαρά υπόψη της τη συμμαχία μας και ιδιαίτερα το κουρδικό κίνημα, το οποίο έχει τη δύναμη να επηρεάσει το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών. Πιστεύουμε λοιπόν ότι πρέπει να προτείνουν έναν υποψήφιο που δεν προέρχεται από την ακροδεξιά, έναν υποψήφιο που θα είναι αποδεδειγμένος από τους Κούρδους και την αριστερά.

Ερ: Το TIP γνωρίζει τεράστια αύξηση σε μέλη και επιρροή. Ποιες είναι οι προκλήσεις που θα αντιμετωπίσει την επόμενη περίοδο;

Α: Ναι, το TIP έχει πράγματι καταφέρει να καταγράψει μια δυναμική πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης απέναντι στη δικτατορική εξουσία του Ερντογάν, την οικονομική εξαθλίωση και την επίθεση στις ελευθερίες και τα δικαιώματα. Κύριο ρόλο έπαιξαν οι παρεμβάσεις στη βουλή των τεσσάρων βουλευτών μας (η βίντεο των οποίων διαμοιράζονται μαζικά στα κοινωνικά δίκτυα), οι οποίες βοήθησαν να γίνει το κόμμα ευρύτερα γνωστό και να δημιουργηθεί αυτό το κύμα νέων στρατολογήσεων. Το κόμμα είχε λιγότερα από 2.000 μέλη στις αρχές του 2021 και δύο χρόνια αργότερα, τον Ιανουάριο του 2023, έχει περισσότερα από 11.000 μέλη.

Χαρακτηριστικά, μετά από μια μακροσκελή συνέντευξη του βουλευτή μας Μπαρίς Αταϋ στο Youtube στις αρχές του Ιανουαρίου, όπου είχε απέναντί του ένα νεανικό αλλά αρκετά εχθρικό προς τις ιδέες μας ακροατήριο και όπου με υπομονή εξήγησε τί σημαίνει πραγματικά η Αριστερά και τί θέλει το TIP, υπήρξε μια συγκλονιστική αύξηση των αιτήσεων ένταξης στο TIP. Περισσότεροι από 7.500 άνθρωποι υπέβαλαν αίτηση μέσα σε 6 ημέρες και ο αριθμός εξακολουθεί να μεγαλώνει. Οι νέοι και νέες αυτές αντιπροσωπεύουν ένα περισσότερο προλεταριακό και λιγότερο αστικό προφίλ και η επαφή τους με την αριστερά ήταν πολύ πιο περιορισμένη σε σχέση με τη σημερινή βάση του κόμματος. Πρόκειται για ένα πρωτοφανές φαινόμενο, που αποτελεί και σημαντική πρόκληση για το κόμμα.

Πέρα όμως από τον αριθμό των μελών, είναι εξίσου σημαντικό, όπως λέτε, η αύξηση της επιρροής των εκπροσώπων μας και το αυξανόμενο ενδιαφέρον για το TIP. Πραγματική συμπαθεία εκδηλώνουν κυρίως δύο τμήματα του πληθυσμού: εκείνοι-ες που παίρνουν αποστάσεις από το CHP, που το βρίσκουν πολύ μετριοπαθές και πολύ παθητικό και έλκονται από τον ριζοσπαστικό λόγο των εκλεγμένων εκπροσώπων μας. Μια δεύτερη κατηγορία αποτελείται από εργαζόμενους-ες, ανεξάρτητα από τον πολιτικό τους προσανατολισμό. Φυσικά, αυτή η συμπάθεια προς το TIP είναι σημαντική, αν λάβουμε υπόψη ότι η επιρροή της ριζοσπαστικής αριστεράς γενικά είναι πολύ περιορισμένη. Όπως λέει ο βασικός εκπρόσωπος

του κόμματος (ο “Πρόεδρος”) και αρχηγός της κοινοβουλευτικής ομάδας Ερκάν Μπας “είμαστε πρώτοι μεταξύ ίσων”. Αλλά πρέπει επίσης να τονίσουμε ότι, έπειτα από το Κόμμα Ελευθερία και Αλληλεγγύη (το ÖDP στο οποίο συμμετείχε το τμήμα της Τέταρτης Διεθνούς) στα τέλη της δεκαετίας του 1990, είναι η πρώτη φορά που υπάρχει η δυνατότητα οικοδόμησης ενός ριζοσπαστικού αριστερού μαζικού κόμματος με προοπτική επαναστατικής ρήξης με τον καπιταλισμό και το οποίο θα αποτελέσει χρήσιμο πολιτικό εργαλείο για την ταξική πάλη.

Μεταξύ των προκλήσεων που αντιμετωπίζουμε είναι φυσικά οι εκλογές, όπου πρέπει να συμβάλουμε στην ανατροπή του Ερντογάν. Είναι επίσης σημαντικό να συνεχίσουμε να έχουμε κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, ώστε να είμαστε σε θέση να εκφράσουμε τα αιτήματα των εργαζομένων και των καταπιεσμένων κατά τη διάρκεια της αστικής μετάβασης σε ένα μετά-Ερντογάν καθεστώς ή, ακόμα χειρότερα, σε συνθήκες επανεκλογής του.

Ένα άλλο ζήτημα σχετίζεται με τη βάση του κόμματος, μεγάλο μέρος της οποίας δεν είχε προηγουμένως καμία πολιτική ένταξη (σε οργανωτικό επίπεδο) και άρα είναι κρίσιμο να εκπαιδευτεί πολιτικά, ώστε να σφρηγιστεί όχι μόνο η μαχητικότητα της βάσης, αλλά και να δημιουργηθούν στελέχη που θα αναλάβουν ευθύνες στον κομματικό μηχανισμό.

Ένα τελευταίο ζήτημα είναι η ανάγκη να αναπτύξουμε μακροπρόθεσμα τις οργανώσεις μας, τις οργανώσεις μας στους χώρους εργασίας, στα εργοστάσια, τα σχολεία, τα ναυπηγεία, τα δημαρχεία, τις αποθήκες, τα νοσοκομεία, τα σούπερ μάρκετ... Υπάρχει ένα σημαντικό δυναμικό στην TIP και πρέπει να αδράξουμε την ευκαιρία. Έχουμε κάνει μια ενθαρρυντική αρχή, πρέπει όμως να καταφέρουμε να αποκτήσουμε βαθύτερες ρίζες οπουδήποτε αναπνέει η εργατική τάξη, οπουδήποτε διεξάγεται καθημερινά η ταξική πάλη.

Uraz Aydin

Συνέντευξη στο Internationalist Standpoint, 18/1/2023

Μετάφραση: ΤΠΤ – “4” | <https://tpt4.org/?p=8335>

Διεθνής καμπάνια υπογραφών για το Ιράν

Υποστηρίζουμε την εξέγερση «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία» Όχι στις εκτελέσεις!

[Αναδημοσίευση από το elaliberta.gr]

Μετά τη δολοφονία της Jina-Mahsa Amini στις 16 Σεπτεμβρίου από την αστυνομία πθών, μια λαϊκή εξέγερση άνευ προηγουμένου σε έκταση, βάθος και διάρκεια έχει συγκλονίσει την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν. Σε λιγότερο από 48 ώρες, το σύνθημα «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία» εξαπλώθηκε σε όλη τη χώρα και στη συνέχεια σε όλο τον κόσμο.

Ο αγώνας για την πτώση της Ισλαμικής Δημοκρατίας είναι σε εξέλιξη

Σύντομα άνθισαν και άλλα συνθήματα: «Θάνατος στον δικτάτορα», «Θάνατος στον καταπιεστή, είτε πρόκειται για τον Σάχη είτε για τον Ανώτατο Ηγέτη», «Ψωμί, εργασία, ελευθερία», «Φτώχεια, διαφθορά, υψηλό κόστος ζωής, θα συνεχίσουμε μέχρι την ανατροπή».

Αυτό το ριζοσπαστικό κίνημα διαμαρτυρίας συγκεντρώνει γυναίκες, νέους, εθνικές μειονότητες, εργάτες με ή χωρίς δουλειά, σε μια συνολική απόρριψη αυτού του θεοκρατικού, μισογνικού και απόλυτα διεφθαρμένου καθεστώτος. Η εξέγερση είναι εδραιωμένη σε μακρό χρονικό ορίζοντα και αφορά περισσότερες από 160 μικρές και μεγάλες πόλεις. Με περισσότερο από το 50% του πληθυσμού κάτω από το όριο της φτώχειας και την απουσία στοιχειωδών δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, είναι ολόκληρο το σύστημα που ο λαός του Ιράν θέλει να ανατρέψει.

Οι εκκλήσεις για απεργίες αυξάνονται, ιδίως μεταξύ των πανεπιστημιακών δασκάλων, των εργαζομένων στα πετροχημικά, στα χαλυβουργεία του Ισφαχάν, στις δημόσιες συγκοινωνίες της Τεχεράνης και των προαστίων της, των οδηγών φορτηγών... Οι απεργιοί υφίστανται απολύσεις, συλλήψεις και βασανιστήρια.

Σκληρή και χωρίς όρια καταστολή

Μέχρι σήμερα, η καταστολή έχει προκαλέσει περισσότερους από 500 θανάτους, συμπεριλαμβανομένων 69 ανηλίκων, χιλιάδες τραυματισμούς, περισσότερους από 19.000 κρατούμενους και αγνοούμενους, απαγωγές. Στο ιρανικό Κουρδιστάν και στο Σιστάν Μπαλουκιστάν, οι Φρουροί της Επανάστασης διεξάγουν αιματηρό πόλεμο εναντίον του επαναστατημένου πληθυσμού. Οι κουρδικές πόλεις βρίσκονται υπό καθεστώς πολιορκίας χωρίς να λέγεται αυτό.

Η βία αυτού του εγκληματικού καθεστώτος δεν γνωρίζει όρια. Πολυάριθμες μαρτυρίες μαρτυρούν την απίστευτη κτηνωδία των συνθηκών κράτησης που αποσκοπούν στο να κάμψουν την αποφασιστικότητα των κρατούμενων. Από τους κρατούμενους βασανίζονται, βιάζονται, ξυλοκοπούνται μέχρι θανάτου. Προκειμένου να δημιουργήσει κλίμα τρόμου και να θέσει τέρμα στη διαμαρτυρία, η δικαιοσύνη απαγγέλλει όλο και πιο βαριές ποινές κατά των διαδηλωτών. Παρόλα αυτά, η κι-

νητοποίηση δεν αποδυναμώνεται. Με θάρρος και αποφασιστικότητα, οι φοιτητές, οι νέοι, οι γυναίκες, οι εργαζόμενοι, οι καλλιτέχνες και οι δημοσιογράφοι συνεχίζουν να αμφισβητούν το καθεστώς, το οποίο αποφάσισε να προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα.

Ο πολλαπλασιασμός των θανατικών ποινών

Για το απλό γεγονός ότι διαδήλωσαν, τουλάχιστον 65 άτομα (μεταξύ των οποίων 11 γυναίκες και πέντε παιδιά) έχουν κατηγορηθεί για «Εκθρότητα προς τον Θεό», «Διαφθορά στη Γη», εξέγερση ή δολοφονία. Η δικαιοσύνη συνθέτει παρωδίες δικών, χωρίς κανένα δικαίωμα υπεράσπισης και πολλαπλασιάζει τις θανατικές καταδίκες. Μετά τις εκτελέσεις των Μοχσέν Σεκαρί και Ματζιντρέζα Ραχναβάρντ στις 8 και 12 Δεκεμβρίου, οι ιρανικές αρχές προχώρησαν, στις 7 Ιανουαρίου, στην απαγχόνιση των Σεγιέντ Μοχάμαντ Χοσεΐνι και Μοχάμαντ Μεχντί Καραμί. Τα εγκλήματα τους: τόλμησαν να εκφράσουν την εξέγερσή τους μπροστά στο θάνατο της Jina-Mahsa Amini στην Τεχεράνη ή του Χαντίς Ναντζαφί στο Καράτζ. Τα χειρότερα πρέπει να φοβούνται όσοι περιμένουν στην πτέρυγα των θανατοποινιτών στις άθλιες φυλακές του Ιράν και γενικότερα όλοι οι κρατούμενοι.

Ο λαός του Ιράν πρέπει να είναι κύριος της μοίρας του.

Σε αυτό το πλαίσιο και μπροστά στο φάσμα μιας πολιτικής και κοινωνικής επανάστασης στο Ιράν, οι ηγέτες των μεγάλων δυνάμεων δραστηριοποιούνται, περισσότερο ή λιγότερο διακριτικά, για τη συγκρότηση ενός Μεταβατικού Συμβουλίου, που θα συγκεντρώνει όλα τα ρεύματα της αντιπολίτευσης της ιρανικής δεξιάς, συμπεριλαμβανομένων των μοναρχικών. Αυτά τα ρεύματα, φιλελεύθερα σε οικονομικό επίπεδο και αυταρχικά σε πολιτικό επίπεδο, είναι το αντίθετο της δυναμικής των κινητοποιήσεων και των κοινωνικών και δημοκρατικών προσδοκιών που εκφράζονται στο Ιράν.

Από το πραξικόπημα του 1953 που οργανώθηκε από τη CIA και τις βρετανικές μυστικές υπηρεσίες εναντίον της κυβέρνησης Μοσαντέγκ και της πολιτικής της για την εθνικοποίηση του πετρελαίου, μέχρι τη διάσκεψη της Γουαδελούπης το 1979, όπου οι αρχηγοί κρατών της Γαλλίας, της Γερμανίας, του Ηνωμένου Βασιλείου και των Ηνωμένων Πολιτειών επιτάχυναν την αναχώρηση του Σάχη στην εξορία και αποφάσισαν την αντικατάστασή του από τον Χομεϊνί, οι μεγάλες δυνάμεις ενήργησαν πάντα, χωρίς αυτό να προκαλεί έκπληξη, υπέρ των δικών τους συμφερόντων ενάντια σε εκείνα των λαών του Ιράν. Σε αντίθεση με τις λύσεις από το εξωτερικό, υπερασπιζόμαστε μια πραγματική εκστρατεία διεθνούς αλληλεγγύης με όλους εκείνους που κινητοποιούνται στο Ιράν για να βάλουν τέλος στην Ισλαμική Δημοκρατία.

Για να ανταποκριθούμε στην αποφασιστικότητα και το θάρρος του ιρανικού λαού

Η έκβαση της σημερινής εξέγερσης θα είναι καθοριστική για τους λαούς της περιοχής και του κόσμου. Επομένως, είναι ευθύνη μας, στο πλαίσιο των δυνατοτήτων μας, να βοηθήσουμε την εξέγερση «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία» να επιτύχει τις χειραφετητικές της φιλοδοξίες. Πράγματι, η κατασταλτική μηχανή που είναι η Ισλαμική Δημοκρατία δεν θα σπάσει χωρίς μια ισχυρή διεθνή εκστρατεία και χωρίς μια ισχυρή κινητοποίηση της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

• Απαιτούμε τον άμεσο τερματισμό των θανατικών ποινών, των εκτελέσεων και την κατάργηση της θανατικής ποινής.

• Απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων πολιτικών και συνδικαλιστών κρατούμενων, καθηγητών, φοιτητών, γιατρών, καλλιτεχνών, ακτιβιστών και διαδηλωτών κ.λπ.

• Απαιτούμε τη σύσταση μιας διεθνούς επιτροπής αποτελούμενης από νομικούς, συνδικαλιστές, δημοσιογράφους και ΜΚΟ για τη διεξαγωγή ανεξάρτητης έρευνας στους χώρους κράτησης στο Ιράν.

• Υποστηρίζουμε τον αγώνα των γυναικών για το δικαίωμα να ελέγχουν το σώμα τους. Απαιτούμε μαζί τους την κατάργηση όλων των μισογυνιστικών νόμων καθώς και του απαρχαίντ των φύλων.

• Υποστηρίζουμε τα θεμελιώδη και δημοκρατικά δικαιώματα των Ιρανών ανδρών και γυναικών, είτε είναι Κούρδοι, Μπαλούτσι, Άραβες, Αζέροι, Λορς ή Πέρσες.

• Υποστηρίζουμε τους εργαζόμενους του Ιράν στον αγώνα τους για αξιοπρέπεια, τα δικαιώματά τους να υπερασπιστούν τον εαυτό τους με απεργίες και την οικοδόμηση συνδικάτων και πολιτικών οργανώσεων.

• Απαιτούμε αποφασιστικά από τη Γαλλία και την Ευρώπη το πάγωμα των περιουσιακών στοιχείων των ανώτατων στελεχών των Φρουρών της Επανάστασης και της Ισλαμικής Δημοκρατίας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων του Ανώτατου Ηγέτη Αλί Χαμενεΐ και του περιβάλλοντός του, το συνολικό ποσό των οποίων εκτιμάται σε 95 δισεκατομμύρια δολάρια. Αυτές οι περιουσίες που αποκτήθηκαν μέσω της λεηλασίας των πόρων, της υπερεκμετάλλευσης των εργαζομένων, της αρπαγής και της διαφθοράς πρέπει να επιστρέψουν στους λαούς του Ιράν.

• Όπως έγινε με τους Ρώσους ολιγάρχες, απαιτούμε το πάγωμα των περιουσιακών στοιχείων των Ιρανών ολιγαρχών.

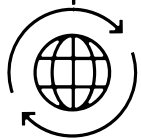
• Απαιτούμε την άρση του τραπεζικού και εμπορικού απορρήτου στη Γαλλία, στην Ευρώπη και στον κόσμο για να μπλοκαριστεί ο πλούτος που έχουν συσσωρεύσει οι ηγέτες της Ισλαμικής Δημοκρατίας, οι Φρουροί της Επανάστασης και οι εταιρείες που συνδέονται με αυτούς.

• Απαιτούμε την παύση κάθε βιομηχανικής, οικονομικής και διπλωματικής συνεργασίας με την Ισλαμική Δημοκρατία.

Ως υπογράφωντες αυτή την πλατφόρμα, επαναβεβαιώνουμε την πλήρη και ολοκληρωτική υποστήριξή μας σε όλους εκείνους που αγωνίζονται στο Ιράν για την ισότητα, την κοινωνική δικαιοσύνη, τη δημοκρατία και ενάντια σε κάθε μορφή αυταρχικής και αυταρχικής εξουσίας.

Είμαστε στο πλευρό τους με όλα τα μέσα που διαθέτουμε και δεσμευόμαστε να πολλαπλασιάσουμε τις πρωτοβουλίες αλληλεγγύης με τους λαούς του Ιράν. Μέχρι τη νίκη αυτής της ακατάβλητης επαναστατικής ορμής!

[ακολουθούν οι υπογραφές] - <https://tpt4.org/?p=8290>

IPAN:

Αιτήματα των ανεξάρτητων συνδικάτων και οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών

Είκοσι ανεξάρτητες οργανώσεις και συνδικάτα Ιρανών εκπαιδευτικών, εργαζομένων, γυναικών, φοιτητών και συνταξιούχων εξέδωσαν την ακόλουθη δήλωση με τα ακόλουθα μίνιμουμ αιτήματα:

14 Φεβρουαρίου 2023

Προς τον αξιότιμο και ανοιχτόμυαλο λαό του Ιράν:

Στην τεσσαρακοστή τέταρτη επέτειο της Ιρανικής Επανάστασης του 1979, τα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά θέματα της χώρας κλονίζονται μέσα σε μια δίνη κρίσεων και αποσύνθεσης. Έτσι, δεν είναι δυνατόν να φανταστεί κανείς μια σαφή και εφικτή προοπτική για τον τερματισμό αυτής της κατάστασης στο πλαίσιο του σημερινού πολιτικού εικοδομήματος. Συνεπώς, ο καταπιεσμένος λαός του Ιράν, οι γυναίκες και η νεολαία που αναζητούν την ελευθερία και την ισότητα δίνουν τη ζωή τους με πρωτοφανές θάρρος για να μετατρέψουν τους δρόμους σε όλη τη χώρα σε ιστορικά και καθοριστικά πεδία μάχης για τον τερματισμό των σημερινών απάνθρωπων συνθηκών. Παρά την αιματηρή καταστολή από την κυβέρνηση, εδώ και πέντε μήνες, δεν έχουν μείνει ούτε στιγμή αδρανείς.

Οι πρωτοπόρες διαμαρτυρίες που έχουν ξεσηκωθεί σήμερα από γυναίκες, φοιτητές και μαθητές, καθηγητές, εργαζόμενους, ανθρώπους που αναζητούν δικαιοσύνη, καλλιτέχνες, ομοφυλόφιλους, συγγραφείς και την πλειοψηφία των καταπιεσμένων ανθρώπων του Ιράν, από άκρη σε άκρη, από το Κουρδιστάν μέχρι τις επαρχίες Σιστάν και Μπαλουχιστάν, έχουν προσελκύσει ένα πρωτοφανές επίπεδο διεθνούς υποστήριξης. Πρόκειται για διαμαρτυρίες που υψώνουν το λάβαρο της εναντίωσης στον μισογυνισμό, στις διακρίσεις με βάση το φύλο, στην ατελείωτη οικονομική ανασφάλεια, στην υποδούλωση του εργατικού δυναμικού, στη φτώχεια, στη δυστυχία, στην ταξική καταπίεση και στην καταπίεση με βάση την εθνικότητα και τη θρησκεία. Πρόκειται για μια επανάσταση ενάντια σε κάθε μορφή θρησκευτικής ή κοσμικής δικτατορίας που επιβλήθηκε σε εμάς, την πλειοψηφία του ιρανικού λαού, κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα.

Αυτές τις διαμαρτυρίες επιδιώκουν να ξεριζώσουν. Έχουν αναδυθεί μέσα από το ευρύτερο πλαίσιο μεγάλων και σύγχρονων κοινωνικών κινημάτων και την εξέγερση μιας ανίκητης γενιάς που είναι αποφασισμένη να τερματίσει έναν αιώνα καθυστέρησης και περιθωριοποίησης του ιδανικού της δημιουργίας μιας σύγχρονης, ευημερούσας και ελεύθερης κοινωνίας στο Ιράν.

Μετά από δύο μεγάλες επαναστάσεις στη σύγχρονη ιρανική ιστορία [1906 και 1979 μ.Χ.], τώρα μεγάλα και προοδευτικά κοινωνικά κινήματα, το εργατικό κίνημα, το κίνημα των εκπαιδευτικών και των συνταξιούχων, το κίνημα των γυναικών που επιδιώκουν την ισότητα, των φοιτητών και σπουδαστών και το κίνημα κατά της θανατικής ποινής, όλα ως μαζικό κίνη-

μα και από τα κάτω, βρίσκονται σε ιστορική και καθοριστική θέση για να διαμορφώσουν την πολιτική, οικονομική και κοινωνική δομή της χώρας.

Ως εκ τούτου, αυτό το κίνημα στοχεύει στο να τερματίσει οριστικά τη συγκρότηση οποιασδήποτε εξουσίας από τα πάνω και σηματοδοτεί την αρχή μιας σύγχρονης και ανθρώπινης κοινωνικής επανάστασης για τη χειραφέτηση των ανθρώπων από κάθε μορφή καταπίεσης, διάκρισης, εκμετάλλευσης, τυραννίας και δικτατορίας.

Εμείς, τα συνδικάτα και οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών που υπογράφουμε, επικεντρωμένοι στην ενότητα και την αλληλεγγύη των κοινωνικών κινημάτων και αιτημάτων και επικεντρωμένοι στον αγώνα για τον τερματισμό των σημερινών απάνθρωπων και καταστροφικών συνθηκών, βλέπουμε την υλοποίηση των παρακάτω μίνιμουμ αιτημάτων ως τις πρώτες εντολές και τα αποτελέσματα των καθοριστικών διαμαρτυριών του λαού του Ιράν. Βλέπουμε αυτά τα μίνιμουμ αιτήματα ως τον μοναδικό δρόμο για την οικοδόμηση μιας νέας, σύγχρονης και ανθρώπινης κοινωνίας σε αυτή τη χώρα. Ζητάμε από όλους τους αξιοπρεπείς ανθρώπους που ενδιαφέρονται για την ελευθερία, την ισότητα και τη χειραφέτηση, στα εργοστάσια, τα πανεπιστήμια, τα σχολεία και τη γειτονιά στην παγκόσμια σκηνή, να υψώσουν το λάβαρο αυτών των μίνιμουμ αιτημάτων:

1. Την άμεση και άνευ όρων απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων. Τον τερματισμό της ποινικοποίησης των πολιτικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών δραστηριοτήτων. Δημόσιες δίκες για τους δράστες και τους υπεύθυνους για την καταστολή των λαϊκών διαδηλώσεων.

2. Απόλυτη ελευθερία του λόγου, της σκέψης, του τύπου, της οργάνωσης, των γειτονικών και εθνικών συνδικάτων και των λαϊκών οργανώσεων, των απεργιών, των πορειών, των κοινωνικών δικτύων και των οπτικοακουστικών μέσων. 3. Την άμεση κατάργηση της έκδοσης ή εκτέλεσης οποιασδήποτε μορφής θανατικής ποινής και του Tillion Law [= με το πρότυπο "οφθαλμόν αντί οφθαλμού"]. Απαγόρευση κάθε μορφής ψυχικών ή σωματικών βασανιστηρίων.

4. Την άμεση διακήρυξη της πλήρους ισότητας των δικαιωμάτων γυναικών και ανδρών σε όλους τους πολιτικούς, οικονομικούς, κοινωνικούς, πολιτιστικούς και οικογενειακούς τομείς. Την άνευ όρων κατάργηση όλων των νόμων που εισάγουν διακρίσεις κατά της σεξουαλικής και έμφυλης ταυτότητας και προσανατολισμού. Την αναγνώριση της "LGBTQ+"

κοινότητας του ουράνιου τόξου. Την αποποινικοποίηση όλων των έμφυλων ταυτοτήτων και προσανατολισμών. Η άνευ όρων πρόσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών να ελέγχουν το σώμα και το μέλλον τους και η αποτροπή της επιβολής του πατριαρχικού ελέγχου.

5. Η θρησκεία είναι ιδιωτική υπόθεση των ανθρώπων και δεν πρέπει να υπεισέρχεται στους πολιτικούς, οικονομικούς, κοινωνικούς και πολιτιστικούς νόμους και κανονισμούς.

6. Επιβολή της ασφάλειας στην εργασία, της ασφάλειας της απασχόλησης και της άμεσης αύξησης των μισθών των εργατών, των εκπαιδευτικών, των υπαλλήλων γραφείου και όλων των μισθωτών και συνταξιούχων εργαζομένων, με την παρουσία, παρέμβαση και συμφωνία των εκλεγμένων εκπροσώπων των ανεξάρτητων και πανελλαδικών οργανώσεών τους.

7. Η κατάργηση των νόμων και των όποιων απόψεων που εισάγουν διακρίσεις με βάση την εθνικότητα ή τη θρησκεία. Η δημιουργία κατάλληλων υποδομών υποστήριξης για τη δίκαιη και ισότιμη κατανομή των ευκαιριών που παρέχει η κυβέρνηση για την ανάπτυξη του πολιτισμού και των τεχνών σε όλα τα μέρη της χώρας και η δημιουργία των απαραίτητων και ισότιμων υποδομών για την εκμάθηση και τη διδασκαλία όλων των γλωσσών που συνήθως ομιλούνται στην κοινωνία μας.

8. Η κατάργηση όλων των οργάνων καταστολής. Περιορισμός των εξουσιών της κυβέρνησης. Άμεση και μόνιμη παρέμβαση του λαού στη διαχείριση των υποθέσεων της χώρας μέσω τοπικών και εθνικών συμβουλίων. Η απομάκρυνση οποιουδήποτε κυβερνητικού και μη κυβερνητικού αξιωματούχου από τους πολίτες ανά πάσα στιγμή θα πρέπει να είναι ένα από τα βασικά δικαιώματα των πολιτών.

9. Η απαλλοτρίωση της περιουσίας όλων των φυσικών και νομικών προσώπων και των κυβερνητικών, ημικρατικών και ιδιωτικών ιδρυμάτων που έχουν ληστέψει άμεσα ή έχουν χρησιμοποιήσει το κρατικό μίσθωμα [κυβερνητικό μονοπώλιο των οικονομικών ευκαιριών F.A.] για να λεηλατήσουν την περιουσία και τον κοινωνικό πλούτο του λαού του Ιράν. Ο πλούτος που προκύπτει από αυτές τις απαλλοτριώσεις θα πρέπει να δαπανηθεί αμέσως για τον εκσυγχρονισμό και την ανοικοδόμηση του συστήματος εκπαίδευσης, των συνταξιοδοτικών ταμείων, του περιβάλλοντος και των αναγκών των περιοχών και των τομέων του λαού που στερήθηκαν και έλαβαν λιγότερες ευκαιρίες κατά τη διάρκεια της βασιλείας της Ισλαμικής Δημοκρατίας και της μοναρχίας [Παχλαβί].

10. Ο τερματισμός της καταστροφής του περιβάλλοντος. Εφαρμογή βασικών πολιτικών για την αναβίωση των περιβαλλοντικών υποδομών που καταστράφηκαν τα τελευταία εκατό χρόνια. Μετατροπή τμημάτων της φύσης, όπως βοσκοτόπια, παραλίες, δάση και βουνοπλαγιές, σε κοινά αγαθά. Πρόκειται για τμήματα της φύσης που έχουν αφαιρεθεί από το κοινωνικό σύνολο στο όνομα της ιδιωτικοποίησης.

11. Η απαγόρευση της παιδικής εργασίας. Η μέριμνα για τη ζωή και την εκπαίδευση των παιδιών ανεξάρτητα από την οικονομική και κοινωνική κατάσταση των οικογενειών τους. Η δημιουργία δημόσιας πρόνοιας μέσω της ασφάλισης των ανέργων, μιας ισχυρής κοινωνικής ασφάλισης για όλα τα άτομα σε νόμιμη ηλικία που μπορούν να εργαστούν

και για όσους δεν μπορούν να εργαστούν. Η εκπαίδευση και η υγειονομική περίθαλψη πρέπει να είναι δωρεάν για όλους.

12. Ομαλοποίηση των διεθνών σχέσεων στο υψηλότερο επίπεδο με όλες τις χώρες στη βάση της δικαιοσύνης, του αμοιβαίου σεβασμού, της απαγόρευσης της πρόσβασης σε πυρηνικά όπλα και της προώθησης της προσπάθειας για τη δημιουργία παγκόσμιας ειρήνης.

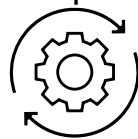
Πιστεύουμε ότι τα παραπάνω μίνιμουμ αιτήματα είναι άμεσα υλοποιήσιμα και εφαρμόσιμα, δεδομένης της ύπαρξης ενός δυναμικού και πραγματικού υπεδάφους πλούτου και της ύπαρξης ενός συνειδητοποιημένου και ικανού λαού, μιας γενιάς νέων και εφήβων που έχουν μεγάλο κίνητρο για μια ευτυχισμένη, ελεύθερη και άνετη ζωή.

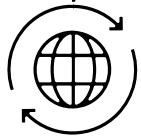
Τα παραπάνω αιτήματα θέτουν τις γενικές παραμέτρους των αιτημάτων των υπογραφόντων. Με τη συνέχιση του αγώνα και της αλληλεγγύης, θα τα εξετάσουμε πιο αναλυτικά.

ΥΠΟΓΡΑΦΟΥΝ:

- Το Συντονιστικό Συμβούλιο των Σωματείων Εκπαιδευτικών του Ιράν
- Η Ελεύθερη Ένωση Ιρανών Εργαζομένων
- Η Ένωση Πανεπιστημιακών Φοιτητικών Οργανώσεων Συνασπισμένων Φοιτητών
- Το Κέντρο Υπερασπιστών των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
- Συνδικάτο των εργατών Ζαχαροκάλαμου Haft Tareh
- Το Συμβούλιο των Διαμαρτυρόμενων Συμβασιούχων Πετροχημικών Εργατών
- Οργανισμός Ιρανών εκπαιδευτικών
- Bidarzani (φεμινιστικός δικτυακός τόπος)
- Η Φωνή των Ιρανών γυναικών
- Η Ανεξάρτητη Φωνή των Εργατών του Εθνικού Ομίλου Χάλυβα Ahnvaz
- Η Ένωση Υπερασπιστών των Δικαιωμάτων των Εργαζομένων
- Η Ένωση Εργατών Ηλεκτρολόγων και Χαλυβουργών της Kermanshah
- Η Συντονιστική Επιτροπή για την Υποστήριξη της Δημιουργίας Εργατικών Οργανώσεων
- Η Ένωση Συνταξιούχων
- Το Συμβούλιο των Ιρανών Συνταξιούχων
- Οργάνωση Προοδευτικών Πανεπιστημιακών Φοιτητών
- Το Συμβούλιο των Ελεύθερα Σκεπτόμενων Μαθητών Λυκείου του Ιράν
- Συνδικάτο των Ζωγράφων της επαρχίας Alborz
- Επιτροπή για τη Σύσταση Εργατικών Οργανώσεων στο Ιράν
- Το Συμβούλιο Συνταξιούχων της Διοίκησης Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Μετάφραση: elaliberta.gr από την αγγλική μετάφραση της Frieda Afary: <https://socialistfeminism.org/> Περσικά: <https://bit.ly/40SGvx4> <https://www.radiozamaneh.com/753466>. Σε άλλες γλώσσες: Labour Solidarity.

Joseph Daher

Συρία: Μια νέα κρίση στην κορυφή μιας ατελείωτης τραγωδίας

Από τον σεισμό της 6ης Φεβρουαρίου 2023 στη Συρία σκοτώθηκαν τουλάχιστον 6.200 άνθρωποι και τραυματίστηκαν σχεδόν 15.000, κυρίως σε περιοχές εκτός του ελέγχου του συριακού καθεστώτος. Επλήγησαν κυρίως οι επαρχίες του Ίντλίμπ, του Χαλεπιού, της Λατάκειας (και σε μικρότερο βαθμό της Χάμα).

Τουλάχιστον 8,8 εκατομμύρια άνθρωποι επλήγησαν από τον σεισμό. Τα Ηνωμένα Έθνη απηύθυναν έκκληση για 397 εκατομμύρια δολάρια για την παροχή επείγουσας βοήθειας σε περίπου 5 εκατομμύρια Σύριους σε διάστημα τριών μηνών.

Περισσότερα από 30 κράτη είχαν παραδώσει ανθρωπιστική βοήθεια στις ελεγχόμενες από το καθεστώς περιοχές, με εκτιμώμενο συνολικό όγκο αρκετών χιλιάδων τόνων μέχρι τις 25 Φεβρουαρίου. Συγκριτικά, η διεθνής ανθρωπιστική βοήθεια στη βορειοδυτική Συρία, σε περιοχές εκτός του ελέγχου του συριακού καθεστώτος, ήταν πολύ περιορισμένη και αργή, παρόλο που πρόκειται για τις περιοχές που επλήγησαν περισσότερο. Η πρώτη αυτοκινητοπομπή βοήθειας του ΟΗΕ εισήλθε μόλις στις 9 Φεβρουαρίου, την τέταρτη ημέρα μετά τους σεισμούς, μέσω του περάσματος Μπαμπ αλ-Χάουα [Bab al-Hawa]. Μέχρι τις 25 Φεβρουαρίου, ο συνολικός αριθμός των φορτηγών του ΟΗΕ είχε φθάσει μόλις τα 385, πολύ κάτω από τον μέσο αριθμό των φορτηγών που εισέρχονταν στα βορειοδυτικά πριν από τον σεισμό, ο οποίος εκτιμάται σε περίπου 600 ανά μήνα το 2022.

Έλεγχος της οργάνωσης και της διανομής της ανθρωπιστικής βοήθειας

Μετά τον σεισμό, το συριακό καθεστώς επιδίωξε να επαναβεβαιώσει τον κομβικό ρόλο της εξουσίας του προσπαθώντας να ελέγξει ή τουλάχιστον να επηρεάσει την οργάνωση και τη διανομή της ανθρωπιστικής βοήθειας σε ολόκληρη τη χώρα. Στη βορειοδυτική Συρία, που βρίσκεται εκτός του ελέγχου του συριακού καθεστώτος, η πολιτική αυτή αντανakλάται στην καθυστέρηση της Δαμασκού να εγκρίνει, περισσότερο από μια εβδομάδα μετά τον σεισμό, την επαναλειτουργία δύο συνοριακών διαβάσεων που ελέγχονται από την υποστηριζόμενη από την Τουρκία προσωρινή συριακή κυβέρνηση (Μπαμπ αλ-Σαλαμέχ και αλ-Ράι), μέσω των οποίων επιτρέπεται στον ΟΗΕ να παραδίδει διασυνοριακή βοήθεια για τρεις μήνες.

Οι αρχές της Δαμασκού εμπόδισαν επίσης για αρκετές ημέρες μια αυτοκινητοπομπή βοήθειας 100 φορτηγών που μετέφερε καύσιμα και μια ιατρική ομάδα από την Αυτόνομη Διοίκηση της Βόρειας και Ανατολικής Συρίας (AANES) προς τις περιοχές του Χαλεπιού που ελέγχουν οι Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (Σεϊχ Μακσούντ και Ασραφιέ). Το συριακό καθεστώς ενέκρινε τη μεταφορά μόνο αφού πήρε το μισό τμήμα της βοήθειας. Στις περιοχές που ελέγχονται από το καθεστώς, οι αρχές της Δαμασκού προσπάθησαν να ελέγξουν τη διαχείριση της ανθρωπιστικής βοήθειας μέσω κυβερνητικών θεσμών και δικτύων του καθεστώτος, εμποδίζοντας κάθε λαϊκή και ανεξάρτητη πρωτοβουλία σε τοπικό επίπεδο.

Έξοδος από την πολιτική απομόνωση

Το συριακό καθεστώς προσπάθησε επίσης να βγει από την πολιτική του απομόνωση σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο. Οι Σύριοι αξιωματούχοι και οι σύμμαχοί τους ξεκίνησαν μια νέα εκστρατεία που ζητάει την άρση των δυτικών κυρώσεων, με το επιχείρημα ότι αυτές είχαν παρεμποδίσει σε μεγάλο βαθμό την αντιμετώπιση έκτακτης ανάγκης και τις επιχειρήσεις ανθρωπιστικής βοήθειας. Το πιο σημαντικό είναι ότι η Δαμασκό εργαλειοποιεί αυτή τη νέα τραγωδία σε μια συνεχή προσπάθεια να προωθήσει τη διαδικασία εξομάλυνσης με τους περιφερειακούς και διεθνείς παράγοντες μέσω εκκλήσεων για ενισχυμένες πολιτικές και οικονομικές σχέσεις.

Για άλλη μια φορά, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα είναι ο κύριος παράγοντας στην επιδίωξη αυτών των προσπαθειών, σε μια συνεχή προσπάθεια εναρμόνισης των σχέσεων μεταξύ των αραβικών κρατών και της Συρίας. Αυτό αποτελεί επίσης μέρος μιας ευρύτερης πολιτικής για την ενίσχυση μιας μορφής αυταρχικής σταθερότητας στην περιοχή, την οποία μοιράζονται με άλλες χώρες με επιρροή, όπως η Τουρκία, το Ισραήλ και η Σαουδική Αραβία, αν και υπάρχουν διαφορές ως προς τα μέσα για την επίτευξη ενός τέτοιου στόχου. Ωστόσο, η επιτυχία της εξομάλυνσης των σχέσεων του συριακού καθεστώτος είναι ακόμη περιορισμένη, με λίγα μόνο κράτη της περιοχής να έχουν σταθεροποιήσει τις σχέσεις τους με τη Δαμασκό και γενικά να περιορίζονται στη συνεργασία στον ανθρωπιστικό τομέα.

Ενώ η προτεραιότητα σήμερα είναι η μεγιστοποίηση της επείγουσας ανθρωπιστικής βοήθειας για τους πληγέντες πληθυσμούς στη Συρία, ιδίως σε περιοχές εκτός του ελέγχου του συριακού καθεστώτος, οι περιοχές αυτές στερούνται διεθνούς υποστήριξης. Οι περιοχές αυτές στερούνται εκτεταμένης διεθνούς υποστήριξης, υποδομών και εξοπλισμού. Πρέπει να βρεθούν πρακτικές λύσεις για να πλαισιωθεί και να οργανωθεί μια πιθανή διαδικασία ανασυγκρότησης με βάση τα συμφέροντα των τοπικών πληθυσμών και όχι την ενίσχυση του συριακού καθεστώτος και την επίτευξη των στόχων του. Επίσης, εξακολουθεί να υπάρχει η ανάγκη να ανοικοδομηθούν δημοκρατικά και προοδευτικά δίκτυα που επιδιώκουν να ενώσουν και να βοηθήσουν τις εργαζόμενες τάξεις της Συρίας στην ίδια τη χώρα, καθώς και τα εκατομμύρια των προσφύγων.

Τυνησία Ahlem Belhadj (1964-2023)

Του Gilbert Achcar

Ο θάνατος της Ahlem Belhadj στην Τύνιδα στις 11 Μαρτίου πλήττει τόσο το φεμινιστικό κίνημα όσο και το συνδικαλιστικό, καθώς και την επαναστατική αριστερά στην Τυνησία και ακόμα πιο πέρα.

Έχοντας σπουδάσει παιδοψυχίατρος, η Άχλεμ στρατεύτηκε στον επαναστατικό αγώνα ήδη από τα φοιτητικά της χρόνια, μέσα από τις γραμμές του φοιτητικού συνδικαλισμού και, κατόπιν, εντασσόμενη στην τυνησιακή τροτσκιστική ομάδα που συνδεόταν με την 4η Διεθνή [OCR]. Ήταν η εποχή που στη χώρα της κυβερνούσε με αυταρχικό τρόπο ο ιδρυτής της σύγχρονης Τυνησίας, Habib Bourguiba. Το 1987, ο Μπουργκίμπα ανατράπηκε από ένα πραξικόπημα του Zine el-Abidine Ben Ali, ο οποίος κυβέρνησε με σιδηρένια γροθιά έως την ανατροπή του, το Γενάρη του 2011, από λαϊκή εξέγερση. Ξέρουμε ότι η τυνησιακή εξέγερση ήταν η αφετηρία του επαναστατικού κύματος που ονομάστηκε "αραβική άνοιξη", καθώς ενέπνευσε και άλλους πληθυσμούς του αραβόφωνου κόσμου.

Έχοντας γίνει καθηγήτρια ψυχιατρικής του παιδιού και του έφηβου και μετά επικεφαλής του παιδοψυχιατρικού τμήματος του νοσοκομείου Mongi Slim στη Λα Μάρσα καθώς και πρόεδρος του τυνησιακού Συνδέσμου Ψυχιατρικής του Παιδιού και του Εφήβου, η Άχλεμ συνέχισε να δραστηριοποιείται συνδικαλιστικά και έγινε γενική γραμματέας του Γενικού Συνδικάτου Νοσοκομειακών – Πανεπιστημιακών Γιατρών, το οποίο συνδέεται με την Τυνησιακή Γενική Ένωση Εργασίας (UGTT).

Καθώς η επαναστατική ομάδα στην οποία είχε ενταχθεί γνώρισε κρίση, πήρε αποστάσεις από την οργανωμένη πολιτική στράτευση, διατηρώντας τις πολιτικές της πεποιθήσεις, με τρόπο που μεταφράστηκε σε διατήρηση των προσωπικών της σχέσεων με την 4η Διεθνή. Παράλληλα, η Άχλεμ επενδύθηκε σε βάθος και στην φεμινιστική δράση και έγινε μάλιστα πρόεδρος της τυνησιακής Ένωσης Δημοκρατικών Γυναικών (ATFD), για πρώτη φορά το 2004 και, κατόπιν, και για δεύτερη φορά το 2011, τη χρονιά της ριζοσπαστικοποίησης των τυνησιων κοινωνικών κινήματων. Με αυτό της το ρόλο, έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην επαναστατική ανατροπή που γνώρισε η Τυνησία και στη συνταγματική διαδικασία που ακολούθησε, καταπολεμώντας ιδιαίτερα τις προσπάθειες επανεισαγωγής των κανόνων που ενείχαν διακρίσεις σε βάρος των γυναικών στο νέο τυνησιακό σύνταγμα.

Η Άχλεμ έγινε έτσι μια προσωπικότητα πρώτης γραμμής στη χώρα της, όπως το μαρτυράει η ευρύτατη αντίδραση των πολιτικών, συνδικαλιστικών και άλλων συλλογικοτήτων, καθώς και των μίντια, στην απώλειά της. Η φήμη της, ως εμβληματική προσωπικότητα του τυνησιακού φεμινισμού ξεπερνούσε τα σύνορα της χώρας της: έτσι, το 2012 έλαβε το βραβείο Simone de Beauvoir, στο όνομα της ATFD. Την ίδια χρονιά η αμερικάνικη επιθεώρηση Foreign Policy την τοποθετούσε στην 18η θέση της ετήσιας κατάταξης των πλέον επιδραστικών στοχαστών παγκοσμίως. Έχει γίνει επίσης θέμα σε πολλά ρεπορτάζ του παγκόσμιου τύπου.

Η πρώιμη απώλειά της συνέβη μετά από πολλά χρόνια πάλης με την αρρώστια. Όποιος γνώριζε την Άχλεμ δεν μπορούσε παρά να θαυμάζει το εξαιρετικό της κουράγιο απέναντι στην αρρώστια που την κατέτρωγε, όπως και απέναντι στις δυσκολίες της οικογενειακής της ζωής. Μπέρα δύο παιδιών μικρής ηλικίας, αναγκάστηκε να τα φροντίζει μόνη της μετά την αναγκαστική εξορία του συντρόφου της, Jalel Ben Brik Zoghلامي, και αργότερα τον φιλικό τους χωρισμό.

Είναι προφανές η ιδιαίτερη δύναμη χαρακτήρα που απαιτείται για να συσσωρεύει κανείς όλες αυτές τις ευθύνες, μητρικές, επαγγελματικές, συνδικαλιστικές και φεμινιστικές, όπως το έκανε η Άχλεμ για πολλά χρόνια. Και μάλιστα εντυπωσίαζε η ευφυΐα, η ευγένεια η φιλική της ζεστασιά, καθώς και η ικανότητά της να γελάει με τις αντιξοότητες. Ο θάνατός της αποτελεί τεράστια απώλεια για όλους τους αγώνες στους οποίους συμμετείχε, οδυνηρή απώλεια για όλους όσους την γνώριζαν καλά σε όλους αυτούς τους αγώνες.

4

Rail
PSE